

Chương 1

Ông già Noel quần áo trắng như tuyết. Râu tóc bạc như tuyết, chiếc mũ đỏ au như mào con gà. Châm đỏ khiêm nhường nhưng nổi bật trên phong nền trắng toát khắp cả người thật ngộ nghĩnh.

Chiều trời se lạnh. Bờ đêm nay là đêm Chúa giáng sinh, phố xá chiều nay thật đẹp. Nhiều nhà trang trí cây thông xanh rực rỡ đèn, hoa và quả. Không khí đêm Noel đang nhẹ đến với mọi người.

Nhớ lại công việc của mình, ông già Noel hân hoan lướt xe, vừa chạy vừa hát khề bài Đêm đông câu nguyện :

" Một thoáng tuổi đời mùa đông lại đến

Môi em ngoan hiền êm giọng cầu kinh

Mừng Chúa giáng sinh ra đời cứu thế

Em đêm tuổi hồng trong tối Noel

Có cô bé nhỏ quì bên hang đá

Có Chúa hài đồng dục rỡ Belem

Ông già Noel về đây mừng tuổi

Lời chúc hiền hòa trong buổi giáng sinh"

Bồng ! Rầm ! Rầm...

Cái gì thế này ? Tưởng như nguyên cả bầu trời giáng xuống đầu. Ông già Noel bị văng ra khỏi xe.

Một người không bây giờ phóng nhanh vượt ẩu, một người tuân thủ luật giao thông mà bị chết vì tai nạn giao thông thì oan ức quá.

Không ! Ông Noel không cam tâm... Chết ! Ông sẽ kiện lên tận thiên đình nếu chết.

Nhưng thật may mắn cho kẻ nào vừa tông vào ông Noel. Ông không chết ! Thượng đế không để ông chết. Vì ông đang trên đường làm nhiệm vụ thiêng liêng. Phân phát quà cho những trẻ mồ côi đêm Noel... đâu phải chuyện xoàng.

Nhớ đến mấy bao "phẩm vật" ông Noel quên cả đau, lồm cồm bò dậy. Các bao đồ văng đổ tung tóe.

"Hung thần xa lộ" có lẽ thấy tội lỗi mình gây ra nên đã tiến lại dựng một bao đồ cho ông Noel rồi giương mắt ngó... Ông.

Ông Noel sùng sộ với kẻ ẩu tay? gây ra tai nạn :

- Không niết luật giao thông sao chạy xe tông vào người khác vậy ?

Gã con trai nhìn ông già Noel già lão :

- Xin lỗi ! Xin lỗi !

Rồi hấn ung dung nhặt bó hoa với những cánh hồng nhưng đỏ thắm lên phui... bụi.

Ái chà ! Hấn mang hoa hồng tặng cho ai nhỉ ? Chắc người yêu ?

Ông Noel nhìn người con trai rồi hừ giọng bắt bẻ :

- Chạy xe đụng người ta, sao không lo hỏi thăm nạn nhân thế nào ? Định bỏ chạy hả ?

Nghe giọng nói con gái phát ra từ chiếc miệng có hàm râu dài trắng xóa của ông già Noel, gã con trai tinh quái đầy trả :

- Ông Noel là thánh nhân mà thánh nhân đâu có bị thương hay... chết.

Mắt tròn xoe mở lớn. Đôi mày cau tít lại. Chiếc miệng há tròn. Ông Noel đúng là con gái.

Cô gái có tên Đông Thu cất tiếng :

- Hà ? Ai nói ông Noel không... chết.

- Tôi nói !

Gã con trai thản nhiên đáp, rồi thản nhiên nhìn Đông Thư với ánh mắt của vị bác sĩ phẫu thuật đang... mổ bệnh nhân.

Đông Thư tức tối trả lại bằng đôi mắt dài bén ngót.

Môi nở nụ cười gã con trai như muốn giễu cợt Đông Thư :

- Tôi nói đúng phải không ? ông già Noel đâu có... chết.

Chẳng màng xem bộ trang phục của ông Noel có bị nhàu nát hay không, rách bươm chỗ nào không ? Đông Thư nhăn mặt cả nhắc chân đến bên mấy bao đồ, gạt đầu tán thành lời gã :

- Phải ông già Noel là thánh nhân thì không bây giờ chết.

Rồi Đông Thư lại xiu xói :

- Còn anh đáng lẽ phải... chết !

Thường Quân tròn mắt :

- Nè ! Cô không được trù ẻo tôi nghe !

Đông Thư thản nhiên :

- Tôi nói sự thật ! Chạy xe ẩu phóng nhanh vượt ẩu, tông vào người khác như anh có ngày cũng... chết.

Không chịu được khi bị cô gái nguyên rũa, dạy đời. Thường Quân hét lớn :

- Cấm cộ nói bậy nghe !

- Tôi nói đúng.

Thường Quân tức tối :

- Cô dám trù tôi chết hả ? Cô là con gái mà miệng mồm ác độc như loài rắn vậy ?

Môi nở nụ cười, Đông Thư có vẻ triết lý :

- Thói thường là như vậy, sự thật thường hay làm cho người ta méch lòng và không muốn nghe.

Thường Quân lẩm bẩm :

- Cô nguyên rũa mà bảo tôi nghe.

Đông Thư thản nhiên :

- Tôi nói cái kết cuộc của những kẻ không biết chấp hành luật lệ giao thông.

Thường Quân vặn lại :

- Ai bảo cô, tôi không chấp hành luật giao thông ?

Đông Thư gạt đầu :

- Tôi nói đó, việc gì anh phải phóng nhanh cho xe tông vào xe tôi chứ ?

Thường Quân đồ thừa :

- Tại cô thì có, chạy xe mà mắt ngó lên trời.

- Không lẽ tôi ngó... anh ?

Ôi ! Thường Quân bị thua đậm, không ngờ anh bị cô gái đốp chát như vậy. Đúng là cô đâu thèm ngó anh. Còn anh thì mãi nhìn... Ông Noel nên mới đánh rằm, nhưng không phải lỗi tại anh.

Thường Quân nghiêm giọng bảo :

- Nếu cô ngó tôi thì xe đâu có ngã rằm như vậy.

Bây giờ thì Đông Thư thật sự ngó Thường Quân . Mắt cô như có tia chớp :

- Tôi đi làm nhiệm vụ vinh quang và vẫn chạy xe đúng luật, còn anh...

Thường Quân cắt ngang lời Đông Thư, giọng chế nhạo :

- Hừ ! Cố mà làm nhiệm vụ gì vinh quang ?

Đứng thẳng người trước mặt Thường Quân. Đông Thư đồng dục với vẻ kiêu hãnh :

- Nhìn tôi như thế này mà anh không biết tôi là ai ? Làm gì ? Ở đâu hả ?

Thường Quân không kịp phản ứng, thì Đông Thư bồi tiếp :

- Phải, anh làm gì biết đến ai. Anh ôm bó hoa đến tặng người yêu, thế nào cũng đến trước đêm Noel hà, có đến sáng đâu mà sợ ? Việc gì gấp mà phải phóng nhanh bất kể người khác.

Tuôn một tràng dài rồi Đông Thư để đồ lên xe, nhấn ga chạy mất.

Thường Quân há hốc nhìn theo "Ông già Noel" hòa lẫn trong giòng người xe cộ dập diu qua lại.

Ồi ! Ông già Noel có phải thầy bói không mà nói trúng phóc, Thường Quân đang mang bó hoa đến tặng người yêu, hay nói đúng hơn Huyền Nhi là vợ sắp cưới của anh, trên con đường đến nhà Huyền Nhi, Thường Quân đã tông vào "ông già Noel" để bị "ông" lên lớp. Bị lên lớp cũng đúng thôi. Thường Quân chạy xe mà không nhìn xe, lại nhìn "ông Noel". Con gái nhà ai mà nghịch ngược quá đỗi ! Cái trang thành ông Noel chạy xe trên đường giữa thanh niên bạch nhật.

Ai chạy xe cũng ngoái đầu... nhìn. Có phải mình Thường Quân đâu. Nhưng không ai tông vào cô ta, chỉ xui cho Thường Quân.

Bộ quần áo trắng như tuyết khiến Thường Quân cứ ngỡ lạc vào trong băng tuyết... lạnh ! Không tông ? Không trượt ? Không té sao được.

Cô gái giả dạng ông già Noel ngộ nghĩnh nhưng không kém phần danh đá.

Đời nào Huyền Nhi dám ăn mặc lùnh bùng như thế giữa phố phường, Huyền Nhi là một tiểu thư quý tộc sang trọng. Nếu nhìn thấy cô gái vừa rồi, Huyền Nhi sẽ bĩu môi khinh thị ngay.

Thường Quân nhìn lại bó hoa đã văng khỏi xe lúc nãy. tuy có hơi xộc xệch một chút nhưng vẫn còn nguyên vẹn những đóa hồng.

Với Huyền Nhi mọi thứ đều phải hoàn hảo. Huyền Nhi điệu dàng kiêu cách. Huyền Nhi không chấp nhận sự luộm thuộm.

Huyền Nhi như công Noel búp bê đặt trong tủ kính trong suốt không nhuốm chút bụi. Đã quá quen thuộc với Huyền Nhi kiêu cách, Thường Quân hơi ngạc nhiên trước cô gái "ông Noel" phong trần.

Đường đường là một đấng nam nhi bị cô gái trong lớp áo ông Noel lên lớp giữa bàn dân thiên hạ, Thường Quân tức tối vô cùng.

Tuy nhiên tức mà không làm gì được vì cô ta đã chạy mất rồi, Thường Quân tức mà không thể đứng đây giậm chân kêu "ông Noel" xuất hiện cho quà !

Ông Noel chỉ tặng quà cho mấy đứa con nít. Còn với Thường Quân thì lên giọng dạy đời.

Được, "ông Noel" ơi ! Hãy liệu hồn đây ! Ráng mà nhớ đây !

Thường Quân nghiêng răng muốn nói, nhưng "ông Noel" ở đâu mà nói. Anh đành lên xe phóng nhanh cho hả giận.

Chương 2

Tranh thủ phát quà cho các em ở làng hiem giọng SOS, tranh thủ bày những trò chơi vui nhộn với các em. Đông Thư thật thích thú trước những thiên thần nhỏ bé ngây thơ Hòa mình cùng những em bé. Đông Thư như được sống những giây phút hồn nhiên êm ả.

Đêm Noel, Đông Thư cải trang thành ông Noel nhân ái đem niềm vui cho lũ trẻ mồ côi.

Nhìn thấy ánh mắt ngời ngời hạnh phúc của lũ trẻ, Đông Thư cũng vô vàn hạnh phúc...

Thời gian bị chia sẻ. Đông Thư không thể là ông ông Noel của lũ trẻ suốt đêm nay, Đông

Thư còn phải đến với bạn bè.

Thế là "ông già Noel" rời làng SOS phóng xe đến điểm hoa.

Đêm giáng sinh trời lạnh lạnh. Đêm giáng sinh phố xá rực rỡ ánh đèn. Đêm giáng sinh đông nghẹt người đi đường. Đêm giáng sinh xe cộ nhộn nhịp. Giao thông tưởng chừng như ùn tắc.

Căn biệt thự trắng lộng lẫy có giàn hoa Quỳnh anh hiện ra dưới ánh đèn màu lung linh.

Người giữ cổng mở rộng cánh cửa mời Đông Thư vào. Mảnh sân rộng trước tòa biệt thự đầy những chiếc Dream, chiếc Ware bóng loáng, Đông Thư đã biết mình đến trễ hơn mọi người. Nhưng không thể làm gì khác hơn. Thảo Trà sẽ thông cảm cho cô, chính Thảo Trà đã biết cô làm gì trước khi đến đây để dự buổi dạ vũ hóa trang.

Đông Thư dựng xe và chỉnh đốn lại trang phục. Vẫn bộ đồ quần áo trắng như tuyết của ông Noel, vẫn chiếc mũ đỏ rực mào gà, vẫn chiếc mặt nạ với đầy đủ mắt mũi, miệng và râu trắng.

Đâu vẫn vào đây như hồi chiều. Đích thực một ông già Noel đang đứng trước mặt mọi người.

Tiếc rằng trước sân tòa biệt thự chỉ có xe là xe và rừng rực vườn hoa thơm mà không có chiếc gương để Đông Thư nhìn ngắm... "ông già Noel".

Thôi không gò cương được nữa, Đông Thư vẫn thấy mình ông già Noel. Miễn sao đừng ai nhận ra ông già Noel là... Đông Thư.

Tự tin ngẩng cao đầu, Đông Thư ung dung bước vào phòng khách. Đĩnh đạc đúng phong cách của ông già Noel.

Vừa bước chân vào phòng khách Đông Thư như bị lóa mắt vì cả gian phòng tràn ngập những nhân vật kỳ quái, những bộ quần áo quái gở với những gương mặt thật nham nhở...

Đông Thư cứ tưởng rằng mình đang lạc vào thế giới giả tưởng hay trong một hậu trường của gánh xiếc...

Trong lúc Đông Thư còn đang tơ mơ ở trước cửa, thì bỗng có những tiếng reo to :

- Ôi ông già Noel xuất hiện rồi kìa !

- Quả đâu ? Quả đâu hả ông già Noel ?

Mỗi người một câu phát ra từ những chiếc miệng không thấy đâu. Đông Thư chỉ thấy những chiếc mặt nạ có nanh, những bộ mặt hung dữ của hổ, sư tử... có cả quỷ sứ, mọi da đỏ nữa. Ôi, thế giới này là thế giới nào ?

- Xin chào ông già Noel.

Đông Thư hồng quá lùi lại. Một chú hề từ đâu nhảy ra trao cho cô chiếc bong bóng bay màu hồng.

Đông Thư như máy móc cầm lấy và giữ chặt sợi dây, sợ bong bóng bay mất.

Giọng nói đã làm cho Đông Thư biết chú hề là ai, Đông Thư reo khê :

- Hải Vi phải không ?

Hắn gật lia và hỏi :

- Còn ông già Noel ?

Đông Thư đưa một ngón tay lên miệng chiếc mặt nạ :

- Suyt, bí mật !

Đông Thư vừa dứt thì có một con sư tử có chiếc bờm trắng trên đầu và một tên mọi da đỏ tiến sát bên cô, tên mọi da đỏ gương mặt rắn rết, đôi mắt ngầu hung tợn, vai mang cung tên, đầu gắn lông chim. Tên mọi đưa chiếc búa sáng loáng lên sẵn sàng bổ xuống đầu

Đông Thư :

Hắn không thèm nhận chiếc bong bóng của Hải Vi đưa, mà hét lớn :

- Ta sẽ lấy đầu ông già Noel.

Đông Thư gật mình né tránh :

Một giọng trong vắt vang lên :

- Không được lấy đầu ông già Noel, để ông đi phát quà !

Giọng nói lạ hoắc, có trời mới biết đó là ai. Một vị thiên sứ xuất hiện trước mặt Đông Thư. Thiên sứ mặc đồ trắng có cả đôi cánh trắng cộng thêm những ngôi sao lấp lánh trên ngực áo, chiếc vương niệm màu bạc trên đầu thật sáng. Dáng dấp đài các, trông vị thiên sứ nhẹ nhàng thánh thoát, như cô tiên nữ trời sai xuống để mang hạnh phúc lại cho trần thế. Thiên sứ mang chiếc mặt nạ búp bê Đông Thư chịu không thể đoán được ra là ai.

Giọng nói không phải là Thảo Trà chủ nhà.

Bạn bè còn hóa trang thành những ai ? Những con gì nữa, Đông Thư không thể nào biết hết. Cạnh thiên sứ là một hoàn tử trong chuyện cổ tích, áo gấm đỏ, đi hài thêu. Hoàng tử tán thành lời thiên sứ :

- Phải đấy ! Để ông già Noel phát quà cho... con nít !

Giọng nói mơ hồ như quen quen. Đông Thư cũng đành chịu, chẳng biết là ai. Đông Thư ngần ngại đứng nghiêm giọng lặng đưa mắt nhìn khắp gian phòng.

Một cô thôn nữ mặc đồ thổ cẩm, vai trần. Trên lưng mang chiếc gùi đầy hoa trái. Cô thôn nữ giới thiệu buổi dạ vũ hóa trang, mừng Chúa giáng sinh. Mời mọi người vui chơi thỏa thích. Hát ca, múa nhảy và cuối cùng sẽ dự tiệc Ré veillon.

Giọng của Thảo Trà vang lên, những tiếng vỗ tay rào rào hưởng ứng lời mời mọc của chủ nhân. Bạn bè của Đông Thư và cả khách củ Thảo Trà đều trong lớp áo hóa trang và mang chiếc mặt nạ đủ hình thù màu sắc. Đông Thư mới nhận Thảo Trà và Hải Vi, còn Tường, Nhã, Cẩm Tiên, Cẩm Sâm... đang trong lớp áo thiên thần, ác quỷ hay thú vật ? Chịu !

Đông Thư không đoán nổi.

- Xin mời ông già Noel khiêu vũ !

Kẻ nào cả gan thế ? Đông Thư xoay người lại. Con hồ có bộ lông vẫn dữ tợn, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Hoảng hốt, Đông Thư lùi lại ! Cứ quên đi là hình ảnh của sự hóa trang, thần kinh Đông Thư căng thẳng, kiểu này cô chết mất. Con hồ đưa bàn tay vuốt ông già Noel Đông Thư kinh khiếp hét toáng lên.

- Đứng !

Con hồ cười khi :

- Đừng sợ Đông Thư !

Có kẻ đã nhận ra Đông Thư.

- Thì ra anh chàng long bong !

- Đúng rồi, nhảy nhé !

Vừa lúc đó, cánh tay trần trắng như ngà voi của cô công chúa ngủ trong rừng vừa tỉnh dậy, kéo con hồ về phía mình. Lần đầu tiên Đông Thư thấy có kẻ không sợ... hồ mà còn tỏ ra âu yếm nũng nịu nữa.

- Nhảy với em hà !

Thế là "con hồ" bỏ ngay ông già Noel nắm tay nàng công chúa bạch Tuyết tiến ra sàn nhảy bắt đầu quay trong điệu luân vũ.

Đông Thư đứng xó rợ. Ở đây ông già Noel bỏ quên rồi chắc, chỉ có lũ trẻ nhiệt tình với ông vì được tặng quà. Ông già Noel tặc lưỡi trước nhân tình thế thái.

Được "con hồ" mời khiêu vũ, chưa gì đã bị giành mất rồi. Hừ ! Làm như ta thích nhảy

lắm vậy.

Đêm Noel, xem mọi người vui ta cũng vui rồi, Đông Thư nghĩ thế nên định tìm chiếc ghế ngồi và tìm ly nước uống. Vừa tìm thì có một chai ướp lạnh được trao tận tay Đông Thư.

- Xin mời... "Ông già Noel" !

Kèm theo giọng điệu cợt kéo dài là cái nghiêng mình chào kiểu cách của anh chàng hoàng tử khi này. Chiếc mặt nạ không biết tung tích hẳn là ai. Nhưng Đông Thư không khách sáo. cầm chai nước ngọt kê môi vào ống hút, hút mấy hơi rồi đặt chai lên bàn.

Chàng hoàng tử rót mật vào tai Đông Thư :

- Chúng ta khiêu vũ nhé, ông già Noel !

Chẳng biết có cô công chúa nào tới kéo hoàng tử nữa hay không ? Đông Thư nhìn quanh quất. Thiên thần ác quỷ, ngựa ma vương, sư tử bờm trắng, hổ vằn... gì gì cũng đang say sưa quay theo điệu nhạc.

Đông Thư chẳng ngần ngại mà bước theo hoàng tử ra sàn nhảy. Dưới ánh đèn màu mờ ảo lung linh, mọi sinh vật đều quay cuồng nhảy nhót.

Bây giờ Đông Thư đã nhìn qua và hết sợ hãi rồi. Nhớ lại chiếc búa lúc này mà hết cả hồn, thật ra đó chiếc búa giả làm bằng giấy bạc.

Vị thiên sứ đội vương niệm bạc, có đôi cánh tay trắng, ngực áo lấp lánh những viên kim cương tỏa sáng đang đứng chắn lối hoàng tử và ông già Noel.

Giọng giấm chua cất lên :

- Hai người đi đâu đây ?

Hoàng tử lại rót mật vào tai thiên sứ :

- Anh với ông già Noel khiêu vũ một bản.

Lắc đầu là chắc chắn sau chiếc mặt nạ, thiên sứ giữ giọng khinh khinh.

- Ông già Noel làm gì mà biết khiêu vũ ?

Giọng nói vô tình đã tố cáo ông là... con gái. Đông Thư quên nghĩ đến điều đó vì điều đó làm tăng thêm sự phẫn nộ cho thiên sứ, thiên sứ phàn gọn :

- Ông ông già Noel trang nghiêm đạo mạo, đừng khiêu vũ ! Chỉ nên đứng nhìn bọn trẻ nhảy thôi !

- Xí ! Nói thể mà nghe được. Ông già Noel là con gái, con gái có biết vui chơi giải trí chứ !

Có lẽ thiên sứ đang ganh tị vì ông già Noel được mời khiêu vũ. Còn thiên sứ thì không nên tức tối mà tức tối thì Đông Thư càng khiêu khích.

- Ông già Noel chứ bộ thầy tu đâu sao không biết khiêu vũ giải trí ? - Rồi Đông Thư đưa tay ra phía trước :

- Thiên sứ xem có ai khoát áo tu sĩ hay ni cô gì đến đêm dạ hội này đâu. Mọi người muốn hòa nhập vui chơi, thì ông già Noel đâu ngoại lệ.

Câu nói làm thiên sứ ngắc ngứ có lẽ thiên trợn mắt sau chiếc mặt nạ... ngó Đông Thư - "ông già Noel".

Hoàng tử hưởng ứng lời ông già Noel :

- Phải đó thiên sứ, ngồi chờ anh nhé ! Anh với ông già Noel khiêu vũ trước rồi đến em nhé !

Ồi ! Lần này cũng bi... ghành nữa. Đông Thư không còn hứng thú nhảy điệu luân vũ trong đêm hội hóa trang.

Tuy không hứng thú những vẫn cứ nhảy, Đông Thư phải cho ông thiên sứ biết ông già Noel biết khiêu vũ và khiêu vũ rất đẹp nữa kìa !

Anh chàng hoàng tử kéo tay Đông Thư ra sàn nhảy. Cô đề yền bước theo hẳn. Hẳn hẳn

nhien bá cổ ông già Noel. Đúng là trơ tráo. Đông Thư nóng mũi, nóng mặt. Chưa kịp lên lớp hần thì hần đã tỉnh rụi đưa tay ôm hông Đông Thư làm như chính là ông già Noel thật vậy.

Mặt Đông Thư nhăn lại như quả bóng xì hơi. Khổ nỗi hần có thấy cái mặt nhăn sau chiếc mặt nạ đầu.

Đông Thư đẩy gã hoàng tử ra :

- Nè ! Anh tưởng tôi là ai ?

Thường Quân tỉnh queo :

- Là ông già Noel !

Đông Thư nghiêm giọng :

- Tôi là ông già Noel thì anh không được chạm vào thánh nhân đây.

Thường Quân phá một chuỗi cười dài ngộ nghễ :

- Cô tưởng cô là ông già Noel, là thánh nhân hả ?

Đông Thư sùng sộ :

- Tôi không tưởng ! Mà thật sự đây !

Thường Quân thần nhiên :

- Sự thật, ông già Noel là một cô gái ! ha ha !

Đông Thư hất mặt. Tiếc rằng gã hoàng tử không thấy cái mặt kiêu kỳ của cô :

- Thì sao ?

- Thì khiêu vũ !

Đông Thư phản ứng :

- Hừ ! Ai mà khiêu vũ với anh.

Thường Quân bẻ lại :

- Thế sao cô ra sàn nhảy với tôi ?

Đông Thư đồng dạ đáp :

- Tôi muốn cho gã Bạch Tuyết và công chúa và thiên sứ của anh biết là ông già Noel cũng biết khiêu vũ.

- Vậy sao cô không chịu nhảy ?

- Tôi không thích !

Gã hoàng tử chếp miệng phê phán Đông Thư :

- Cô đúng là sinh vật mâu thuẫn ?

- Hừ !

Nhưng rồi sợ gã hoàng tử không hiểu rõ cái hừ dài của mình, Đông Thư cao giọng lý giải :

- Ổ đời là như thế đấy ! Có những người giành giật đòi khiêu vũ với hoàng tử . Cứ chực chờ nhào vô sợ người ta cướp mất vậy. Còn tôi thì chẳng giành cũng chẳng muốn nhảy với anh đâu. Tôi chỉ muốn chứng minh cho mấy cô của anh thấy là ông già Noel cũng biết nhảy. Anh nghe rõ chưa !

Thường Quân từ tốn bảo :

- Thì ông già Noel cứ nhảy theo tôi, nhạc du dương diu dặt này giờ.

Đông Thư hừ mũi :

- Nhưng anh không nghĩ tôi là ông già Noel.

Ném cho ông già Noel Đông Thư một cái nhìn tình quái, gã hoàng tử bảo :

- Tôi không nghĩ ông già Noel là may cho cô đây.

Đông Thư tức tối giậm chân như đạp phải ổ kiến lửa.

- May cái gì ?

- Cô còn lộ nguyên hình là cô gái.

Đông Thư âm ực :

- Lộ đâu ?

Thường Quân ranh ma chỉ vào chiếc miệng mặt nạ của Đông Thư.

- Cái giọng con gái trong vắt, thanh tao, ngọt mềm và cũng rất chanh chua đánh đá của cô đâu có hóa trang được. Ha ha ! Giọng ông già Noel phải khàn khàn.

Đông Thư nóng mũi nóng mặt, nói như thách thức :

- Dù giọng có nói thế nào tôi vẫn là ông già Noel.

- Nhưng cô đã bị phát hiện là con gái.

- thì sao

Thường Quân thần nhiên :

- Thì cô phải khiêu vũ với tôi.

- Là con gái tôi càng không thích khiêu vũ với anh.

- Tại sao ? Tôi đâu phải hung thần hay ác quỷ ?

- Anh là hoàng tử !

Thường Quân cười đắc ý :

- Hoàng tử càng hấp dẫn.

Đông Thư nhận định :

- Hoàng tử chỉ mê hoặc hấp dẫn mấy nàng công chúa ngủ mê thôi, hoàng tử chỉ biết ăn chơi, chỉ biết chung diện dôm dáng bánh bao thôi !

- Trời đất.

Thường Quân kêu ré lên, Đông Thư xoay một vòng theo điệu nhảy rồi bồi tiếp một câu phê phán dành cho anh chàng hoàng tử :

- Hoàng tử như anh chẳng có chút lòng nhân đạo từ thiện nào cả.

Thường Quân hàm hực :

- Hừ !

Vào lúc đó thiên sứ lướt đôi cánh trắng ào tới kéo tay Thường Quân khiêu vũ. Những ngôi sao trên ngực áo lầy la lầy lánh.

Hoàng tử rục rờ áo gấm giày thêu, thiên sứ trắng ngần thướt tha, vòng tay siết chặt. cả hai diu nhau lướt em trong điệu luân vũ, trong tràng pháo tay tán thưởng của mọi người.

Sau màn vũ, Thảo Trà chủ nhân giới thiệu tiết mục văn nghệ. Mở đầu ông già Noel trình diễn bài " Đêm giáng sinh".

Đông Thư xuất hiện trong trang phục ông già Noel cất cao tiếng hát ngọt ngào :

"Mùa đông lặng lẽ qua đi

Mang theo nét ngơ ngác trong mắt nai cô bé

Đề đề đôi mắt tròn xoe mở lớn

Đón mùa đông đến

Rộn rã như tiếng chuông nhà thờ

Trong đêm sinh nhật Chúa

Mùa đông đến ! Mùa giáng sinh

Buổi tối...

Cô bé thức thật khuya trong thánh lễ nửa đêm

Quì bên hang đá cơ hồ như tìm lại

Thở xưa chiêm lừa phà hơi cho Chúa

Để thấy mùa đông không còn lạnh trong tiệc Reveillon

Nghe lòng âm lại trong bản thánh ca
Và khuya lắm cô bé mới ngủ?
Trong giấc mơ có ông già huyền thoại Noel"
Tiếng ca dứt, lời trầm trở vang lên :
- Hoan hô ông già Noel xuất hiện.
- Ông già Noel phát quà đi !
Mọi da đỏ, quí dạ xoa, thiên sứ, sơn nữ, hồ sư tử... cả thế giới hóa trang tiến gần lại bên ông già Noel đòi quà !
Đồng Thư gật mình lùi lại, Thảo Trà tiến lên sân khấu cầm micro cứu mạng cho ông già Noel :
- Quà, ông già Noel đã phân phát hết cho trẻ em ở làng SOS Gò Vấp rồi, sẵn, sẵn dịp ông già Noel còn ở trần thế trước khi chui ông khói trở về... trời, chúng ta hãy mời ông nhập tiệc Reveillon.
Tiếng cười ngả nghiêng, tiếng vỗ tay vang dậy theo câu pha trò có duyên của Thảo Trà.
Buổi tiệc Reveillon bắt đầu...

Chương 3

Sau đêm vũ hội hóa trang, Thường Quân bị Huyền Nhi hạch hỏi :
- Con nhỏ hóa trang ông già Noel là ai ? Bộ có quen với nó hay sao mà đeo như sam vậy ?
Thường Quân đáp qua loa :
- Anh có biết cô ta là ai đâu.
Không biết mà dám theo mãi ! Cô ta cũng thích bám theo anh nữa chứ.
Huyền Nhi càu nhàu phê phán :
Thường Quân lộ vẻ thản nhiên :
- Đêm vũ hội hoá trang, ai muốn làm gì thì làm.
Huyền Nhi tức tối :
- Làm gì thì làm à ? Cô ta ưỡn ẹo với anh, em thấy mà ngứa mắt.
Thường Quân phì cười :
- Đó là ông già Noel mà !
Huyền Nhi tặng cho Thường Quân cái liếc mắt dài cả cây số :
Con gai sờ sờ ra đó chứ ông già Noel nào.
Thường Quân châm chọc :
- Sao em biết là cô gái ?
- Em có mù đâu mà không thấy không biết giọng con gái rành rành ra đó, thái độ thì ổng ẹo kiêu cách, bám theo anh như mèo thấy mỡ.
Thường Quân phật ý nhìn Huyền Nhi :
- Em còn gì để nhận xét nữa không ?
Huyền Nhi bình thản nói tiếp :
- Cái mã hoàng tử vàng son của anh đã cuốn hút cô ta, em nghĩ cô ta biết anh là ai nên đeo dính đó.
Thường Quân phản bác :
- Em suy diễn tâm bậy không hà. Anh chẳng biết cô ta, cô ta cũng chẳng biết anh. Trong đêm vũ hội hóa trang ai cũng vui chơi vậy thôi.
Ánh mắt Huyền Nhi sắc như dao lườm lườm Thường Quân :
- Phải vui chơi vậy thôi ! Anh cũng không vừa, cứ bám riết cô ta mời khiêu vũ . Thuở nay

ai mà mời ông già Noel khiêu vũ chứ !

- Em đúng là thiên cận !

- Em như vậy đó. Em phải giữ anh chứ !

Mặt Thường Quân nhăn nhó như chiếc lá héo. Nghe Huyền Nhi tuyên bố mà anh ngao ngán. Chưa là gì cả mà cô như muốn trói buộc anh.

Huyền Nhi còn tiếp tục lên giọng phê phán :

- Cô ta phải biết là có em bên anh cố gì giữ rịt lấy anh đòi khiêu vũ ?

Thường Quân bẻ lại :

- Nói như em thì mọi người đến vũ hội hóa trang để làm gì ?

Huyền Nhi buông gọn :

- Để vui chơi.

- Sao em không để anh vui chơi ?

- Anh có em rồi, phải biết hạn chế tiếp xúc với các cô gái khác.

Thường Quân rần giọng đáp :

- Không có luật pháp nào cấm anh giao tiếp với những cô gái khác.

Huyền Nhi tuôn rành rọt từng tiếng :

Luật pháp đó là đạo đức, là luân lý nề nếp gia đình.

Như bà cụ non đang lên giọng giáo huấn, Huyền Nhi làm cho Thường Quân khó chịu :

- Em đừng có quá đáng với anh !

Huyền Nhi nghiêng đầu nũng nịu :

- Em không quá đáng. chỉ lưu ý anh nhớ thôi. Có anh bên cạnh mà anh chẳng mời em khiêu vũ lại mời ông già Noel chết tiệt đó. Anh biết lão ta là con gái ngay từ cái nhìn đầu tiên. Anh giỏi thật đấy !

Nhăn mặt như quả bóng xì hơi, Thường Quân bẻ lại :

- Điều đó không có gì sai trái để em lên án anh.

- Anh cố tình quên em cũng đủ em lên án anh rồi.

Thường Quân dẫn mạnh :

- Anh có quyền vui chơi giải trí em đừng có xen vào !

Huyền Nhi choàng tay qua vai Thường Quân ngọt giọng :

- Vui chơi phải có giới hạn, anh quên em là ý trung nhân của anh à ? Em làm sao chịu được khi ngồi nhìn anh khiêu vũ với người khác. Dù đó là ông già Noel cải trang thì cũng mang hơi hướng con gái.

Thường Quân gỡ tay Huyền Nhi ra, giọng tỉnh queo :

- Không chịu nổi thì em đừng nhìn.

Huyền Nhi giận dỗi :

- Sờ sờ trước mặt mà bảo đừng nhìn.

Rồi Huyền Nhi mĩa mai hỏi :

- Kể cũng lạ ! À ta cải dạng ông già Noel, ăn mặc lủng bủng xấu xí, có gì thu hút mà anh mời mọc khiêu vũ ?

Thường Quân chế diễu Huyền Nhi :

- Em thì đời nào dám ăn mặc lủng bủng, hóa trang ông già Noel như cô ấy.

Môi Huyền Nhi nở nụ cười ngạo nghễ :

- Tất nhiên em làm thiên sứ đẹp tuyệt trần chứ có xấu xí như cô ấy đâu.

Thường Quân buông gọn câu nhận xét.

- Thế mà cô ta mặc trang phục ông già Noel lủng bủng đi khắp đường phố. Cô ta đâu có sợ xấu.

Huyền Nhi bĩu môi :

- Xí, cô ta mà dám !

- Thì anh đã...

Tiếng "thấy" không kịp phát ra vì Thường Quân đã im bật. Anh không muốn kể cho Huyền Nhi biết những gì anh đã thấy về ông già Noel và lúc tông vào ông tạ Để rồi gặp lại trong buổi hóa trang.

Thường Quân đã nhận ra ông già Noel buổi trang phục. Còn ông già Noel chẳng hề nhận biết anh là ai hay biết cũng lờ đi. Có ai muốn nhớ kẻ đã tông vào xe mình đâu.

Nhận ra ông Noel là ông Noel. Ông Noel là một cô gái. Nhưng Thường Quân vẫn mù tịt về cô. Cho đến bây giờ anh đâu biết cô gái ấy là ai ? Tên gì ? Ở đâu ?

Giống như cô ta từ trên trời rơi xuống. Từ ống khói chun ra, xuất hiện bất thường đột ngột...

Trong buổi hóa trang. Thường Quân muốn tìm hiểu kỹ về cô. Nhưng cô tỏ thái độ rất kiêu kỳ và một điều anh nhận ra là cô về không ưa anh và lúc nào cũng chỉ muốn phản bác lại anh.

Cô đồng ý khiêu vũ với Thường Quân nhưng ra giữa sàn nhảy thì từ chối ngay. Giọng điệu của cô chỉ khiến Thường Quân tức thêm. Tuy có hơi tức nhưng Thường Quân cũng không làm gì được cô ta.

Ông già Noel đã bay về thượng giới rồi, và cô gái cũng biến mất như cánh chim trời xa khuất mù xa.

Huyền Nhi nhắc chi cho Thường Quân thêm nghĩ ngợi, rồi lại vương vấn rồi so sánh với Huyền Nhi. Đó là cô gái phong trần chẳng chút kiêu sa. Đó là cô gái chẳng cần làm đẹp mà dám ngang nhiên diện lớp ông già Noel phóng xe lướt giữa đường phố chở mấy bao đồ linh kinh, và cô như thách thức tầm nhìn của người đi đường...

Đó là cô gái kiêu kỳ nhưng vẫn thản nhiên khoát lớp áo ông già Noel trong vũ hội hóa trang. Giữa thiên sứ, sơn nữ, công chúa hoàng tử, hoàng hậu, mệnh phụ phu nhân, trông ông già Noel lung bùng khác thường...

Sau chiếc mặt nạ hóa trang là một gương mặt thế nào nhỉ ? Thường Quân cố nhớ, vì lúc ở ngoài đường bị Ông già Noel cự nự việc việc vi phạm luật giao thông, Thường Quân phải lo... nghe.

Tuy nhiên anh cũng nhớ ! Một gương mặt mỹ miều, chẳng phải "Chung Vô Diệm" đâu.

Tiên nữa là , nhưng sao cô không biến là tiên nhỉ ?

Thản nhiên làm ông già Noel, nhận lời khiêu vũ với Thường Quân rồi lại từ chối. Rắc rối thật ! nhưng phải công nhận cô hát rất hay về đêm Noel Chúa giáng sinh ra đời.

Tiếng hát của cô vẫn còn vang mãi trong đêm vũ hội, còn cô thì biến mất. Ông già Noel về trời không để lại dấu vết.

Huyền Nhi tức tối gì mà cứ phàn nàn mãi, Thường Quân trách móc :

- Hết ngày lễ giáng sinh ông già Noel bay về trời rồi em còn phàn nàn mãi.

Huyền Nhi nhăn mặt :

- "Ông ta" bay về trời rồi mà em vẫn chưa yên tâm.

- Tại sao không yên tâm ?

- Em sợ Ông già Noel bất ngờ xuất hiện.

Thường Quân bông đùa :

- Nếu ông già Noel xuất hiện, em thắc mắc gì cứ hỏi !

Huyền Nhi phồng mặt lên :

- Hỏi tội thì có !

- Ấy chết. Em hỏi tội "thánh nhân" coi chừng nghiêm giọng đây !

- Anh sợ thánh nhân vặn cổ hả ?

Thường Quân pha trò :

- Em xúc phạm đến thánh thần thì vặn chứ có anh đâu.

Tức thì mười ngón tay đỏ chót, nhọn hắt bầu vào vai Thường Quân, giọng Huyền Nhi chỉ chiết :

- Anh trù em hả ? Thật vô lương tâm mà !

Giọng Thường Quân tưng bơ :

- Anh vô lương tâm thì em hãy tìm người có lương tâm mà nói chuyện.

- Hừ !

Thường Quân định phóng vào bên trong không nghe tiếng hừ của Huyền Nhi thì bị cô kéo vạt lại :

- Anh đi đâu ? Em chưa nói hết mà anh chuồn ư ? Sao bất lịch sự vậy ?

- Anh bận, anh phải giải quyết một số vấn đề.

Liếc Thường Quân một cái bằng ánh mắt bén ngót, giọng Huyền Nhi đồng dặc.

- Anh bận gì cũng vứt bỏ hết ở bệnh viện, về nhà là phải thành thoi chứ ông bác sĩ !

Thường Quân bẻ lại :

- Nói như em, anh về là hết việc.

Huyền Nhi phán gọn :

- Chứ sao ! Anh ở nhà, thời gian phải dành cho người thân.

- Có vẻ như em là chỉ huy sắp xếp thời gian cho anh vậy.

Huyền Nhi gật đầu xác nhận :

- Đúng đấy ! Em phải quản lý giờ giấc của anh, em mới yên tâm.

Thường Quân nhăn mặt :

- Nghe em nói mà anh muốn chạy dài rồi. Em cứ ở đó mà quản lý thời gian của anh đi.

Nói xong Thường Quân vọt vào trong. Anh ngán ngẫm cảnh mè nheo phàn nàn anh lắm.

Huyền Nhi đuổi theo Thường Quân vào trong.

Vừa lúc đó bà Hương Kiều mẹ Thường Quân bước ra :

- Làm gì mà hai đứa rượt đuổi giống trò chơi rượt bắt quá vậy ?

Huyền Nhi sà đến bên bà Hương Kiều nũng nịu :

- Bác xem, anh Thường Quân đang nói chuyện với con bỗng nhiên bỏ vào trong. Bất lịch sự ghê chưa.

- Mẹ anh ra, có người nói chuyện với em rồi kìa.

Thường Quân quay lại nói với một câu rồi biến mất.

Bà Hương Kiều kéo tay Huyền Nhi lại salon :

- Kệ nó con, lại đây hai bác cháu mình nói chuyện.

Bà Hương Kiều là một người đàn bà kiêu cách. Tuổi đã trung niên nhưng vẫn còn trang điểm chưng diện. Bà mặc chiếc váy xẻ nền đen hoa chấm nhỏ li ti Tóc búi cao, sợi dây chuyền lấp lánh nơi cổ trắng ngần. Tay cũng đeo đầy nhẫn, cà rá nam hột.

Cùng chồng tham gia công việc kinh doanh của công ty, bà càng có điều kiện xuất hiện trước giới thượng lưu sang trọng.

Huyền Nhi cũng đài các, kiêu cách giống bà Hương Kiều, nên rất hợp với bà.

Bà Hương Kiều với bà Huyền Ngọc là đôi bạn thân. Bà Huyền Ngọc đã qua đời vì bệnh ung thư Trước khi trút hơi thở cuối cùng, bà gởi gắm Huyền Nhi cho bà Hương Kiều, yêu cầu bà nhận Huyền Nhi là con dâu để bà yên lòng nhắm mắt.

Không muốn từ chối lời yêu cầu của người sắp chết, bà Hương Kiều và Thường Quân đã

nhận lời.

Đang học đại học Văn Lang, mẹ mất, Huyền Nhi buồn bỏ học. Chẳng có công việc làm ổn định, Huyền Nhi rất nhàn rỗi cô đi chơi nhiều hơn ở nhà.

Huyền Nhi sống chung với anh Hai và chị dâu trong căn nhà bà Huyền Ngọc để lại thời gian củ Huyền Nhi dành cho công việc tán gẫu với bạn bè, đi giải trí vui chơi, xem phim, ca nhạc và đến nhà Thường Quân.

Thường Quân là bác sĩ làm trong bệnh viện, Huyền Nhi nắm rất rõ giờ giấc của anh cũng như những ca trực đêm ở bện viện. Lúc Thường Quân ở nhà là cô tranh thủ đến ngay. Và luôn miệng than buồn cô đơn, buộc Thường Quân phải đưa cô đi chơi đây đó.

Đêm Noel vừa qua Huyền Nhi nằng nặc đòi Thường Quân đưa cô đi tham gia vũ hội hóa trang, Huyền Nhi bảo cô sẽ là thiên sứ đẹp nhất trong vũ hội hóa trang.

Huyền Nhi kể với bà Hương Kiều :

- Đêm vũ hội hóa trang có con nhỏ xấu như Chung Vô Diệm mà còn cải dạng thành ông già Noel lùng bùng tức cười chết bác ạ.

Bà Hương Kiều góp vô :

- Ông già Noel có đẹp với ai đâu.

Huyền Nhi bổ sung :

- Xấu hơn Chung Vô Diệm và cũng thua Thị Nở mà con bày đặt khiêu vũ. Có ma nào thèm nhảy với nó đâu.

Bà Hương Kiều hỏi lại :

- Còn con hóa trang thành thiên sứ chắc đẹp lắm ?

Bà Hương Kiều biết Huyền Nhi hóa trang thành thiên sứ vì cô có khoe với bà.

Nét mặt Huyền Nhi lộ vẻ kiêu hãnh :

- Đẹp khỏi chê luôn ! Bác mà thấy sẽ ngỡ con từ thiên đình do Ngọc Hoàng phái xuống đấy.

Bà Hương Kiều chép miệng :

- Ái chà ! Dữ vậy hả ?

- Bác cứ hỏi anh Thường Quân xem !

Bà Hương Kiều đưa mắt ngắm nghía Huyền Nhi :

- Bác biết thiên sứ tuyệt trần rồi, nhưng coi chừng ! Đẹp quá nguy hiểm cho Thường Quân đấy.

Huyền Nhi buông gọn :

- Bác sợ nhưng anh Thường Quân đâu có sợ.

Nói xong Huyền Nhi biết mình lỡ lời nói hớ. Phải cho bà Hương Kiều biết thiên sứ có bao kẻ tình si hâm mộ, phải cho bà Hương Kiều biết Huyền Nhi là một bông hồng rực rỡ sắc hương bao ong bướm đang chờ vờn :

Thiên sứ đẹp tuyệt trần thì có nhiều gã dòm ngó chứ bác.

Bà Hương Kiều nhăn trán :

- Thôi nghe con ! Phải biết hạn chế lại. Hoa đã có chủ rồi.

Huyền Nhi đáp với vẻ ngạo nghễ :

- Hoa có chủ nhưng ong bướm chòn vờ là quyền của ông bướm chứ bác.

Hơi bất bình trước câu nói của Huyền Nhi, bà Hương Kiều nghiêm giọng :

- Thường Quân bận rộn suốt ngày, rảnh con đi chơi với nó.

Không đi chơi với Thường Quân, chẳng lẽ Huyền Nhi đi chơi với gã đàn ông nào ? Bà Hương Kiều khéo lo.

Có điều hñ đang bức dọc với Thường Quân. Lúc nào anh cũng chỉ biết có công việc.

Chuyện riêng tư hai người anh ít đề cập tới.

Nếu có nói chuyện với Huyền Nhi thì cũng chỉ nói việc làm của bác sĩ và tài năng của anh. Làm như ở bệnh viện không có anh thì không ai giải quyết được gì cả. Con người luôn tưởng mình là trung tâm của vũ trụ. Đáng ghét.

Huyền Nhi chỉ muốn Thường Quân nhìn thấy cô là trung tâm của chính mình. Chẳng biết Thường Quân có nhận biết điều đó không ?

Bỗng dưng Huyền Nhi thấy tung tức Thường Quân, cô tố với bà Hương Kiều :

- Bác xem kìa, con vừa nói mấy câu với anh Thường Quân, anh ấy đã bỏ đi rồi đó.

Bà Hương Kiều liếc nhìn Huyền Nhi các có hỏi :

- Con nói gì với nó ?

- Con nhắc đến vũ hội hóa trang.

Bà Hương Kiều vặn lại :

- Con khoe con là thiên sứ đẹp tuyệt trần được nhiều người nhìn ngắm chứ gì ?

Biết bà Hương Kiều hiểu lầm, nhưng Huyền Nhi không cần đính chính. Cô ngạo nghễ tiếp luôn :

Bà Hương Kiều lại bảo :

- Con biết Thường Quân thích nói về công việc, sao không hỏi về công việc của nó ?

Đôi mày tỉa mỏng dính của Huyền Nhi cau lại :

- Suốt ngày ở bệnh viện, anh ấy khám chữa bệnh không đã sao còn nói chuyện đó nữa.

Con ngán đưng đến nghề nghiệp bác sĩ của anh ấy lắm. Anh ấy nói hàng tràng dài, con ngồi nghe muốn chết luôn.

Bà Hương Kiều nở nụ cười hiền từ thân nhiên nói :

- Thì con làm khán giả ngồi nghe tốt chứ sao ?

- Con chẳng biết gì, như vịt nghe sấm vậy.

Bà Hương Kiều bình luận :

- Kể cũng lạ ! Thường Quân thích nói về công việc chuyên môn ngành y của nó.

Huyền Nhi dài giọng phụ họa lời bà Hương Kiều :

- Bởi vậy anh ấy tưởng mình là giáo sư diễn giải, còn con là học trò phải biết lắng nghe vậy.

Bà Hương Kiều cười ngất :

- Con không chịu làm học trò lắng nghe nên Thường Quân mới bỏ vào trong đó.

Huyền Nhi chép miệng :

- Chắc con nói chuyện với bác hợp hơn với anh Thường Quân ?

- Quan trọng là hợp với Thường Quân kìa !

- Hợp với bác cũng quan trọng vậy. Lơ mơ bác cho ra rìa...

Bà Hương Kiều gõ trán Huyền Nhi :

- Thôi đi, lại bày đặt nịnh bác nữa kìa !

- Không nịnh bác, con biết nịnh ai ?

Huyền Nhi đáp rồi lao lên lầu gõ cửa phòng Thường Quân, giọng oang oang :

- Đây không phải là bệnh viện cũng chẳng có bệnh nhân đâu nghe ông bác sĩ.

Đang nghe nhạc, Thường Quân bực bội kêu lên :

- Ủa chưa về sao mà còn quấy rầy anh ?

Huyền Nhi tức khí phòng mặt lên :

- Anh nói thế mà nghe được à ? Anh rảnh rang phải đưa em đi chơi chứ sao bảo em về ?

Mẹ anh nói thế đấy.

Lại lôi bà Hương Kiều vào cuộc. Thường Quân cất tiếng xúi giục :

- Thì em cứ đi mua sắm với mẹ đi !

Giọng Huyền Nhi đáp trả chắc nịch :

- Khi nào không có anh, em mới đi với mẹ. Anh đang rảnh, em có hứng đi với anh hà.

Thường Quân cau mày :

- Anh đang bận.

- Bận gì ? Không đi, em vào phòng anh nói chuyện tới mai luôn.

Dường như lời tuyên bố xanh rờn của Huyền Nhi có tác dụng...

Không muốn Huyền Nhi xông vào phòng nói chuyện tới mai, Thường Quân bật dậy.

- Đi thì đi !

Đôi môi thoa son đỏ mọng của Huyền Nhi nở nụ cười đắc thắng.

Ngồi sau xe của Thường Quân mà Huyền Nhi điều khiển lung tung. Lúc bảo anh chạy đường này, lúc thì quẹo đường kia, rồi đòi ghé quán ăn kem. Là vợ một bác sĩ nổi tiếng ở bệnh viện, Huyền Nhi kiêu hãnh lắm chứ ! Khỏi cô thèm địa vị của Huyền Nhi mà.

Không được, Huyền Nhi sẽ lái anh theo ý mình như tài xế lái xe vậy.

Tựa đầu vào lưng Thường Quân, Huyền Nhi nhìn ngắm phố xá đông người, rồi ngược nhìn bầu trời lao lẹ thấy Thường Quân vẫn chạy mà không ngừng, Huyền Nhi đập vai anh.

- Em bảo ghé vào quán kem mà.

Mặt Thường Quân nhăn nhó như cần phải quả ớt cay mà Huyền Nhi đâu có thấy.

- Lẽ ra em phải chạy xe, muốn ghé muốn quẹo đâu tùy ý. Anh ngồi sau cho khỏe.

Mặt Huyền Nhi liếc Thường Quân dài thặm thướt trách móc :

- Là đàn ông con trai mà nói năng thiếu trách nhiệm.

Rồi cô hùng hồn tuyên bố.

- Anh phải làm tài xế suốt đời cho em đó.

Làm tài xế suốt đời. Nghe mà ngao ngán ! Ôi, ai bảo Thường Quân chấp nhận ? Thường Quân hứa ? Thường Quân cười ?

Chương 4

Quán kem "Sắc màu" buổi chiều rất đông khách.

Sau khi đường bệ kiểu cách ngồi xuống ghế. Huyền Nhi cao giọng gọi hai ly kem.

Khi người phục vụ mang hai ly kem to nhiều màu đặt lên bàn, Thường Quân rên lên.

- Em thích ăn kem rồi bắt anh ăn theo hả ?

Huyền Nhi vặn lại.

- Có ai bảo bác sĩ không được ăn kem đâu ?

- Nhưng anh không thích.

Huyền Nhi phán gọn :

- Anh phải thích những gì em thích.

Nói rồi Huyền Nhi đặt ly kem trước mặt Thường Quân.

- Đẹp ngay bộ mặt bác sĩ đang cầm kim tiêm của anh lại đi !

Thường Quân cau mày :

- Anh có nói gì đâu mà em động chạm và đưa nghề bác sĩ của anh vào đây ?

Huyền Nhi vênh mặt lên đáp.

- Em phải nhắc nhở nếu không anh tưởng đây là bệnh viện.

- Anh có khùng đâu mà tưởng quán kem là bệnh viện.

Huyền Nhi hé môi cười rồi múc muỗng kem cho vào miệng.

Anh biết quán kem là tốt đó. Hãy nhìn xung quanh kia, quán kem dành cho các cặp tình nhân vào đây vừa nhâm nhi vừa rù rì cho đến hết... ly kem !

Đưa tay chỉ ly kem Thường Quân trên chốc Huyền Nhi.

- Em lo rù rì, ly kem chảy hết rồi kìa !

Huyền Nhi thản nhiên :

- Hết, em gọi ly khác. Lo gì ? Kem đầy quán mà !

Thường Quân không nói ra đưa mắt nhìn ra ngoài, Huyền Nhi cười khúc khích bảo.

- Anh không ăn thì ngồi chầu em ăn nghe !

Mặc ! Huyền Nhi nói gì anh cũng chẳng cho vào tai. Có nghe đâu. Thường Quân đang thấy, anh đang trở mắt nhìn để kiểm tra, kiểm chứng... cái đầu...

Đúng là ông già Noel đang bước vào quán. Dù chẳng khoát trang phục ông già Noel nhưng Thường Quân vẫn nhận ra cô.

Có gái có gương mặt thanh tú, đẹp tựa đóa hoa cầm chuông. Không ! Hoa hồng chứ !

Gương mặt mà chỉ gặp một lần là Thường Quân nhớ mãi. Huống chi anh đã tông vào cô ta để được nghe chiếc miệng kia lên lớp luật giao thông thì làm sao quên được ?

Trong vũ hội hóa trang, ông già Noel mang chiếc mặt nạ nhưng Thường Quân nhận ra nhờ bộ trang phục...

Không thấy Thường Quân, Đông Thư ung dung tiến vào quán cùng Thảo Trà , ung dung gọi hai ly kem. Rồi hai mái đầu chụm vào nói chuyện rù rì.

Thường Quân tưởng tượng Đông Thư đi với người yêu thì sao nhỉ ? Chắc cũng như anh với Huyền Nhi vậy.

Huyền Nhi vừa ăn kem vừa nhìn ngắm mọi người để so sánh và bình phẩm. Còn Thường Quân hướng tầm mắt về nơi khác. Hai người, hai thế giới khác...

Nơi bàn Đông Thư vẫn trò chuyện thoải mái với Thảo Trà nhưng Thường Quân đâu nghe được. hai bàn vẫn cách mấy bàn mà.

Vừa múc kem ăn. Thảo Trà vừa bảo.

- Anh Khiết Phong hỏi thăm mi luôn đấy Đông Thư Anh ấy tình si mi nặng rồi bảo ta nói hộ giùm. Đông Thư hất mái tóc ra sau nhả mặt với Thảo Trà.

- Vô duyên ! Mi nhận lời nói hộ cho anh ta hả ?

Thảo Trà phong trần.

- Anh em, ta nói giúp giùm !

- Tưởng mi nói rồi ta chịu hả ? Mươi anh ta nói cũng chẳng có tác dụng gì nữa là mi !

Thảo Trà buông giọng thản nhiên.

- Anh ấy sợ nói không có tác dụng nên mới nhờ ta.

Đông Thư giơ tay lên ngăn Thảo Trà lại.

- Hãy dẹp cái miệng dẻo quẹo môi giới của mi lại đi ! Ta không muốn nghe.

Mặt Thảo Trà nhả lại như bị đau răng.

- Mi thật là khó chịu và kiêu kỳ. Đúng như anh Khiết Phong nói.

Đông Thư bẻ lại :

- Biết ta khó chịu, kiêu kỳ sao không tránh xa mà còn... ?

Mặt Thảo Trà nheo lại nhìn Đông Thư.

- Tránh sao được ? tình yêu tự đến mà. Anh Khiết Phong nói vậy.

Đông Thư lờm lờm Thảo Trà :

- Mi mở miệng ra là nhắc đến Khiết Phong. Ông anh họ của tao hào hoa, lịch lãm, điển trai và...

- Đom dáng, màu mè, hào nhoáng... sao không nói luôn ?

Đông Thư tiếp lời Thảo Trà một cách nhanh gọn và thẳng thắn bảo :

- Ta không ưa mấy gã bảnh bao, chải chuốt.

Thảo Trà chép miệng cầu nhàu :

- Lạ thật đấy ! Không diện thì bảo lù khù, còn diện chút thì phe bình bảnh bao chải chuốt.

Biết sao cho vừa lòng mi ?

Đông Thư lắc đầu :

- Ta đâu có mắt ai vừa lòng ta đâu.

- Vậy thì tốt, đừng có chê anh Khiết Phong nữa.

Đông Thư hừ một cái dài cả cây số rồi lên giọng đề nghị Thảo Trà :

- Hãy đem ông anh họ bảnh bao, hào nhoáng của mi cho mấy ả ưa dòm dáng giống như vậy.

Thảo Trà hừ mũi :

- Sao được.

Đông Thư thản nhiên :

- Như vậy mới đúng mới thích hợp.

Thảo Trà vẫn không chịu thua :

- Anh Khiết Phong chỉ thích hợp với mi.

Đông Thư hạ một câu :

- Còn lâu, không kẻ nào thích hợp với tao cả.

- Đồ kiêu kỳ ! Cả thế gian này không ai thích hợp với mi thì mi có vấn đề rồi...

- ta rất bình thường nghe.

- Bất thường thì có.

Rồi Thảo Trà còn chế nhạo :

- Chắc mi người ngoài hành tinh nên mới khác thế giới với mọi người.

Đông Thư tức khí bụng ly kem múc ăn ngon lành, rồi hừ giọng nói với Thảo Trà :

- Ngoài hành tinh mà ta ngồi chung, học chung, đi chung, ăn chung và ngủ chung... với mi đó.

Thảo Trà đỏ lên mặt :

- Con quỷ ! Nói ngủ chung với ta, người ta nghĩ mi pê đê đấy.

Bất chợt Thảo Trà đưa mắt nhìn Đông Thư chăm chăm rồi hạ một câu :

- Không chừng mi là pê đê thật Đông Thư.

Đông Thư dứ nắm tay trước mặt Thảo Trà :

- Ờ, đừng có nói bậy nghe.

Thảo Trà điềm nhiên :

- Ta nói không phải sao ? Mi không thích đàn ông con trai, gã nào mi cũng chỉ trích chê bai.

Đông Thư nuốt miếng kem mát lạnh nơi đầu lưỡi, đáp lời Thảo Trà :

- Đáng chê thì ta chê hà.

Thảo Trà nghiêng đầu khiêu khích :

- Ta chờ xem mi có khe gã nào không ?

- Nếu có cũng không phải là anh họ hào nhoáng của mi đâu.

Thảo Trà vụn vụn :

- Sao mi cứ xói xía ông anh ta hoài vậy ?

Đông Thư hất mặt lên bảo :

- Mi đừng nhắc hấn với ta nữa, ta thề không xía xói.

Giọng Thảo Trà có vẻ triết lý :

- Mưa dầm thấm lâu, ta phải nhắc hoài mới được.

Đồng Thư vội bịt hai tai lại :

- Ta không thèm nghe đâu.

Bất chợt Đồng Thư buông hai tay xuống, cô vừa trông thấy một đôi mắt nhìn cô dăm dăm.

Đôi mắt rực sáng như chiếc đèn mới nạp pin. Cho nên từ cách xa mấy bàn dội lại, Đồng Thư vẫn nhìn thấy.

Thấy ! Và Đồng Thư đã nhớ ra ngay Hấn là gã đàn ông đã tông vào xe vào "ông già Noel" Làm cho ông già Noel té nhào và chẳng biết một lời xin lỗi là gì.

Phải rồi mãi hấp tấp đưa hoa đến tặng người yêu ngày Chúa giáng sinh, có phải sinh nhật người yêu đâu mà gấp gáp. Phóng nhanh vượt ẩu bắt kẻ tính mạng "ông già Noel".

Lúc đó mấy anh công an phường ở đâu mà không nhào vô "thổi" hấn? Để mình Đồng Thư tức khí lên lớp hấn.

Ánh mắt tò mò của Đồng Thư đảo nhanh về phía cô tạ Khởi tìm kiếm, cô ta ngồi bên anh người yêu... từ tốn ăn kem. Đưa người yêu đi ăn kem, chuyện thường tình của hai kẻ yêu nhau.

Hấn đi ăn kem cùng người yêu. Cũng giống như Đồng Thư đi ăn kem với Thảo Trà vậy.

Mặc kệ họ, không thèm nhìn. nhưng Đồng Thư lại thích nhìn người yêu của hấn. Nhìn để xem cô ta thể nào...

Một cô gái dịu dàng, nữ trang lấp lánh trên người. Chiếc mini màu nồn chuối cực ngắn hở cổ... Trông cô ta đầy vẻ hả hê, thỏa mãn. Cô ta và hấn ! Một cặp cùng đẹp đôi quá chứ ?

Thoáng thấy vẻ khác lạ của Đồng Thư, Thảo Trà hướng tầm mắt nhìn theo Đồng Thư rồi hỏi :

- Có chuyện gì vậy Đồng Thư, nhìn ai vậy hả ?

Mắt vẫn nhìn về phía bàn đằng kia, Đồng Thư hạ giọng trả lời :

- Hấn kia, gã đàn ông đã tông và... Ông già Noel.

Thảo Trà chép miệng như chuyện vừa xảy ra.

- Hú hồn cho mi !

Đồng Thư sửa lại :

- Ông Noel chứ.

- Ông Noel đã cỡi lóp ra rồi. Hi ! Hi!

Rồi Thảo Trà thắc mắc :

- Không biết kẻ đụng xe ông già Noel có nhận ra "ông già Noel" đang là Đồng Thư đang ngồi ăn kem không nhỉ ?

Đồng Thư thản nhiên :

- Còn lâu anh ta mới nhận ra... tạ Nói đúng ra hấn không dám nhận ra cái mặt ta đâu.

Thảo Trà phả tiếng cười khúc khích :

- Tại sao ? Bộ cái mặt của mi là quỉ dạ xoa, ngư ma vương hay mặt Chung Vô Diệm, Thị Nở... mà anh ta không dám nhìn ?

Đồng Thư buông một câu thật gọn :

- Bộ mặt của anh ta là bộ mặt công an hình sự, hấn đó có dám nhìn.

Ném cho Đồng Thư tia nhìn tinh nghịch, Thảo Trà pha trò.

- Mặt công an hình sự, anh ta không thèm nhìn. Nhưng gương mặt kiêu diễm của Đồng Thư thì dù có mù mắt, hấn ta cũng ráng mở ra để nhìn.

Đông Thư khẽ kêu lên :

- Hắn đang đi với người yêu kia, mi có thấy không ? Nhìn ta để mà bị móc... mắt.

Giọng Thảo Trà tỉnh queo :

- Dù bị móc mắt hắn vẫn nhìn hà ! Mắt hắn vẫn luôn đậu về bàn mình đó.

Đông Thư thản nhiên :

- Hắn không nhận ra ta đâu ?

Đông Thư đầu hay Thường Quân đang từ từ tiến tới bàn của cô :

- Chào ông già Noel !

Đông Thư ngó người ra, nhưng chỉ một giây cô điềm tĩnh sửa lưng Thường Quân.

- Anh nhầm rồi, ông già Noel chỉ xuất hiện trong đêm giáng sinh thôi.

Thường Quân gật gù :

- Đúng, ông già Noel chỉ có trong đêm giáng sinh. Còn cô lúc nào cũng xuất hiện, tôi cũng nhận ra ông già Noel.

Đông Thư phản bác lại lời Thường Quân.

- Mặt tôi đâu giống ông già Noel.

Đang nghe hai người đối đáp, Thảo Trà chen vô.

Đông Thư bảo mặt nó là mặt hình sự anh đâu có dám nhìn.

Mặt Thường Quân loé lên :

- Tại sao ?

- Anh vi phạm luật giao thông, thấy mặt công an phát ngán vì sợ phạt.

Thường Quân thản nhiên nhắc.

- Hôm nọ tôi bị Đông Thư phạt cho một trận toi bời rồi.

Biết tên Đông Thư rồi, Thường Quân thích thú gọi ngay. Và cô đã phản ứng khi anh nói xong.

- Tôi tiếc là không anh cho công an.

Thảo Trà bật hỏi :

- Sao không giao hủ Đông Thư ?

- Không kịp !

Thảo Trà tham gia vào góp chuyện :

- À, phải rồi. Lúc đó ông già Noel đang vội đi phát quà.

Thường Quân bỗng hỏi :

- Bây giờ không bận, không vội chứ Đông Thư ?

Đông Thư vờ nghiêm giọng đáp :

- Bây giờ tôi đang bận ăn kem, anh không thấy sao ?

Thường Quân đối đáp nhanh gọn với giọng ranh mãnh :

- Thấy, tôi mới đến diện kiến Đông Thư.

Đông Thư dài giọng :

- Cảm ơn anh đã nhớ đến kẻ đã bị anh tông xe.

Mặt Thường Quân nhăn như nhai phải sạn trong cơm.

- Đừng nhắc đến chuyện đó chứ Đông Thư.

Đông Thư lém lỉnh :

- Vây nhắc chuyện gì ? Chắc là chuyện anh đi ăn kem với người yêu mà bỏ cô ta ngồi một mình. Coi chừng bị kiện đó.

Thường Quân phân trần :

- Tôi thấy người phải đến chào chứ ?

Đông Thư có vẻ nghiêm nghị :

- Chào đủ rồi. Anh đừng xớ rớ đứng đây, tôi không muốn phiền phức như trong đêm vũ hội bị người ta giành khi khiêu vũ với hoàng tử.

Thế là Đông Thư đã nhận ra "hoàng tử". Mắt Thường Quân lóe lên :

- Thế Đông Thư biết hoàng tử là ai chứ ?

- Là con vua.

Đông Thư đáp với giọng tỉnh rụi :

Thường Quân hỏi lại :

- vậy là ai nữa ?

Nhớ lại đêm vũ hội, Đông Thư buột miệng nói nhanh :

- Là người của công chúa, của thiên sứ, của những ai thích hoàng tử.

Đông Thư nói chưa dứt câu thì người thích hoàng tử đã đến.

Chiếc mini màu nộm chuối ưỡn ẹo bên Thường Quân. Giọng thánh thoát cất lên :

- Ôi anh Thường Quân, đang ăn kem sao lại bỏ lại đây ?

Thường Quân thản nhiên trả lời Huyền Nhi :

- Anh gặp người quen.

Ánh mắt của Huyền Nhi dành cho Đông Thư là ánh mắt của nhà khoa học tìm vi trùng kính hiển vi.

Giọng anh khinh bạc vang lên :

- Ai vậy ? Bệnh nhân hả ?

Tức khí, đặt chiếc muỗng xuống ly kem sắp hết, Đông Thư sửa soạn bộ mặt phù thủy đối diện với Huyền Nhi.

Đường đường là một cô gái mạnh mẽ khỏe khoắn. Đông Thư chưa hề biết mùi bệnh viện là gì.

Giọng Đông Thư sắc lạnh chinh lại Huyền Nhi :

- Bộ cô là bác sĩ hay sao mà tưởng ai cũng bệnh nhân ?

Không cần Huyền Nhi trả lời, Đông Thư để thêm :

- Mà bác sĩ cũng không tưởng như cô đâu.

Huyền Nhi hất mặt lên.

- Nếu không là bệnh nhân thì không quen với chồng tôi đây.

Trời đất ! Đông Thư muốn bật cười trước luận điệu của Huyền Nhi. Cô là bệnh nhân thì có. Bệnh tâm thần nữa là... lại còn khoe đây là chồng cô tạ. Sợ không ai biết hay sao mà giới thiệu ?

Sửa soạn tư thế ngồi chững chạc, Đông Thư ưỡn ngực đồng dục đáp trả.

- Tôi là bác sĩ sản khoa chứ không phải là bệnh nhân đâu cô.

Huyền Nhi nhìn Đông Thư trân trân, rồi bĩu môi vẻ không tin :

- Bệnh nhân khoa sản thì có.

Vô duyên ! Cô có đôi có cặp, có chồng mới là bệnh nhân thường xuyên khoa sản. Còn tôi sẽ điều trị cho cô đó.

Thế nhưng Đông Thư không bào chữa làm gì. Cô không thích dây dưa vào mấy cô gái dịu dàng, kiêu kỳ khó ưa. Đúng ra cô ta là đàn bà vì gái có chồng rồi mà.

Ông chồng vừa mới nói chuyện với người quen đã tươm tớp chạy lại... giữ ! Sợ mất sao không để ở nhà giữ kỷ ?

Gã đàn ông chắc sợ sự tử Hà Đông lắm đây ? Đi đâu cô ta cũng kè kè theo. Chắc hẳn cũng có thành tích ?

Thành tích hay không hai người cũng xứng. Đông Thư muốn bật cười khi nghĩ rằng Huyền Nhi xứng với Khiết Phong hơn. Cô nàng hào nhoáng kiêu cách, gã Khiết Phong

bánh bao ketch côm. Phải cô ta còn phòng không, Đông Thư bảo Thảo Trà giới thiệu, mỗi lái cho lão anh họ thích phô trương của Thảo Trà.

Một thoáng im lặng trôi qua, Huyền Nhi bỗng cất giọng khinh khỉnh :

- Tôi nói phải chứ có bệnh nhân khoa sản.

Đông Thư đốp chát lại :

- Ai là bệnh nhân khoa sản đến bệnh viện là biết liền hà !

Huyền Nhi xụ mặt không nói gì.

Như để chấm dứt câu chuyện, Đông Thư bồi thêm một câu dằn dò :

- Thôi hẹn gặp lại ở khoa sản nhé ?

Huyền Nhi chảnh chọe đáp lại :

- Tôi mà đến khoa sản những người như cô thềm thuồng địa vị của tôi đó.

Đông Thư chế nhạo :

- Địa vị của cô có gì mà thềm ? Sợ rằng cô thềm lại địa vị xã hội của tôi đó.

Thường Quân và Thảo Trà làm thính giả bất đắc dĩ. Thảo Trà cười khúc khích còn

Thường Quân thì nhăn mày nhăn mặt :

- Huyền Nhi đừng nói nữa ! Hai người càng nói tôi càng không hiểu gì.

Đông Thư ngạo ngoạo cổ châm chọc Thường Quân :

- Nói mà anh không hiểu mới thú vị chứ ?

Thường Quân phản nản :

- Tôi thấy chẳng cò gì cho cô thú vị cả.

Đông Thư châm chích :

- Chuyện tôi thú vị, làm sao anh biết được.

- Thế làm sao người khác chia sẻ cùng cô ?

- Tôi chỉ muốn thú vị một mình thôi.

Huyền Nhi khó chịu xen vô :

- Thôi đi, bộ anh muốn chia sẻ lắm hả ?

Rồi cô kéo tay Thường Quân :

- Đi anh ! Em không muốn ở đây ăn kem nữa !

Đông Thư giàu nụ cười thầm. Cô ta đã ăn hết ly kem to rồi còn gì, không muốn ở lại ăn ly thứ hai thì có, hay là thấy Đông Thư ăn kem cô tức khí không muốn ăn nữa ?

Ồi hai vợ chồng người này cứ làm Đông Thư bận lòng, bận trí nghĩ đến họ. Việc quái gì cô bận tâm đến kẻ không ưa cô và cô cũng chẳng ưa họ ?

Hối Thường Quân thanh toán tiền kem rồi Huyền Nhi vội vàng kéo anh rời khỏi quán.

Đông Thư nhìn theo chặc lưỡi bình phẩm.

- Đeo như đĩa, dính như sam, cứ sợ bị người ta ăn cướp, sợ sao không bỏ vô tủ kính khoá lại cho an toàn ?

Thảo Trà ngóng cổ nghe và hỏi.

- Mi nói ai vậy ?

- Họ chứ ai ? Cái ông tông xe đó, vợ hấn làm như của quý dữ.

Rồi Đông Thư còn giở giọng triết lý :

- Nhiều quý của người này chứ là đồ bỏ của người khác. Giá trị món hàng của mỗi người mỗi khác.

Ánh mắt trong veo của Thảo Trà mở tròn xoe :

- Trời đất ! Mi nói anh ta là món hàng hả ?

Đông Thư cầu nhàu vắn lại :

- Chẳng lẽ hấn ta là... hoàng tử ?

Cô loay hoay lúng túng vì chẳng biết Thường Quân là ai. Chỉ biết anh ta là "hoàng tử" trong vũ hội hóa trang.

Chương 5

Đông Thư vừa bước vào cửa hàng bán hoa. Bà Nguyễn Xuân đã kêu lên :

- May quá con ghé đây trông coi cửa hàng, mẹ đi đây có công việc chút xíu.

Khuôn mặt Đông Thư đang tươi rói như những đóa hoa tràn căng nhựa sống, bỗng chốc héo ngay.

- Ôi, mẹ bắt con trông coi cửa hàng con có biết bán buôn gì đâu.

Nụ cười của bà Nguyễn Xuân rất bao dung nhân hậu :

- Bán hoa dễ gấp trăm lần phẫu thuật và khám bệnh đó con.

Đông Thư là sinh viên y khoa năm cuối. Cô rất yêu thích ngành học của mình đã chọn và mong chóng ra trường để làm việc.

Đông Thư vui vẻ trả lời bà Nguyễn Xuân :

- Nhưng giải phẫu và khám chữa bệnh cho mọi người đúng chuyên môn con làm được.

Bà Nguyễn Xuân nháy mắt hỏi lại con gái :

- Bán hoa không đúng chuyên môn của con hả ?

Đông Thư phì cười :

- Chuyên môn của mẹ thì đúng hơn.

- Mẹ bán được sao con bán không được ?

- Cửa hàng có cả một rừng hoa con đâu biết đâu mà rờ.

Bà Nguyễn Xuân diễn giải :

- Có gì đâu ? Ai mua thứ gì con bó lại tính tiền, bằng không thì bán những bó hoa đã bó sẵn.

Đông Thư ré lên :

- Con không nhớ giá cả tiền bạc đâu mẹ Ôi. Rồi người mua chộp tùm lum hoa hồng, rồi một đóa hoa lan, rồi mấn đường hồng, nguyệt quế, hải đường... con chẳng biết đâu mà tính.

Bà Nguyễn Xuân nhìn con gái chăm chăm, rồi kêu ca :

- Con là sinh viên, có phải em bé đâu mà không biết tính tiền bán hoa.

- Vấn đề là nhiều thứ quá, con chẳng nhớ gì cả.

Đúng thế ! Đông Thư học giỏi, có tài, nhiều tài lẻ nữa chứ. Nhưng có những thứ Đông Thư lại rất dở, dở tệ !

Bộ nhớ của cô không chịu tiếp nhận những chuyện bán buôn, vụn vặt. Bà Nguyễn Xuân có cửa hàng bán hoa từ lâu nay mà Đông Thư chẳng giúp mẹ được gì.

Loay hoay cả một rừng hoa, Đông Thư chẳng thể nào nhớ nổi hết tên các loại hoa và nhớ hết bảng giá tiền. Khách vào đông thì Đông Thư lại càng lúng túng hơn.

Nhiều lần Đông Thư vừa đùa vừa nói với mẹ :

- Con chẳng có khiếu buôn bán đâu. Mẹ đừng ép con bán buôn nhé !

Bà Nguyễn Xuân vỗ đầu con gái :

- Con chỉ có khiếu ăn và đi chơi.

Đông Thư ngheo đầu hỏi bà Nguyễn Xuân :

- Con có khiếu học, mẹ không kể sao ?

Bà Nguyễn Xuân buông giọng phàn nàn :

- Mẹ thấy con "hoạt" nhiều hơn học đó.

Tuy phàn nàn nhưng bà Nguyễn Xuân có vẻ hãnh diện chứ không trách móc gì Đông Thư. Đông Thư tuổi trẻ sôi nổi, ưa hoạt động. Cô tham gia công tác xã hội của sinh viên. Đặc biệt là quyên góp làm từ thiện. Đông Thư rất gắn bó với trẻ em mồ côi ở làng SOS Gò Vấp. Cô thường vận động các nhà hảo tâm giúp đỡ các em mỗi khi có dịp. Bởi vậy đêm Noel cô mới làm ông già Noel đó.

Cửa hàng bán hoa của bà Nguyễn Xuân đủ cho cuộc sống của hai mẹ con. Cũng không dư dả nhưng cũng không chật vật lắm.

Ban ngày đi học, làm công tác. Ban đêm Đông Thư làm gia sư cho các em ở một vài nơi gần nhà. Hoạt động là niềm vui của Đông Thư trừ việc bán hoa ra.

Thấy bà Nguyễn Xuân khoát túi xách chuẩn bị đi, Đông Thư nhắc nhở :

- Mẹ bắt con ở đây bán thật à ?

Bà Nguyễn Xuân nghiêm giọng :

- Bán hoa đơn giản mà con không làm thì làm sao con kinh doanh buôn bán.

Đông Thư phân trần :

- Con đã nói với mẹ là đời con không có chữ kinh doanh buôn bán.

Bà Nguyễn Xuân bật cười :

- Không có cũng phải bán cho thế cho mẹ. Mẹ có bắt con trông coi cửa hàng một mình đâu. Có gì không biết hỏi chị Thụy, chị Trúc. Mẹ đi đây !

Đông Thư dặn dò bà Nguyễn Xuân với giọng tỉnh nghịch :

- Mẹ đi nhanh về nhà Mẹ mà về trễ con bán hết cửa hàng hoa đó.

Bà Nguyễn Xuân bước ra cửa cười với giọng hóm hỉnh :

- Sợ con bán không được chứ bán hết mẹ càng mừng nữa.

Nói xong bà bước ra khỏi cửa hàng vẫy chiếc xích lô đi khuất.

Còn lại một mình, Đông Thư loay với rừng hoa tươi thắm. Cửa hàng hoa sức nức hương thơm.

Cửa hàng hoa Lưu Ly của bà Nguyễn Xuân đủ các loại hoa. Các ngày lễ tết hoa bán rất đắt, nườm nượp khách hàng. Ngày thường cũng đông người vô kể. Thiên hạ tặng hoa cho nhau để bày tỏ tình cảm :

Có bao giờ Đông Thư được tặng một bó hoa từ cửa hàng Lưu Ly này không nhỉ ? Chắc là thú vị lắm nhỉ ? Nhưng điều này thật hi hữu.

Bà Nguyễn Xuân rất yêu hoa Lưu Ly nên đặt tên cửa hàng là Lưu Ly từng chùm tím ngắt, lúc nào cũng có trong cửa hàng.

Bán cho tôi một đóa hoa Lưu Ly đi cô !

Giọng nói ma quái từ đâu đưa tới. Đông Thư gật mình đảo giác nhìn quanh. Một ông khách dáng vẻ sang trọng đang tiến vào cửa hàng.

Người đàn ông trung niên trông rất phong độ, lịch lãm. Ông mặc đồ veston màu xám bạc, cà vạt nền nhả hoa văn màu tím, nếu tinh mắt sẽ nhìn thấy những chùm hoa tím nhỏ nhắn ẩn hiện.

Đông Thư tròn mắt ngó ông khách. người đàn ông lớn tuổi này cũng mua hoa tặng sao ? Dưới con mắt của "người bán hoa" Đông Thư nghĩ rằng chỉ có những người trẻ tuổi mới rộn ràng tặng hoa cho nhau.

Nào là sinh nhật, lễ tình nhân, lễ 8 tháng 3, đêm Noel, tết dương lịch, Tết âm lịch, hay là Fan ái mộ những ca sĩ ào ào chạy lên sân khấu tặng hoa cho người mình thần tượng.

Thế còn ông già trung niên này tặng hoa cho ai ? Lại tặng những nhánh Lưu Ly từng chùm tím ngắt. Tặng ai ? Lạy trời tặng cho bà vợ. Kỷ niệm hai mươi ba năm ngày cưới.

Tặng vợ, sao ông không tặng những đóa hồng nhung rực rỡ. Rực rỡ đẹp tươi như cuộc

hôn nhân tuyệt đẹp, hoàn mỹ, tròn trịa của ông ?

Ánh mắt sáng lấp lánh như hai vì sao của Đông Thư nhìn người đàn ông mua hoa Lư Ly đầy thắc mắc, lạ trời ông mua hoa tặng vợ chứ không phải tặng người yêu !

Đông Thư buột miệng hỏi ngay điều thắc mắc :

- Bác mua hoa Lư Ly tặng bác gái ?

Nụ cười làm cho gương mặt ông Tản Cảnh sáng bừng lên. Nụ cười làm người đàn ông trung niên trẻ thêm ra. Chẳng lẽ giấu diếm. Ông trả lời với Đông Thư thật gọn :

- Bác mua hoa tặng người bạn gái. Bà ấy rất thích hoa Lư Ly.

Người bạn gái đích thực là người yêu của ông rồi. Ôi, bà vợ có hay biết gì không ? Người đàn ông phong nhã tặng hoa cho người bạn gái... không phải là vợ Ông. Bà ta bắt đầu có vấn đề đấy.

Người phụ nữ nào thích hoa Lư Ly giống m^à bà Nguyên Xuân chủ cửa hàng hoa vậy ? Đông Thư không muốn có người nào thích hoa Lư Ly ngoài mẹ cô ra. Vô lý thật ! Biết vậy nhưng vẫn vô lý.

Thắc mắc về kẻ thích hoa Lư Ly, Đông Thư thả một câu thăm dò :

- Hoa Lư Ly ít có người thích lắm. Sao bà bạn của bác không thích hoa hồng.

Ông Tản Cảnh nhìn Đông Thư một thoáng rồi từ tốn trả lời.

- Sở thích mỗi người, ta nên thích những gì ít người thích hoặc chỉ có một mình, mình thì tốt hơn. Bọn trẻ thích hoa hồng tặng nhau hoa hồng thì người lớn thích hoa khác vậy.

Vẫn thắc mắc, Đông Thư hỏi :

- Sao bà bạn của bác không thích hoa cúc hoa lan, thược dược nhỉ ?

Ông Tản Cảnh cười nhẹ nhàng :

- Bà ấy chỉ thích màu tím.

Chỉ những đóa pensé, lan tím, Đông Thư giới thiệu :

- Vẫn có nhiều thứ hoa tím đây bác.

Ông Tản Cảnh nhìn những nhành hoa Đông Thư chỉ rồi bảo :

- Cô đừng có thắc mắc vì sao người ta thích hoa này không thích hoa khác.

Rồi ông cắc có hỏi Đông Thư :

- Còn cô, cô thích hoa nào nhất ?

Lướt mắt khắp cửa hàng hoa. Đông Thư trịnh trọng đáp lời ông Tản Cảnh :

- Cháu thích tất cả các loài hoa.

Như thấy dấu hiệu thắc mắc hiện ra trong ánh mắt của ông khách mua hoa. Đông Thư khẽ cười giải thích :

Bởi vì hoa nào cũng đẹp, cũng quý, cũng ngọt ngào hương thơm, cháu thích hết chứ không lựa chọn.

Ông Tản Cảnh hóm hỉnh nói với Thư :

- Cô là chủ cửa hàng hoa thích tất cả là phải để cô còn giới thiệu với khách hàng.

Đông Thư không chịu :

- Bác cho là cháu thích vì nghề nghiệp. Còn cá nhân cháu chi ?

Ông Tản Cảnh ôm bó hoa Lư Ly từ tay Đông Thư vừa trao, giọng trầm hẳn :

- Cá nhân cô thích hoa gì cũng được, miễn là đừng thích hoa Lư Ly !

Để dành riêng cho bà bạn ông thích chứ gì ? Đúng là người si tình nặng. Người đàn ông mua hoa thật vô lý và ích kỷ, Đông Thư nhăn nhó giọng bất mãn.

- Chẳng lẽ bác cấm người khác thích hoa Lư Ly.

Thật quá đáng và độc tài, Đông Thư không biết phải phê phán người đàn ông đa tình này như thế nào ? Phải chi ông ta tặng hoa cho vợ và nói những lời này về bà thì Đông Thư

cảm thông. Đẳng này lại nói về nhân tình. Đáng ghét !

Bán hoa cho ông mà Đông Thư thấy xót xa cho bà vợ Ở nhà. Ôi bà có biết có hay giờ này ông chồng yêu quý của bà đang mua hoa và sắp "đi rong" đến một nơi nào đó hẹn hò cùng người trong mộng.

Bất giác Đông Thư cất tiếng hỏi :

- Còn vợ bác, bác gái ở nhà đó có thích hoa gì ?

Thốt xong câu hỏi... Đông Thư chỉ muốn bụm miệng lại. Lẽ ra cô không nên hỏi chen vào chuyện riêng tư của người đàn ông xa lạ không khéo ông sẽ nổi trận lôi đình.

Rất may ông Tần Cảnh không nổi trận lôi đình mà chỉ khẽ cau trán. Một thoáng thôi, nét mặt và vầng trán giãn ra ngay.

- Thích hoa Lưu Ly ! Cứ xem bà ấy là vợ tôi cũng được.

Câu trả lời của người đàn ông như một sự đánh đố. Đông Thư càng khó hiểu, mà thôi hiểu làm gì chuyện rắc rối ở đời, mà lại là chuyện của người khác chẳng liên quan gì đến mình. Ông khách mua hoa thì Đông Thư bán.

Đông Thư tính tiền bó hoa và nói với ông Tần Cảnh câu thông xởi lởi của người bán hàng.

- Hôm nào mua hoa bác ghé lại cửa hàng này nhé !

Ông Tần Cảnh cất giọng hóm hỉnh hỏi Đông Thư :

- Không còn thắc mắc gì nữa sao cô bé ?

Đông Thư láu lỉnh đáp lại :

- Dạ, bác giải đáp thỏa đáng nhưng tôi cũng không nói gì hơn đâu.

Đông Thư đâu vô duyên đòi ông giải thích chuyện bí mật riêng tư.

Và Đông Thư đã trả lời ông Tần Cảnh bằng giọng tinh nghịch :

- Mỗi người đều có bí mật riêng tư phải tự giữ lấy chứ bác.

Mắt ông Tần Cảnh nheo lại ngó Đông Thư :

- Cô thật lá lấu lỉnh kỳ lạ. vừa khơi lại để cho người ta mở ra rồi lại bảo khép lại giữ lấy.

Đông Thư còn triết lý :

- Không ai bộc bạch điều bí mật với một người mới gặp :

- Thế sao cô thắc mắc và hỏi tôi ?

- Cháu chỉ thắc mắc về người thích hoa Lưu Ly thôi.

Ông Tần Cảnh nở nụ cười bí ẩn :

- Điều đó tôi phải giữ bí mật. Đã là bí mật thì cô đừng nên tìm hiểu làm gì ?

Nói xong ông Tần Cảnh trả tiền bó hoa Lưu Ly và bước nhanh ra khỏi cửa hàng.

Làm như còn đứng nơi đây, ông sẽ lòi hết mọi bí mật vậy.

Chương 6

Khách ra vào cửa hàng liên tục. Đông Thư không nghĩ là Thường Quân đang đứng đó.

- Chào cô !

Giọng quen thuộc cất lên và Đông Thư cũng ngẩng lên theo.

Bắt gặp nụ cười giễu cợt nở trên đôi môi của gã đàn ông cao ngạo. Đông Thư cất tiếng hỏi lạnh lùng.

- Anh mua hoa hả ?

Với gã đàn ông này không có lời chào mời xởi lởi của kẻ buôn bán.

Tia mắt tinh quái của Thường Quân đậu trên gương mặt trái xoan của Đông Thư :

- Không biết gọi cô là ông già Noel hay...

- Cô bán hoa !

Đông Thư tiếp lời Thường Quân thật chắc gọn và giải thích thêm.

- Anh không thấy tôi đang chằm chệ giữa rừng hoa, giao hàng cho khách đây sao ?

Thường Quân đối đáp lại :

- Thấy chứ ? Tôi đang tự hỏi sao cô hóa trang nhiều lớp quá vậy ? Hết ông già Noel lại đến cô bán hoa, và còn gì nữa không ?

Đông Thư chu môi nói một cách trịnh trọng :

- Tôi thực sự là chủ cửa hàng bán hàng chứ hóa trang cải dạng đâu nhé !

Thường Quân nhe răng cười vui vẻ không tin :

- Vậy là cô mạo nhận.

Đông Thư trả đũa ngay :

- Bán hoa chứ có phải làm bà giám đốc sang trọng uy quyền gì mà tôi phải mạo nhận ?

Rồi Đông Thư mở giọng chủ cửa hàng mua bán hỏi ngay :

- Anh mua hoa gì ? Hãy chọn đi !

Hôm nay ngày gì có đặc biệt không nhỉ ? Hẳn mua hoa tặng cho cô vợ đồng đánh hay cô người yêu nào nữa ? Lạy trời Thường Quân đừng giống ông khách bí ẩn ban nãy. Gã đàn ông nào mua hoa vào thời điểm này cũng khiến Đông Thư nghi ngờ. Giáng sinh đã qua Tết cũng hết. Ngày tình nhân và tám tháng ba chưa đến. Chắc là sinh nhật ?

Cũng một bó hồng đỏ thắm kiêu sa chứ hẳn chẳng chọn hoa gì khác hơn đâu. Nghĩ thế nhưng Đông Thư không nói gì. Cô lẳng lặng nhìn xem Thường Quân lướt mắt trên những dải hoa bày biện trong cửa hàng :

Rồi không im lặng được quá ba phút Đông Thư lại cất tiếng hỏi :

- Anh chọn hoa gì ? Hồng nhưng đỏ thắm như hôm nọ chứ ?

Đông Thư định nói " như hôm anh tông vào xe tôi" nhưng kịp dừng. Chuyện đã qua !

Phải bao dung, không được nhắc lại.

Thường Quân nhanh nhẩu trả lời Đông Thư :

- Cô hãy lấy cho tôi những đóa hoa hoàng hậu.

Ngạc nhiên tốt độ, Đông Thư hỏi lại :

- Hoa hoàng hậu ?

- Hoa hoàng hậu, cửa hàng cô có không ?

- Có chứ !

Đông Thư chỉ những đóa hao hoàng hậu tím ngắt cho Thường Quân nhìn thấy. Cô không nghĩ là anh chàng chọn hoa hoàng hậu cho cô vợ kiêu kỳ của anh. Cô ta thì phải hồng rực rỡ, cúc kiêu sa, cẩm chướng thướt thướt lộng lẫy. Người cũng như hoa, cô ta đâu thể thích những đóa hao hoàng hậu mỏng manh với màu tím khiêm nhường.

- Tôi không nghĩ anh chọn hoa hoàng hậu cho cô ấy.

Thường Quân nở nụ cười tươi lý giải :

- Tôi là hoàng tử thì phải chọn hoa hoàng hậu.

Đông Thư sửa lưng Thường Quân :

- Hoàng tử chưa phải là vua.

- Hoàng tử là con vua và hoàng hậu.

- Có nghĩa là anh mua hoa...

Đông Thư chưa hết nói hết câu. Thường Quân đã cướp ngang lời cô.

- Tôi mua hoàng hậu tặng mẹ tôi. Ngày sinh nhật của bà.

Ái chà ! Một hiểu tử. Đông Thư muốn buột miệng khen Thường Quân. Nhưng cô không

thích dành cho hần lời ân cần tốt đẹp đó. Sinh nhật mẹ hần tặng hoa cho bà, chỉ vì đã tặng người khác quá nhiều nên giờ phải nghĩ đến mẹ một chút.

Đông Thư bỗng buột miệng nói :

- Mẹ anh sẽ hạnh diện biết bao khi được anh tặng bó hoa hoàng hậu.

Đông Thư không ả ý gì, Thường Quân chép miệng.

- Chẳng biết có được như vậy không ?

Đông Thư nhanh nhẩu bình phẩm làm như chính cô biết rõ bà Hương Kiều, mẹ Thường Quân nghĩ gì vậy.

- Sao không ? Mẹ anh sẽ còn cảm động khi thấy anh suy tôn bà là hoàng hậu.

Làm như cô hiểu được ý mẹ tôi vậy. Thường Quân nhủ thầm, và anh lại nói :

- Tôi mong rồi tôi cũng là và cũng có một hoàng hậu.

Đông Thư nói với một sự thật hiển nhiên :

- Anh chưa là vua cũng đã có hoàng hậu rồi đó.

Thường Quân lắc đầu phủ nhận :

- Tôi chưa có hoàng hậu mà.

Đông Thư ngênh mặt hỏi :

- Thế thiên sứ đi cùng anh hôm vũ hội hóa trang và thiếu phụ kiều sa đi cùng anh hôm ở quán kem đó là ai ?

Hỏi và Đông Thư trả lời luôn :

- Là hoàng hậu vợ anh chứ còn ai nữa ?

Thường Quân lên tiếng thanh minh thật nhanh :

- Huyền Nhi hả ? Không phải vợ tôi.

Mắt Đông Thư liếc muốn dứt cái lưỡi nói dối của Thường Quân. Giọng cô đánh lại phê phán :

- Thói đời là như vậy, có những gã đàn ông không chịu nhận mình là kẻ có vợ. Anh như vậy hèn gì cô Huyền Nhi chỉ muốn giữ rịt anh.

Thường Quân kêu ca :

- Trời ơi ! Cô hiểu lầm rồi. Huyền Nhi không phải đâu.

Không để Thường Quân nói hết câu. Đông Thư cau mày chặn lời anh. Tôi mà là Huyền Nhi tôi không cho anh ra khỏi nhà.

- Hà ?

Thường Quân ré lên một cách bất lực. không biết giải thích thế nào cho Đông Thư hiểu.

Thế nhưng Đông Thư đâu có để cho Thường Quân có thời gian lý giải. Giọng cô lạnh lạnh cất lên hỏi tội Thường Quân :

- Tại sao có vợ rồi mà anh phủ nhận ? Anh xấu hổ về chuyện đó hay sao ? Có vợ là điều hạnh diện chứ, hay là anh muốn cho thế giới này biết anh chưa vợ để dễ bề tán thêm các cô gái khác ?

Thường Quân ta thán :

- Trời ơi ! Cô nói chi mà cay nghiệt thế ?

Mắt nhìn Thường Quân như có tia lửa, Đông Thư đồng dục vắn lại :

- Tôi nói thế oan cho anh à ? Tôi thay mặt cho Huyền Nhi lên án anh đó.

Dù không thích Huyền Nhi nhưng Đông Thư đứng về phe cô ta Có lẽ cùng thân phận phụ nữ Đông Thư cảm thông cho Huyền Nhi Hay thấy Thường Quân phủ nhận điều đó cô nổi cơn thịnh nộ.

Trước những lời chỉ trích của Đông Thư, mặc mày Thường Quân nhăn nhó một cách thảm hại. Giọng anh trầm xuống :

- Đông Thư chưa hiểu rõ, hiểu đúng vấn đề. Mong rằng một ngày nào đó cô sẽ biết.

Đông Thư đốp chát lại ngay :

- Tất nhiên là tôi chưa hiểu rõ hiểu đúng chuyện nhà của anh. Tuy nhiên như vậy cũng đủ rồi, tôi không muốn biết nữa đâu.

Thường Quân buông gọn :

- Tóm lại tôi rất muốn Đông Thư biết rõ.

Đông Thư phản bác.

- Chuyện nhà anh tôi biết rõ để làm gì ?

Thường Quân đáp tỉnh queo :

- Biết rõ để cảm thông chia sẻ.

Đông Thư lắc đầu :

- Tôi đâu có như cầu cảm thông chia sẻ với ai cả.

Nheo mắt bên mắt với Đông Thư, Thường Quân nhe răng ra cười chế giễu :

- Cô nói thế là không đúng với phẩm chất của ông già Noel rồi.

- Cái gì ?

Đông Thư giầy nẩy kêu lên rồi nét mặt lạnh băng, cô cảnh cáo Thường Quân :

- Anh không được nhắc đến chuyện của ông già Noel.

Mắt của Thường Quân nhìn Đông Thư ánh nét inh nghịch :

- Tôi phải nhắc chứ, vì ông già Noel đã cảm thông chia sẻ quà đồ chơi cho trẻ em.

Đông Thư hất mặt lên :

- Thì sao ?

- Thì phải cảm thông chia sẻ với tôi.

Đông Thư lườm lườm Thường Quân :

- Anh khác xa mấy đứa trẻ kia.

- Khác gì đâu ?

Đông Thư cao giọng nhấn mạnh :

- Khác thứ nhất anh là người lớn bọn chúng là trẻ con. Khác thứ hai anh đầy đủ sung túc trong khi bọn trẻ không có gì cả.

Thường Quân nhe răng cười :

- Tôi có nhu cầu cần cảm thông chia sẻ của người lớn.

Đông Thư hạ một câu thật gọn :

- Anh có Huyền Nhi cảm thông chia sẻ, cô ấy sẽ đáp ứng mọi nhu cầu của anh.

Rồi Đông Thư hỏi một câu rất thực tế :

- Sao hôm nay Huyền Nhi không cùng đi mua hoa với anh ? Lẽ ra cô chọn hoa thay anh để tặng mẹ anh nhân ngày sinh nhật.

Như người chết đuối vớ được phải chiếc phao, Thường Quân réo lên :

- Huyền Nhi không phải đi cùng tôi, điều đó chứng tỏ Huyền Nhi không phải là vợ tôi.

Đông Thư lắc đầu cả chục cái :

- Anh không cần phải đưa ra chứng cứ gì để thanh minh đính chính với tôi. Vợ anh thì anh biết lấy, anh không công nhận thì pháp luật cũng đã công nhận.

Đông Thư vừa nói vừa thoăn thoắt gói mấy nhành hoa hoàng hậu tím ngắt trao cho

Thường Quân :

- Mong rằng một ngày nào đó anh cũng sẽ mua những đóa hoa hoàng hậu xinh đẹp như thế này tặng Huyền Nhi.

- Tôi sẽ tặng cho người phụ nữ khác chứ không tặng cho Huyền Nhi đâu.

Câu trả lời của Thường Quân làm Đông Thư phản nộ, phản nộ thay cho vợ hắn.

Dành cho Thường Quân tia nhìn của vị quan tòa, Đông Thư phán :

- Anh coi chừng tan cửa nát nhà đấy !

Thường Quân nhún vai nói rất bình thân tự tin :

- Ngoài trừ động đất xảy ra. Tôi không bao giờ bị tan cửa nát nhà đâu.

Mặt Đông Thư lạnh như băng tuyết :

- Anh đừng quá tự tin ! Động đất xảy ra bất cứ lúc nào và cho ai.

Thường Quân phản nản :

- Ôi trời, sao cô cứ trù ẻo, nói chuyện xui xẻo cho tôi ?

- Vì anh xứng đáng được nói như vậy.

Bị Đông Thư tạt một câu vào mặt nhưng Thường Quân không giận, mắt anh nhìn cô âm áp hơn.

- Mong rằng cô sẽ nói cho tôi nghe những lời khác hơn.

- Lời gì ?

- Những lời đẹp và thơm như hoa nở. Cô là chủ cửa hàng bán hoa mà !

Thường Quân cất giọng văn vẻ, không ngờ Đông Thư nổi dóa :

- Anh không được đem nghề nghiệp bán hoa của tôi ra để chế giễu.

Thường Quân thủng thẳng đáp :

- Tôi đâu có chế giễu đâu, lại rất thích thú khi thấy cô bán hoa nữa đó.

Ánh mắt đem lấy của Đông Thư trợn tròn :

- Anh thích tôi bán hoa ?

Thường Quân thản nhiên đáp :

- Bởi vì Đông Thư bán hoa tôi mới biết chỗ này. từ nay muốn gặp cô tôi sẽ đến đây.

Bộ anh đến đây lúc nào cũng gặp tôi à ? Đông Thư nhủ thầm và lại nói :

- Anh muốn gặp tôi mua hoa thì xin mời. Lúc nào đến đây cũng có hoa, đủ các loại !

- Tôi không nói chuyện mua hoa.

- Đến cửa hàng hoa mà không nói chuyện hoa thì nói chuyện gì ?

Thường Quân nhấn mạnh :

- Tôi có nhiều chuyện khác để nói.

Đông Thư cũng nhấn mạnh :

- Còn tôi chỉ nói chuyện bán hoa.

- Hôm nay chuyện bán hoa nói như thế đủ rồi đấy cô bé ạ !

- Làm sao mà đủ ? Chuyện bán hoa nói cả đời cũng không đủ đâu anh.

Thường Quân nhận định :

- Đường như cô rất thích chuyện bán hoa ?

Đông Thư tinh nghịch bảo :

- Nghề của tôi mà.

Thường Quân các có hỏi :

- Cô còn làm nghề gì nữa không ?

Đông Thư trịnh trọng đáp :

- Mỗi lần gặp anh là tôi lại làm một nghề đấy.

Nhìn Đông Thư chòng chọc, Thường Quân phán gọn :

- Cô đúng là một diễn viên tài hoa.

Đông Thư vênh mặt lên :

- Anh nói tôi đóng kịch hả ? Không bao giờ.

Thường Quân gật gù diễn giải tiếp câu nói của mình :

- Tôi nghĩ cô đang thử các vai để diễn. Cô làm nghệ thuật phải không ?

- Tôi làm khoa học !

Đông Thư buông gọn, Thường Quân lắc đầu châm chích :

- Nhà khoa học không phải như cô đâu.

Đông Thư lại thắc mắc :

- Chứ nhà khoa học thế nào ?

Giọng Thường Quân tỉnh queo :

- Nhà khoa học trán hói, kính dày cộm cộp, hay đăng trí.

Đông Thư bình thản tuyên bố :

- Rồi tôi sẽ như thế...

Thường Quân ngửa mặt lên kêu trời, rồi anh hạ thấp giọng... khuyên lơn :

- Thôi cô đừng biến nữa !

Đông Thư lém lỉnh trả lời :

- Cho đúng nhà khoa học mà anh nói.

Ánh mắt sáng lấp lánh như hai vì sao của Thường Quân chiếu thẳng vào gương mặt trái xoan tươi tắn của Đông Thư :

- Cô là một giai nhân thanh tú mỹ miều. Đừng làm cho thiên hạ phải đứng tim.

Đông Thư bật hỏi như đứa trẻ thơ :

- Làm nhà khoa học trán hói, kính dày cộm, đăng trí mà thiên hạ đứng tim ư ?

Thường Quân tuôn một hơi :

- Đứng tim vì chân dung nhà khoa học rất xấu. Tôi là người đầu tiên phản đối điều đó.

Tốt hơn cô không nên làm nhà khoa học !...

Đừng sao được ? Đông Thư sắp làm bác sĩ tức là nhà khoa học. Không cần nghe lời khuyên của Thường Quân :

Đông Thư bướng bỉnh trả lời Thường Quân :

- Tôi chỉ làm những gì mình thích.

Thường Quân hé môi cười và nói với giọng chủ quan :

- Tôi tin là cô không bao giờ dám làm nhà khoa học xấu xí !

Giọng Đông Thư lạnh lạnh như thách đố :

- Làm Chung Vô Diệm tôi còn dám làm nữa kìa.

Thường Quân tròn mắt nhìn Đông Thư Không biết có phải tìm kiếm gương mặt Chung Vô Diệm trên mặt cô ?

Chương 7

Ông Thường Văn phàn nàn Thường Quân.

Con đã gần ba mươi tuổi đầu, có sự nghiệp rồi, tổ chức cưới Huyền Nhi đi ! Sao cứ chần chừ mãi vậy ?

Bà Hương Kiều đề thêm :

- Ba mẹ chỉ có mỗi mình con, việc hôn nhân đã thuận buồm tốt đẹp rồi. Con cứ làm thỉnh mãi ba mẹ sốt cả ruột.

Ông Thường Văn nhăn nhàn :

- Anh em con Huyền Nhi sốt ruột hơn cả mình nữa kìa.

Nghे hai ông bà mỗi người một câu không dứt, Thường Quân lên tiếng buông gọn :

- Chuyện của con, con không sốt ruột, ba mẹ sốt ruột cho thêm mệt.

Bà Hương Kiều nổi dóa :

- Cái thẳng ! Con không lo, ba mẹ mới sốt ruột chứ ?

Thường Quân thủng thảng đáp :

- Chuyện ở đời, con không gấp đâu.

Ông Thường Văn bực bội lên tiếng hỏi :

- Không gấp chứ con chờ đợi gì nữa ? Có Huyền Nhi rồi thì lo cưới, phải chi có ai thì nói còn kiếm tìm.

Bà Hương Kiều chép miệng than phiền:

- Mẹ không biết tại sao con cứ chân chừ mãi.

Thường Quân nói nhanh :

- Con thấy không hợp với Huyền Nhi.

Bà Hương Kiều nhảy lên như đĩa phải vôi.

- Cái gì ? Bao lâu nay con với Huyền Nhi gắn bó thân thiết nhau, giờ nói không hợp là sao ?

Thường Quân cố phân trần.

- Tại ba mẹ không biết chứ, lâu nay con đã chịu đựng Huyền Nhi.

Ông Thường Văn rít một hơi thuốc rồi nhìn Thường Quân chăm chăm. Ông không hiểu sao Thường Quân lại nói thế, lâu nay ông thấy Thường Quân với Huyền Nhi có mối quan hệ rất tốt. Đôi trẻ là một cặp rất xứng, giờ Thường Quân nói không hợp.

Như vợ Ông cũng thắc mắc trong lòng, nhưng ông không bật hỏi mà lại cất giọng phàn nàn :

- Đúng là rắc rối ! Con với Huyền Nhi biết nhau, có ai ép buộc gì đâu mà bảo không hợp.

Thường Quân nhăn nhó mặt mày phân giải :

- Tình cảnh con lúc đó chẳng khác gì bị bắt buộc. Ba mẹ không nhớ sao, dì Huyền Ngọc gởi gắm Huyền Nhi, con khổ tâm hết sức. Từ chối cũng không được.

Ông Thường Văn vặn lại.

- Sao lúc đó con không nói ?

- Ba mẹ có để con nói đâu, cứ đồng ý thay con.

Bà Hương Kiều thờ ra :

- Làm sao từ chối với người sắp chết. Hơn nữa lời thỉnh cầu của dì Huyền Ngọc có gì quá đáng đâu, một cuộc hôn nhân tốt đẹp.

Thường Quân chặc lưỡi :

- Ba mẹ không để con chọn lựa và quyết định.

- Mẹ thấy con với Huyền Nhi có gì không ổn đâu ?

- Huyền Nhi chỉ hợp với mẹ thôi, với con cô ấy lộ chân tướng rồi.

Bà Hương Kiều kêu ca :

- Chân tướng gì ? Khi không con lại kiếm cớ chê bai Huyền Nhi là sao ?

- Thường Quân bình thản :

- Con không chê bai Huyền Nhi đâu, tại mẹ không biết rõ Huyền Nhi bằng con.

Ông Thường Văn ngồi nín thinh nghe hai mẹ con Thường Quân đối đáp. Giọng ông gắt lên :

- Lời đã hứa, phải thực hiện. Nếu Huyền Nhi có khuyết điểm, bảo nó sửa đổi, có gì để chê bai.

- Tính Huyền Nhi đã như rồi, cô ấy không sửa được đâu.

Ông Thường Văn gằn mạnh :

- Thế bây giờ con muốn gì ?

Thường Quân chậm rãi đáp từng tiếng :

- Con thấy huỷ bỏ cuộc hôn nhân này. Ba mẹ đừng ép con cưới Huyền Nhi, con không

đồng ý đâu.

Lời tuyên bố của Thường Quân như một quả bom nổ khiến ông Thường Văn và bà Hương Kiều muốn bật khỏi ghế.

Hai người lớn nhìn con trai lom lom. Bà Hương Kiều phản đối trước tiên.

- Lời hứa trước người đã chết rất quan trọng, không thể hủy bỏ được.

Thường Quân cũng lý luận lại.

- nhưng hôn nhân cũng quan trọng cả đời con. Con không thể nhắm mắt làm liều.

Ông Thường Văn đồng tình với vô, bẻ lại Thường Quân :

- Tại sao lại nhắm mắt làm liều ? Hai gia đình trên cơ sở đã thân nhau. hôn nhân của con với Huyền Nhi trên cơ sở tình cảm vững chắc.

Thường Quân hùng hồn đáp lại lời cha.

- Con không yêu Huyền Nhi, nếu cha mẹ ép buộc rồi cũng sẽ tan vỡ thôi. Tốt hơn ba mẹ để cho con cưới người con chọn.

Bà Hương Kiều bực bội kêu lên :

- Không thể được ! Con định làm cho ba mẹ mất mặt hả ?

Thường Quân giải quyết vấn đề thật đơn giản :

- Chúng ta sẽ nói chuyện thẳng thắn với Huyền Nhi Con có làm gì sai trái đâu mà ba mẹ mất mặt.

Bà Hương Kiều nhăn trán la Thường Quân :

- Mọi chuyện không đơn giản như con nói đâu.

- Có khó gì đâu, con sẽ nói chuyện với Huyền Nhi.

Bà Hương Kiều vặn lại :

- Con tưởng Huyền Nhi sẽ chấp nhận lời con nói à ? Còn thằng Lâm Huy anh nó nữa, Lâm Huy đâu có chịu để yên.

Thường Quân cũng hỏi lại :

- Chẳng lẽ Lâm Huy thừa mình ra tòa. Gia đình mình có làm gì sai pháp luật đâu.

Giọng điệu tinh bơ của Thường Quân làm cho bà Hương Kiều cáu kỉnh :

- Con nói thế mà nghe được à ? Điều quan trọng là lời hứa người lớn.

Thường Quân bồi tiếp :

- Nếu ba mẹ ái ngại thì cứ nhận Huyền Nhi làm con nuôi, lo cho cô ấy.

- Trời đất ! Con đừng có dạy khôn mẹ.

Bà Hương Kiều cự nự Thường Quân rồi quay sang ông Thường Văn chỉ trích luôn cả ông :

- Ông có nghe Thường Quân nói không ? Con trai ông làm tôi tức chết đi được, mà ông ngồi lặng thinh đó hả ?

Ông Thường Văn lặng thinh vì ông ngạc nhiên quá đỗi, ông không ngờ Thường Quân đòi hủy bỏ cuộc hôn nhân với Huyền Nhi. Lâu nay ông và bà Hương Kiều đã tin một chiều.

Thường Quân đã có những của riêng mình, đã có những tình cảm của riêng mình.

Ông đưa mắt nhìn Thường Quân như tìm hiểu rồi cất tiếng hỏi như muốn nhận :

- Không yêu, không chịu cưới Huyền Nhi tức là con đã có người yêu khác phải không ?

Cô gái nào vậy, con nói đi.

Thường Quân chưa trả lời thì bà Hương Kiều đã ném cho Thường Quân tia nhìn ánh nét giận và buông giọng lạnh lùng ngăn chặn :

- Không được ! Sẽ không có cô gái nào cả.

Làm sao bà Hương Kiều ngăn chặn được Thường Quân.

Đôi mày rậm của Thường Quân nhíu lại, anh con trai cau có phàn nàn bà mẹ :

- Mẹ kỳ thế ! Chuyện tình cảm riêng tư của con mẹ can thiệp làm gì ?

Bà Hương Kiều tức tối gắt lên :

- Mẹ, là mẹ của con thì phải can thiệp chứ.

Dù bà Hương Kiều can thiệp hay ngăn cản cũng không thay đổi được tình cảm của Thường Quân. Bản lĩnh cứng cỏi của tên con trai không cho phép Thường Quân chấp nhận sự sắp đặt của ba mẹ.

Tình yêu với Huyền Nhi không có, chưa bao giờ Thường Quân cảm nhận được. Huyền Nhi không phải là bóng hình tưởng nhớ trong tim anh.

Thường Quân cứ ray rức mãi về lời hứa với bà Huyền Ngọc, phải chi anh không có mặt trong giây phút bà Huyền Ngọc lâm chung. Không có mặt trong lúc đó Thường Quân sẽ không hay, không biết, không nghe thấy điều đó.

Tuy nhiên ray rức cũng chỉ là cảm giác Thường Quân còn nỗi khổ tâm là làm sao giải thích với Huyền Nhi ? Anh muốn nói thẳng cho Huyền Nhi biết những suy nghĩ trong lòng. Ngày nào chưa nói với Huyền Nhi, Thường Quân tưởng chừng như có nguyên quả núi đè lên người. Thật nặng nề, ngộp thở !

Bỗng nhiên Thường Quân thốt lên điều đang suy nghĩ :

- Con sẽ nói thẳng cho Huyền Nhi biết.

Lời nói của Thường Quân như một khẳng định.

Ông Thường Văn hỏi lại như truy vấn :

- Vậy là đã rõ, con có người yêu rồi. Cô ấy là ai ? Có đến đây lần nào chưa ? Ba muốn biết.

Cô ấy là ai ? Làm sao Thường Quân trả lời được với ông Thường Văn. Cô ấy xuất hiện làm đảo lộn mọi suy nghĩ và tâm tư tình cảm của Thường Quân :

Cô ấy ! Hay là ông già Noel hay Đông Thụ xuất hiện như giọt nắng. Như bông hoa lạ trong khu vườn đầy hoa rực rỡ.

Và giờ đây hình ảnh Đông Thụ đã ngự trị trong tim Thường Quân. Đông Thụ đem đến sự tươi mát cho Thường Quân. Đông Thụ khiến anh thấy cuộc sống này rất đổi dịu êm.

Thế nhưng Thường Quân chưa nói được với Đông Thụ điều đó. Anh biết phản ứng của Đông Thụ và cô sẽ không bao giờ tin anh.

Tất cả còn là mơ hồ lạ lẫm nhưng tất cả cũng trở dậy mạnh mẽ trong lòng Thường Quân :

Đó là có phải là tình yêu ? Tình yêu đến từ lúc nào ? Tình yêu mang đôi cánh nhẹ nhàng đến. Thường Quân đâu nghĩ là Đông Thụ để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm tư anh như thế. Thường Quân đâu nghĩ là sẽ gặp lại ông già Noel nhiều lần nữa. Đêm giáng sinh đáng nhớ và những lần gặp gỡ tình cờ làm cho xao động rồi bời. Có ai hay con tim của Thường Quân đã lần khuất bóng hình Đông Thụ ? Và giờ đây anh bồn chồn mong mỗi gặp cô.

Có phải là định mệnh ? Và Đông Thụ đã không mất hút. Cửa hàng hoa là nơi để Thường Quân tìm đến dễ dàng.

Thường Quân phải nói cho Đông Thụ biết. Anh không thể lặng thinh được nữa. Nhất định phải nói. Dù Đông Thụ không tin, nhất định phải nói dù lời nói muộn màng. Sự bày tỏ đem lại niềm hân hoan. Sự bày tỏ sẽ làm cho tâm hồn Thường Quân thăng hoa.

Chợt nhớ những câu thắc mắc của ông Thường Văn, Thường Quân ôn tồn nói với cha :

- Bây giờ con chưa thể trả lời với ba được. Con có việc phải đi đây !

Nói xong Thường Quân đứng bật dậy :

- Từ nay ba mẹ đừng đề cập đến chuyện hôn nhân của con với Huyền Nhi nữa. sẽ không

có chuyện ấy đâu.

Giọng điệu của Thường Quân chẳng khác nào lời thách thức với ba mẹ :

Bà Hương Kiều chồm tới kêu Thường Quân lại :

- Con thật là quá đáng ! Không thể như thế được.

Thường Quân khăng khải đáp nhanh :

- Con có tự do riêng, mẹ hãy để cho con yên đi.

Rồi anh bước thẳng.

Bà Hương Kiều tức tối bảo ông Thường Văn :

- Ông ngồi yên để nó đi à ?

ông Thường Văn nhếch môi :

- Nó có phải là con nít lên ba đâu mà tôi kêu lại lấy roi dết cho một trận.

Bà Hương Kiều vẫn cần nắn :

- Nhưng ông phải can ngăn Thường Quân chứ ? Tại sao nó cãi lại tôi với ông như thế ?

Ông Thường Văn buông lời nhận xét chí lý :

- Thường Quân lớn rồi, nó có suy nghĩ riêng của nó.

Mắt bà Hương Kiều lóe lên tia lửa :

- Suy nghĩ riêng là nó chống lại tôi với ông đó à ? Tôi muốn điên cái đầu vì nó đây.

Ông Thường Văn lên tiếng như buông xuôi :

- Thôi cứ để Thường Quân muốn làm gì thì làm đi.

Bà Hương Kiều gắt gỏng :

- Ông nói thế mà nghe được à ? Tôi không hiểu tại sao bỗng dưng Thường Quân chống chịu Huyền Nhi ?

Ông Thường Văn bật cười :

- Bà không nghe Thường Quân nói sao ? Nó đã có người yêu rồi.

- Tôi không thể chấp nhận sự thay đổi này được. Lúc trước nó đã yêu Huyền Nhi mà !

Ông Thường Văn nhẹ giọng phân tích :

- Có thể tôi với bà tưởng nó yêu Huyền Nhi, thật ra nó để ý cô gái khác.

Giọng bà Hương Kiều không hài lòng :

- Thường Quân với Huyền Nhi dính như sam lúc nào cũng gắn bó như bóng với hình. Có ai nói hai đứa nó không yêu nhau đâu ?

Ông Thường Văn vẫn lý giải với vợ :

- Chúng thân nhau vì gần gũi chứ không hẳn vì tình yêu đâu.

Bà Hương Kiều vặn lại chồng :

- Dường như ông đã đồng tình với Thường Quân ? ông không được bắt cầu cho nó nghe.

Ông Thường Văn đưa mắt nhìn vợ.

- Tôi với bà phải tìm hiểu chuyện này cho rõ hơn.

Giọng bà Hương Kiều cau kinh hơn :

- Tôi không tìm hiểu gì cả. Mọi chuyện phải như cũ. Thường Quân phải cưới Huyền Nhi.

Ông Thường Văn phản đối vợ :

- Bà đừng có độc tài. Cũng phải tìm hiểu nguyên nhân ra sao.

- Nguyên nhân gì ?

- Nguyên nhân vì sao Thường Quân không chịu cưới Huyền Nhi.

- Ông bảo nó có con nhỏ nào đó.

- Thì nó vừa xác định, bộ bà không nghe sao ?

Ông Thường Văn kêu lên :

- Còn phải nghĩ đến tình cảm của Thường Quân nữa chứ bà.

Mặt mày bà Hương Kiều nhăn nhó :

- Tình cảm gì nữa, nó bày đặt quá đi !

- Tôi nghĩ Thường Quân không nói đùa đâu bà. Nó yêu một cô gái khác. Thế cô ta có đến đây lần nào không ?

Ông Thường Văn vẫn nêu lên điều thắc mắc với vợ. Giọng bà Hương Kiều lạnh lùng :

- Tôi không cần biết cô gái nào cả.

Ông Thường Văn hạ giọng :

- Cũng phải tìm hiểu xem cô gái này thế nào. Tại sao Thường Quân yêu cô ta ?

Bà Hương Kiều lắc đầu quả quyết :

- Tôi không chấp nhận nên tôi chẳng tìm hiểu làm gì.

- Bà không tìm hiểu tôi sẽ tìm hiểu.

Bà Hương Kiều nhìn chồng trân trân giọng khó chịu :

- Để làm gì ? Ông đồng tình với nó à ?

Ông Thường Văn nói một cách bình thản :

- Tôi thấy khó mà ép buộc được Thường Quân đó bà, nó không chịu đâu.

Không lẽ Thường Quân không chịu, bà Hương Kiều phải buông xuôi. Bà đã tin tưởng vào cuộc hôn nhân vuông tròn của Thường Quân với Huyền Nhị Bồng dung Thường Quân giờ chứng xoay 180 độ, ngược ý bà làm sao bà chịu được.

Mặt lạnh như đá cục, bà Hương Kiều khẳng định :

- Thường Quân không chịu cũng phải chịu. Chúng ta phải giữ lời hứa với chị Huyền Ngọc.

Ông Thường Văn chép miệng :

- Lời hứa. Chỉ vì lúc đó Huyền Ngọc sắp lâm chung mình thương chị ấy nên đã hứa mà quên nghĩ đến tình cảm của bọn trẻ.

Bà Hương Kiều liếc ông Thường Văn bằng ánh mắt sắc hơn gươm :

- Ông nói thế là sao ? Bây giờ không cần giữ lời hứa với chị Huyền Ngọc hả ? ông tán thành Thường Quân yêu đứa con gái khác à ?

Ông Thường Văn buông một câu đầy thực tế.

- Ép buộc Thường Quân chẳng ít lợi gì đâu. Nó là đàn ông con trai, việc hôn nhân để tự nó quyết định.

Bà Hương Kiều vặn lại :

- Để nó quyết định à ? không thể như thế được.

- Chứ bà ép nó mãi mãi nó lảng nhãng còn phiền phức hơn.

Bà Hương Kiều bực bội hỏi :

- Cái gì lảng nhãng ?

Ông Thường Văn thản nhiên :

- Đàn ông con trai mà, nó chỉ sống theo ý thích và tình cảm của nó thôi.

Bà Hương Kiều giọng nhà độc tài :

Thường Quân sống chung ở đây. Tôi quản lý nó.

Ông Thường Văn bật cười :

- Vợ nó còn chưa quản lý được nó, huống chi bà !

Bà Hương Kiều tức tối nhìn ông, giọng muốn hét lên :

- Ông muốn nói vợ nó và tôi quản lý không được tức là nó ra ngoài lảng nhãng như ông, tôi quản lý không được phải không ?

Ông Thường Văn lật đặt thanh minh :

- Tôi chẳng làm gì đâu nghe bà.

Bà Hương Kiều bữu môi :

- Đàn ông nói khó mà tin.

Ông Thường Văn pha trò :

- Bà không tin tôi thì cũng chẳng tin được ai đâu.

- Thôi được rồi !

Bà Hương Kiều nghiêm mặt nhìn chồng rồi phán tiếp :

- Ông phải cùng với tôi thuyết phục Thường Quân, chứ không được đồng tình với nó.

Ông Thường Văn đưa ý kiến :

- Mình chỉ có một đứa con trai. Tôi chỉ mong nó có được hạnh phúc.

- Bộ tôi khác ông sao ?

- Bà đừng ép nó cưới Huyền Nhi ?

Bà Hương Kiều nóng nảy :

- Cưới Huyền Nhi có gì không đúng đâu ?

Ông Thường Văn từ tốn nhận xét :

- Không yêu Huyền Nhi, Thường Quân sẽ không hạnh phúc đâu.

Bà Hương Kiều lại bẻ ông :

- Sao không hạnh phúc ? Ông đừng nói năng kiêu đó, nó nhất định phải cưới Huyền Nhi.

- Bà đừng hấp tấp. Chuyện hôn nhân của Thường Quân để cho nó định đoạt.

Bà Hương Kiều hỏi gần :

- Nghĩa là tôi chấp nhận để nó làm trái ý mình à ?

Ông Thường Văn gật đầu giải quyết gọn :

- Bà cứ để nó chọn người yêu.

Bà Hương Kiều đâu thể chấp nhận cô gái mà Thường Quân chọn. Một cô gái xa lạ từ trên trời rơi xuống, một cô gái mà bà không hề biết.

Bà không ngờ ông Thường Văn cũng tán thành mà chống lại ý bà. Bà rất bức dọc hai cho con Thường Quân. Mọi việc tưởng đã xong, giờ lại rắc rối lên :

oOo

Cửa hàng hoa Lưu Ly hiện ra trước mắt Thường Quân. Nhưng người trong quầy không phải là Đông Thư mà là một người đàn bà trung niên. Người đàn bà có gương mặt phúc hậu, gương mặt phản phát nét thanh xuân thuở nào.

Không phải là Đông Thư, Thường Quân thoáng thất vọng. Ở nhà phóng xe đến đây.

Thường Quân háo hức biết bao nhiêu. Đông Thư không có ở trong quầy. Cô đi đâu ?

Đông Thư có phải là chủ cửa hàng Lưu Ly không ?

Thường Quân thả một câu thăm dò :

- Bác ới cho cháu hỏi.

Bà Nguyễn Xuân ngược mắt lên, nở nụ cười đón khách :

- Cậu mua hoa hả ? Hoa gì đây ? Chọn đi !

Một ý nghĩ hay ho chợt lóe lên trong đầu Thường Quân. Giọng anh phấn khởi :

- Bác bán cho cháu một bó hoa hoàng hậu.

Trong lúc bà Nguyễn Xuân lựa hoa và bó lại, Thường Quân lấy giấy bút hí hoáy ghi ghi chép chép.

Chỉ có cách này mới hy vọng bó hoa và bài hát đến tay Đông Thư Đến giờ phút này

Thường Quân vẫn hoàn toàn mù tịt về địa chỉ của Đông Thư.

Cô gái là ai ? Ở đâu ?

Thường Quân kẹp tờ giấy và bó hoa, giọng ân cần bảo :

- Nhờ bác gởi cho cô gái...

Bà Nguyên Xuân niềm nở cất giọng :

- Cậu muốn giao tận nhà hả ? Ồ tôi vừa mới mở dịch vụ giao hoa tận nhà đấy. Hôm nay cậu là người mở hàng đấy. Thế địa chỉ của cô ấy đâu ?

Thường Quân lúng túng gãi đầu. Anh có biết địa chỉ Đông Thụ đâu mà nói với bà chủ cửa hàng hoa.

Nếu biết, Thường Quân đã nhờ dịch vụ giao tận nhà cho Đông Thụ thì tuyệt quá !

Thường Quân đành liêu. Liêu từ khi lên tiếng mua bó hoa hoàng hậu mà ! Anh tin là bà chủ cửa hàng hoa biết Đông Thụ ở đâu.

Liêu nhưng Thường Quân hơi ấp úng :

- Bác cho cháu gọi... cô gái bán hoa ở đây.

Bà Nguyên Xuân mau miệng :

- Ở đây tôi là chủ cửa hàng, tôi bán hoa chứ có cô gái nào đâu ?

Thường Quân giải thích :

- Hôm nọ có một gái bán hoa ở đây mà ?

Bà Nguyên Xuân đưa tay chỉ các cô gái bán hoa bên cạnh :

- Các cô bên đó phải không ?

Thường Quân lắc đầu :

- Không Phải ! Cô ấy bán tại quây này. Cháu có mua một bó hoa hoàng hậu.

Bà Nguyên Xuân chợt nhớ. Có lẽ lúc bà bảo Đông Thụ trông coi cửa hàng cho bà. Bà mỉm cười hỏi Thường Quân :

- Cậu có mua hoa hoàng hậu hả ? Cô ấy tên gì cậu có biết không ?

- Dạ, Đông Thụ !

Mừng như bắt được vàng, Thường Quân đáp nhanh. Bà Nguyên Xuân hỏi thế tức là đã xác nhận Đông Thụ có bán hoa ở đây. Nãy giờ Thường Quân cứ dậm lo chẳng lẽ anh ảo giác và tưởng tượng. Sự thật chính Thường Quân đã mua hoa tại đây và Đông Thụ đã bán cho anh.

Thường Quân phần chần nói tiếp với bà Nguyên Xuân :

- Cháu xin gọi bó hoa hoàng hậu cho Đông Thụ.

Mắt bà Nguyên Xuân ánh nét cười :

- Cô bán hoa hôm nay lại nhận được hoa.

Rồi bà nhìn Thường Quân gật đầu vui vẻ :

- Được rồi, tôi sẽ chuyển hoa cho Đông Thụ cậu ghi địa chỉ và qua bên kia làm thủ tục đi.

Thường Quân lúng túng :

- Cháu không biết địa chỉ của Đông Thụ Nhờ bác chuyển giùm !

Ánh mắt sáng ngời của bà Nguyên Xuân đậu thật lâu trên gương mặt của Thường Quân. Vừa tò mò vừa muốn tìm hiểu.

Bà thấy cậu thanh niên đối diện thật lạ. Làm chủ cửa hàng hoa đã lâu lần đầu tiên bà mới thấy có một chàng trai tặng hoa kiều này. Tặng hoa cho một cô gái bán hoa mà anh hoàn toàn không biết địa chỉ.

Bà Nguyên Xuân hóm hỉnh hỏi Thường Quân :

- Hôm nay gặp Đông Thụ ở đây, cậu có định tặng hoa không ?

Thường Quân lúng túng. Nhưng rồi mấy giây lúng túng trôi qua, anh điềm tĩnh đáp.

- Cháu có hứa tặng hoa cho Đông Thụ !

Ánh mắt tinh anh của bà Nguyên Xuân lại sáng lên :

- Nhiều người cứ ngỡ người bán hoa ở trong quây cò cả rừng hoa nên không cần hoa nữa.

Thường Quân cười giải thích :

- Cháu không nghĩ như vậy. Với cháu hoa dành cho tất cả mọi người. Ai cũng được thưởng thức hoa.

Bà Nguyễn Xuân không chịu lấy tiền bó hoa hoàng hậu nhưng Thường Quân nằng nặc đưa cho bà.

- Bác trao bó hoa cho Đông Thụ là cháu cảm ơn bác nhiều lắm.

Bà Nguyễn Xuân gật đầu hứa hẹn :

- Tôi sẽ trao tận tay cho Đông Thụ.

Lời hứa chắc chắn của bà khiến Thường Quân rất yên lòng.

Anh định hỏi thêm thông tin về Đông Thụ nhưng có mấy người khách vào cửa hàng đặt hoa. Bà Nguyễn Xuân lại bận rộn không có thời gian dành cho Thường Quân :

Thường Quân đành ra về. Không biết Đông Thụ có ghé cửa hàng để nhận hoa hay bà Nguyễn Xuân sẽ trao cho cô tận nhà.

Đông Thụ không phải là chủ cửa hàng hoa như cô đã mạo nhận này có ý nghĩa gì không ?

Hy vọng bó hoa hoàng hậu sẽ đến tay Đông Thụ và cô hiểu nỗi niềm sâu kín tận đáy tim anh...

... Bà Nguyễn Xuân vừa về đến nhà đã cất tiếng gọi Đông Thụ :

- Đông Thụ ra đây mẹ cho xem cái này !

Đông Thụ đang loay hoay làm cơm đã nhanh nhẹn phóng ra :

- Cái gì thế hả mẹ ?

Chìa bó hoa hoàng hậu tím ngắt trước mặt Đông Thụ, bà cất giọng hóm hỉnh :

- Của cậu thanh niên nào cả gan dám nhờ mẹ gởi tặng con.

Đông Thụ cầm bó hoa hờn ngận của hân u ? Hân tặng hoa hoàng hậu cho Đông Thụ ư ? Chẳng biết Đông Thụ thích hoa gì lại gởi tặng hoa hoàng hậu ?

Mắt bà Nguyễn Xuân nhìn con gái dò xét, rồi giờ giọng điều tra :

- Con quen cậu thanh niên đó à ? Cậu ta là ai ? Ở đâu ? Sao không nghe con nhắc đến ?

Đông Thụ nhe răng cười :

- Ôi, sao mẹ không điều tra anh ta mà lại hỏi con ? Con có biết gì đâu ?

- Người ta tặng hoa cho con chẳng lẽ con không biết gì về lý lịch ?

- Con chỉ biết mỗi cái tên anh ta thôi.

Rồi bà Nguyễn Xuân nheo mắt với Đông Thụ :

- Thế à ? Nếu biết vậy mẹ không chuyển hoa cho cậu ta.

Đông Thụ nhìn lại bà Nguyễn Xuân với ánh mắt tinh nghịch :

- Nhưng mẹ đã lỡ nhận và chuyển tận tay chon rồi ! Hi ! Hi !

Bà Nguyễn Xuân nói thêm :

- Cậu ta cũng không chịu nói tên với mẹ nhưng có ghi miếng giấy cho con kìa !

Tay Đông Thụ vẫn ôm khư khư bó hoa hoàng hậu. Cô nhắc bà Nguyễn Xuân :

- Mẹ đi tắm rồi ăn cơm. Con sắp đi dạy bé Nghi rồi đó.

Bà Nguyễn Xuân vừa bước vào trong, Đông Thụ lấy mảnh giấy ghim trong bó hoa cũng là mảnh giấy thường tình ghi tên và dâng địa chỉ người tặng hoa.

Tuy nhiên mảnh giấy của Thường Quân không ghi điều thường tình đó.

Những giòng chữ nhảy múa trước mắt Đông Thụ là lời bài hát "Với hoa hoàng hậu".

"Sao lại tên là hoàng hậu.

khi em chỉ đứng một mình

Đợi vua chắc lâu lắm

Nên mãi tìm màu thủy chung
Hoàng hậu chờ vua trong cung
Em đợi anh ngoài mưa nắng
Anh đến, tình em đắm thắm
Dù vua chẳng có ngai vàng.
Không cần áo mũ xênh xang
Không cần quân hầu, mỹ nữ
Có em dầu ngàn bảo tố
Thì anh cũng đã vua rồi.
Bây giờ dù vẫn xa xôi
Em đừng nát lòng như thế
Hãy giữ nguyên màu tím Huế
Chờ anh - Vua sẽ quay về"

Lời hát thật hay, thật dồi dào xúc cảm. Giá như được nghe ca sĩ cất giọng dịu êm tha thiết thì tuyệt biết bao, Đông Thư bồi hồi chìm trong cơn mộng mị. Nhưng chỉ mấy phút thôi, Đông Thư chợt tỉnh ngay.

Bó hoa hoàng hậu là sự bỡn cợt, Đông Thư thấy cơn tức giận lên tới cổ. Tại sao Thường Quân lại đùa giỡn với Đông Thư ?

Cô có đòi làm hoàng hậu, có chờ đợi vua đâu ? Thường Quân đã làm hoàng tử có công chúa, giờ anh đòi làm vua ? Nếu muốn làm vua thì anh cứ tìm hoàng hậu của anh mà bày tỏ. Tại sao anh tặng hoa hoàng hậu và bài hát " Với hoa hoàng hậu " cho Đông Thư ? Một đóa hoa hoàng hậu hay một tỷ hoa hoàng hậu , Đông Thư cũng không thoải mái nhận hoa của anh. Gã đàn ông không bây giờ chịu nhận mình đã có vợ. Hắn làm cho Đông Thư giận bản gan tím mặt.

Thường Quân có đứng đây, Đông Thư sẽ ném trả bó hoa hoàng hậu lại cho anh. Tại sao anh không tặng hoa hoàng hậu cho Huyền Nhi ? Tặng hoa sinh nhật cho mẹ rồi, anh hãy tặng cho vợ bất cứ dịp nào chẳng được. Như hôm nọ Chúa giáng sinh anh tặng hồng nhưng đồ thẩm cho cô ta đó...

Bây giờ không có Thường Quân đứng đây, Đông Thư lại ngấm nhìn và xăm xoi mấy đóa hoa hoàng hậu. Những cánh hoàng hậu mịn màng tím rung rung buốt giá con tim Đông Thư Nghĩ sao mà Thường Quân tặng Đông Thư hoa hoàng hậu tím để Đông Thư chạnh buồn.

Ông già Noel đem niềm vui cho trẻ thơ thì không biết buồn. Cô bác sĩ tương lai làm công tác khoa học thì không nên buồn. Cô gái sôi nổi như Đông Thư thì không nên buồn.

Không buồn nhưng Đông Thư tức càn hông, cơn tức lên đến đỉnh điểm. Đang cầm bó hoa hoàng hậu, Đông Thư bỏ xuống ngay. Cô muốn ném chúng vào sọt rác nhưng lại nghĩ những bông hoa chẳng có tội là Thường Quân.

Cái tội hấn cả gan tặng bông hoa hoàng hậu cho Đông Thư và đòi làm vua Lẽ ra Thường Quân phải tặng cho Đông Thư hoa khác, thế nhưng Đông Thư chưa cảm nhận cô thích hoa gì nhất.

ông khách mua hoa Lưu Ly hôm nọ đã hỏi và Đông Thư trả lời là cô thích tất cả các loại hoa. Bởi vì Đông Thư chưa chịu chọn cho mình một chữ "nhất". Thường Quân tặng hoa hoàng hậu cho Đông Thư phải chăng vì anh thích hoa hoàng hậu và muốn Đông Thư thích theo anh.

Hôm nọ Ở cửa hàng anh nói sẽ tặng hoa hoàng hậu chỉ một người nữa, ngoài mẹ anh ra. Đông Thư đã phản đối anh vì không thích trò đùa đó. Không ngờ bây giờ anh giờ trò đùa

với Đông Thu.

Gặp anh Đông Thu sẽ cự cho một trận. thế nhưng Đông Thu đâu có biết Thường Quân ở đâu mà để cự nự. Mà có biết địa chỉ Thường Quân cô cũng chẳng tìm tới làm gì.

Thường Quân thì biết Đông Thu ở cửa hàng hoa nhưng cô chẳng thường xuyên đến đó.

Thường Quân biết sẽ bị cự cho một trận chắc cũng sẽ không đến đó đâu. Như vậy Thường Quân cố tình chọc cho cô tức nhưng không có dịp trả thù, trả giận, trả tức cho anh.

Đông Thu chắc biết trút với ai đây ? Bó hoa hoàng hậu và bài hát tỏ bày, Đông Thu đâu còn trẻ con mà chẳng biết Thường Quân nói gì nên Đông Thu âm ức mãi.

Chỉ là một buổi gặp gỡ bất đắc dĩ vì bị tông xe. Rồi ông trời cứ xui khiến cho Đông Thu gặp lại Thường Quân. Gặp để biết hắn có vợ. Hắn có vợ mà hắn cứ làm như không để Đông Thu thêm âm ức nữa. Âm ức cho ai ? Cho bản thân Đông Thu hay cho Huyền Nhi vợ hắn ? Lại thật.

Có một điều Đông Thu không nói ra nhưng cô cũng tự chế giễu mình là đã nghĩ đến Thường Quân. Gã đàn ông làm cô tức tối khiến cô cứ nghĩ đến hắn hoài. tại sao ?

Đông Thu không thể giấu lòng là bó hoa hoàng hậu và bài hát đã khiến tim cô một phút chao đảo. Nhưng cô tự nghĩ thầm, phải tỉnh táo, phải biết người biết mình.

Bó hoa hoàng hậu và mảnh giấy ghi bài hát nằm chờ vợ trên bàn. Đông Thu phải làm gì với hai vật vô tư này. Hai "chứng nhân" tố cáo sự bông đùa vô ý thức của Thường Quân. Huyền Nhi vợ hắn sẽ nghĩ sao khi biết việc bỏ cột tai hại này của hắn.

Gặp Thường Quân, Đông Thu sẽ bảo hắn không được đùa cợt với cô như thế, và hỏi hắn nghĩ sao khi Đông Thu kể chuyện này cho Huyền Nhi nghe ? Thường Quân đừng tưởng Đông Thu ham làm hoàng hậu lắm sao mà đòi làm vua Đông Thu có đợi vua bây giờ đâu. Nếu Đông Thu có muốn làm hoàng hậu có đợi vua thì vua sẽ không là Thường Quân. Anh đã có vợ rồi, anh có biết điều đó không ?

Đông Thu thù người trước những đóa hoàng hậu tím rung rung. Sắc tím loang loáng khắp gian phòng. Lại một sắc tím rung rung giống sắc hoa Lưu Ly mà mẹ yêu thích. lạ nhỉ ?

Chương 8

Bó hoa Lưu Ly với từng chùm li ti nhỏ nhắn xinh xinh màu tím nhưng nhũc để trên bàn. Không phải của bà Nguyên Xuân mang từ cửa hàng về. Một món quà tặng !

Chứng minh cho điều Đông Thu nghĩ là sự hiện diện của chủ nhân món quà tặng. Người đàn ông sang trọng lịch sự đã từng mua hoa Lưu ly, đang ngồi đối diện cùng bà Nguyên Xuân.

Ồi bó hoa Lưu Ly, người đàn ông dành tặng cho bà Nguyên Xuân ư ? bà là bạn gái của ông, bà là người yêu của ông... Đông Thu đã phê phán, nguyên rủa ông trong bụng.

Giờ đây ông và bó hoa Lưu Ly đang ở đây. Và người nhận là Nguyên Xuân chủ cửa hàng hoa , có cả rừng hoa đẹp. Một núi thắc mắc dâng lên trong đầu, và Đông Thu chỉ còn đứng đấy giương mắt nhìn ông Tần Cảnh trần trần.

Thấy Đông Thư trố mắt nhìn khách mà không chào, bà Nguyễn Xuân không hài lòng, dường như bà cũng đọc được thắc mắc của Đông Thư nên cất tiếng bảo con gái :

- Đông Thư, chào bác Tần Cảnh đi con.

Đông Thư chào ông Tần Cảnh như cái máy mà không biết ông là ai.

- Chào bác ạ !

Ông Tần Cảnh nở nụ cười hồn hậu đáp lời Đông Thư :

Bà Nguyễn Xuân giới thiệu với ông :

- Đông Thư con gái tôi đó.

Giọng ông Tần Cảnh thật hóm hỉnh :

- Đông Thư ! Cô tiểu thư của mùa đông. Có lạnh như mùa đông không ?

Không hiểu sao Đông Thư lại vọt miệng đáp :

- Cháu không lạnh mà nóng lắm. Nóng như ông già Noel vậy ?

Bà Nguyễn Xuân diễn giải :

- Tính nó nghịch lắm anh ơi, muốn nói gì thì nói hà.

Đông Thư ầm ức, mẹ làm như ông ta không biết tính của Đông Thư vậy. Phải quảng cáo.

Bởi thế ông Tần Cảnh chớp ngay câu nói của bà, giọng ông hề hề cười mở :

- Đông Thư tinh nghịch quá. Bởi vậy hôm bán hoa ở cửa hàng cứ quay bác như chong chóng.

Mắt bà Nguyễn Xuân ánh nét ngạc nhiên :

- Đông Thư có bán hoa cho anh à ? Sao không nghe nó nói.

Ông Tần Cảnh vui vẻ kể :

- Anh ghé cửa hàng mua hoa Lưu Ly bị Đông Thư vặn vẹo quá chừng.

Bà Nguyễn Xuân lên tiếng trách móc con gái :

- Sao thế Đông Thư ? Con vặn vẹo khách hàng còn ai đến mua hoa nữa !

Đông Thư đáp ngay với ve bọc dọc :

- Tại con thắc mắc về ông khách đặt biệt này.

Rồi Đông Thư quay sang ông Tàn Cảnh giọng phân bua :

- Cháu chỉ thắc mắc thôi chứ đâu có vắn vẹo bác.

- Ừ thì cháu thắc mắc đủ thứ.

Ông Tàn Cảnh khẳng định. Đông Thư nhăn mày :

- Cháu thắc mắc đủ thứ nhưng bác đâu có chịu giải đáp hết. Bấy bảo giữ bí mật mà.

Ông Tàn Cảnh nhìn Đông Thư với ánh mắt ảm áp :

- Chính cháu cũng nói với bác là ai cũng phải giữ bí mật chuyện riêng tư của mình. không nên thổ lộ với người mới gặp.

Đông Thư gật đầu xác nhận :

- Cháu đã nói thế và bây giờ cháu càng thêm thắc mắc về bác.

Bà Nguyên Xuân lên tiếng hỏi.

- Con thắc mắc điều gì về bác Tàn Cảnh ?

Đông Thư đáp gọn :

- Con thắc mắc về ông khách mua hoa Lưu Ly.

Bà Nguyên Xuân hướng mắt nhìn ông Tàn Cảnh :

- Anh ghé cửa hàng mua hoa Lưu Ly hả ?

Ông Tàn Cảnh gật nhẹ :

- Lúc đó anh hoàn toàn không biết cửa hàng đó là của em.

Nghe hai người nói chuyện rất thân mật, Đông Thư cất tiếng hỏi nhanh :

- Và bác mua hoa Lưu Ly tặng mẹ cháu ?

Ông Tàn Cảnh lắc đầu :

- Lúc đó bác mua hoa mang về nhà. Tại cháu hỏi tặng ai, bác mới trả lời như thế. Chứ

hôm nay bác mới gặp mẹ cháu.

Nãy giờ lo nói chuyện quên lấy nước mời khách. Cô phóng vội vào trong mang bình trà ra.

Rót hai tách trà nóng, cô mời ông Tần Cảnh và bà Nguyễn Xuân.

- Mời bác và mẹ uống trà.

- Cảm ơn cháu.

Ông Tần Cảnh bung tách trà lên hóp từng ngụm thật sảng khoái.

Rồi ông cất giọng phê phán Đông Thu :

- Bán hoa mà cháu không muốn bán cho mấy ông già, chỉ muốn bán cho bọn trẻ tuổi thôi.

Đông Thu lý giải :

- Cháu thấy tuổi trẻ mới tặng hoa chứ người lớn đâu có nhu cầu.

Bà Nguyễn Xuân kêu lên.

- Con nghĩ như thế thì cửa hàng hoa của mẹ chắc suốt ngày ế quá.

Ông Tần Cảnh cười pha trò.

- Không sao, người bán muốn nghĩ sao nghĩ, người mua cứ mua mà.

Oái ăm nhất là có hai vị khách mua hoa. Một người mua hoa Lưu Ly tặng bà chủ cửa hàng. Một kẻ mua hoa hoàng hậu để tặng con gái bà chủ.

Đông Thu muốn nói điều đã nghĩ nhưng cô không nói mà chỉ hỏi ông Tần Cảnh:

- Hôm nay bác vẫn mua hoa Lưu Ly ở cửa hàng hả ?

Nụ cười tươi rói nở trên môi làm ông Tần Cảnh như trẻ thêm ra:

- Bác mua ở cửa hàng khác tặng người mới có ý nghĩa chứ.

Đông Thu nói nhanh.

- Mẹ cháu lúc nào cũng co cấm một bình hoa Lưu Ly.

Giọng ông Tần Cảnh đầy ý nhị :

- Bác hy vọng bó hoa Lưu Ly bác tặng cho mẹ cháu không thừa.

Nói với Đông Thư mà ánh mắt ông Tần Cảnh nhìn bà Nguyễn Xuân thật nồng ấm.

Đông Thư thấy rõ điều đó. Cô không thể nào hiểu được mối quan hệ của ông Tần Cảnh và bà Nguyễn Xuân là mối quan hệ gì ? Bạn cũ ? Bạn mới ? Đông Thư chỉ mong ông Tần Cảnh về mau mau để cô hỏi bà Nguyễn Xuân cho rõ.

Người đàn ông trung niên nhưng rất phong độ, lịch lãm. Ông Tần Cảnh quan hệ với bà Nguyễn Xuân để làm gì ? Đông Thư thoáng phân vân. Gã đàn ông này làm gì mà không vợ con đề hề. Ông ta định lợi dụng cái mã hào hoa để tấn công bà Nguyễn Xuân ư ? Đông Thư bỗng hoang mang lo sợ, liệu mẹ cô có chao đảo ?

Bà Nguyễn Xuân là một phụ nữ đứng tuổi nhưng vẫn còn mặn mà, Đông Thư thường đùa với bà :

- Mẹ ở chung với rừng hoa đủ màu sắc nên lúc nào mẹ cũng trẻ đẹp như hoa.

Ở cửa hàng bà Nguyễn Xuân có cả rừng hoa, về nhà đầy những chùm Lưu Ly tím rung rung. Bó hoa Lưu Ly của ông Tần Cảnh có thừa không ?

Đông Thư khôn khéo trả lời ông Tần Cảnh :

- Ở đời không biết sao là đủ hay thừa, chỉ cho mình cảm nhận thôi bác ạ.

Ông Tần Cảnh bật hỏi :

- Vậy cháu bó hoa Lưu Ly của bác thế nào ?

- Bác tặng mẹ cháu để mẹ cháu nhận định.

Trả lời ông Tần Cảnh mà Đông Thư lại thắc mắc, không hiểu sao ông Tần Cảnh biết bà Nguyễn Xuân thích hoa Lưu Ly và Đông Thư muốn hỏi điều đó.

Trong khi ông Tần Cảnh thích thú bồi tiếp :

- Bác rất khi tặng hoa được mẹ cháu nhận.

Đông Thư đáp nhanh :

- Nếu bác tặng không đúng hoa mà mẹ cháu thích thì mẹ cháu đâu có nhận.

Rồi cô quay sang bà Nguyễn Xuân :

- Phải không mẹ ?

Bà Nguyên Xuân khẽ mỉm cười mà không nói gì :

Mắt ông Tần Cảnh lóe lên tia sáng vui :

- Tất nhiên bác biết mẹ cháu yêu thích hoa Lưu Ly mà.

Đông Thư chép miệng :

- Thì bác hỏi, điều đó đâu có khó gì.

- Bác không hỏi mới tài chứ.

Đông Thư bẻ lại :

- Không hỏi làm sao bác biết hở bác

Ông Tần Cảnh pha trò :

- Bác nói bác hay mà.

- Bác thăm dò chứ chẳng hay đâu.

Bà Nguyên Xuân lên tiếng la Đông Thư :

- Sao con nói thế ? Hèn gì bác cứ bảo là con vụng vẹo mãi.

Đông Thư trả lời như một sự xác nhận :

- Không phải ai con cũng vụng vẹo đâu mẹ.

Ông Tần Cảnh bật cười đầy vẻ sảng khoái :

- Ôi ! Vậy là hân hạnh cho bác được cháu vụng vẹo.

Đông Thư liếc ông Tần Cảnh một cái thật nhanh. Bị vụng vẹo truy vấn mà còn hãnh diện khoe :

Đông Thư không biết ông Tần Cảnh là người thế nào. Đã già rồi còn trẻ trung gì nữa mà bày trò lảng mạn. Tặng hoa cho bà chủ cửa hàng hoa thì có nghĩa lý gì chứ ?

Tại sao ông không mua hoa tặng vợ ? Bà vợ Ông sẽ nghĩ sao khi biết ông lén lút tặng hoa cho người đàn bà khác.

Lúc đầu khi thấy ông mua hoa. Đông Thư đã nghĩ rất đẹp về ông. Đâu ngờ những bó hoa Lưu Ly đặt không đúng chỗ. Bây giờ bó hoa Lưu Ly đang thư thả nằm kia.

Bỗng dung Đông Thụ buột miệng thốt điều cô đã nghĩ :

- Cháu cứ tưởng bác mua hoa tặng bác gái nhân kỷ niệm hai lăm năm ngày cưới.

Giọng ông Tần Cảnh chùng xuống thấp :

- Bác đâu có điểm phút có được đám cưới vàng bạc đó.

- Nghĩa là sao ?

Câu hỏi của Đông Thụ bị bà Nguyên Xuân chặn lại nên không có lời đáp :

- Con đừng tò mò chuyện của người lớn.

Đông Thụ tức tối nhìn bà Nguyên Xuân. Dường như bà không muốn Đông Thụ tìm hiểu ông Tần Cảnh.

Và bà còn nhắc nhở Đông Thụ :

- Con biết mấy giờ rồi không ? Sao còn ở đó.

Ồi đến giờ dạy bé Nghi, Đông Thụ quên mất. Tối nay Đông Thụ không muốn dạy bé Nghi học chút nào. Cô muốn ở nhà phỏng vấn ông Tần Cảnh thật nhiều. Nhưng bà Nguyên Xuân đã nhắc nhở.

Lời nhắc nhở của bà chẳng khác nào ngọc roi quất vào mặt Đông Thụ Bà không muốn Đông Thụ hiện diện ở đây nữa. Mọi hôm bà Nguyên Xuân bảo Đông Thụ nên nghỉ dạy kèm. Năm cuối rồi, tập trung lo học.

Muốn gọi điện báo cho gia đình bé Nghi biết Đông Thụ muốn nghỉ buổi dạy kèm để ở nhà. Nhưng ở nhà sẽ trở thành người bất lịch sự. Hơn nữa cô đã chuẩn bị đi rồi.

Đông Thụ hấp tấp đứng lên :

- Trễ rồi, con đi đây. Bác ở chơi.

Giọng ông Tần Cảnh ám áp đáp lại Đông Thụ :

- Bác mong sẽ gặp lại cháu.

Gặp Đông Thụ ư ? Cô có mong gặp lại người đàn ông này không ? Một chuỗi thắc mắc còn đây, cần giải đáp. Nhưng gặp lại ông tức là ông sẽ đến đây nữa. Và đến cùng bó Lưu Ly !

Đông Thụ thấy lòng nặng trĩu và nhịp chân cô bước ra khỏi nhà rất nặng nề. Bước ra Đông Thụ còn nghe tiếng ông Tần Cảnh hỏi bà Nguyên Xuân :

- Đông Thư đi đâu vậy ?
- Nó đi dạy kèm. Gia sư của mấy đứa trẻ.
- Con bé siêng thế !
- Học năm cuối rồi ! Bảo nghĩ dạy nó chưa chịu.

Chương 9

Hai mẹ con đang ăn cơm. Đông Thư không bỏ ở cơ hội phỏng vấn bà Nguyễn Xuân :

- Mẹ quen bác Tần Cảnh lâu chưa ?

Bà Nguyễn Xuân trả lời một cách bình thản :

- Bác Tần Cảnh là bạn củ của mẹ. Bác đi nước ngoài mới trở về. Mẹ và bác ấy hai mươi năm nay mới gặp lại.

Mắt Đông Thư nhìn mẹ không chớp :

- Thế còn vợ con bác ấy có cùng về nước không mẹ ?
- Bác ấy ly dị vợ rồi và về nước luôn.

Nghe bà Nguyễn Xuân đáp gọn. Đông Thư buông giọng chắc nịch :

- Mẹ tin bác ấy ly dị à, con không tin đâu ?

Bà Nguyễn Xuân cau vầng trán :

- Mẹ tin ! Vì bác ấy luôn nói thật với mẹ.

Đông Thư buột miệng phê phán :

- Cho dù bác ấy nói thật đi. Nhưng người đàn ông luôn lợi dụng sự hào hoa lịch lãm của mình chắc làm khổ vợ thường xuyên nên ly dị là phải, liệu có đáng tin không hở mẹ ?

Vừa bưng chén cơm lên, bà Nguyễn Xuân vội đặt xuống :

- Con chưa hiểu bác Tần Cảnh đâu ?
- Còn mẹ đã hiểu rõ ?

Đông Thư nhanh miệng hỏi ngay, bà Nguyễn Xuân đưa chén cơm lên trầm giọng xác định :

- Mẹ không hiểu bác Tần Cảnh thì còn ai hiểu nữa.

Như vậy là mối quan hệ của mẹ với ông Tần Cảnh không đơn giản. Bà tự nhận là người hiểu rất rõ ông :

Đông Thư chờ đợi những lời nói tiếp theo của bà Nguyễn Xuân. Cô gấp thức ăn vào chén cho mẹ vui vẻ bảo :

- Mẹ ăn đi !

Và lại đoán mò :

- Chắc bậy Tần Cảnh hay tâm sự với mẹ nên mẹ biết rõ bác ấy ?

Bà Nguyễn Xuân và miếng cơm rồi đáp :

- Sau này bác Tần Cảnh ở nước ngoài có tâm sự với mẹ đâu mà biết.

Đông Thư vẫn hỏi :

- Thế tại sao mẹ vẫn hiểu rõ bác ?

Bà Nguyễn Xuân chột nhìn xa xăm, giọng bà rữ rĩ tâm sự :

- Chuyện ngày xưa đã qua rồi. Mẹ không muốn nhắc lại. Nhưng mẹ biết con rất có ấn

tượng với bác Tần Cảnh nên mẹ mong con hiểu rõ.

Đang nói, bà Nguyễn Xuân chợt nín thinh. Có lẽ vì ngần ngại, bà không muốn kể. Đông Thư chớp mắt chờ đợi, cô không giục vì biết thế nào mẹ cũng nói.

Giọng bà Nguyễn Xuân cất lên đều đều :

- Ngày ấy mẹ và bác Tần Cảnh yêu nhau nhưng ông ngoại con không đồng ý. Ông chê bác ấy nghèo, không tương lai không sự nghiệp và gả mẹ cho ba con đó.

Đông Thư như biết chuyện :

- Vì vậy bác Tần Cảnh mới bỏ đi nước ngoài phải không mẹ ?

Bà Nguyễn Xuân chép miệng :

- Bác ấy qua Mỹ, thời gian sau cưới vợ. Cuộc hôn nhân chẳng suôn sẻ tốt đẹp gì. Còn mẹ thì sống với ba con như trong địa ngục. Ba con nhà giàu chỉ lo ăn chơi, cờ bạc, rượu chè lãng nhăng... Mẹ không chịu nổi nên phải ly hôn và rũ bỏ tất cả. Rồi ông ấy mẹ ra đi một mình đưa con lên thành phố sinh sống, mẹ sớm thoát khỏi ông ấy nếu không mẹ đã chết mòn mỗi rồi.

Điều này thì Đông Thư mơ hồ có biết chuyện đã qua Bà Nguyễn Xuân ít khi kể chuyện cho cô nghe. Kết thúc chuyện hôn nhân không tình yêu thật bi đát.

Đông Thư loáng thoáng nhớ hình ảnh ông Đăng bảo ba cô Lúc nào cũng lè nhè người thì đầy mùi rượu. Đi nhập về thì luôn quát tháo vợ con. Thuở nhỏ Đông Thư rất ác cảm với ông. Cô không thích cử chỉ và giọng điệu nồng nặc mùi rượu của ba cô Cuối cùng ông cũng đã di ra khỏi cuộc sống của mẹ con Đông Thư.

Từ lâu rồi cuộc sống của hai mẹ con không có bóng dáng ông Đăng Bảo, không có bóng dáng của người đàn ông, Đông Thư thấy thật thoải mái. Thuở nhỏ Đông Thư biết ba cô là người đàn ông đã gieo đau khổ cho cả nhà và bà Nguyễn Xuân đã dũng cảm giải quyết mọi chuyện.

Mọi chuyện đã qua, cuộc sống của hai mẹ con bình lặng tốt đẹp. Bỗng dung ông Tần Cảnh xuất hiện. Sự xuất hiện của ông làm ảnh hưởng đến cuộc sống êm ả của hai mẹ con Đông Thư.

Đông Thư đang tự hỏi, ở nước ngoài sống sung túc đầy đủ, tại sao hôn nhân của ông không êm ả tốt đẹp ?

Bất chợt Đông Thư cất tiếng hỏi bà Nguyễn Xuân :

- Tại sao ông Tần Cảnh lại ly dị hờ mẹ ?

Bà Nguyễn Xuân đáp với giọng bình thản :

- Sống với người không thích hợp không có hạnh phúc thì ly dị là giải pháp tốt nhất cho cả hai người.

Có lẽ mẹ cô nói theo kinh nghiệm của mình. Đông Thư nhìn bà Nguyễn Xuân hỏi tiếp :

- Bác về ở đây luôn hờ mẹ ?

Đông Thư hỏi mãi, bà Nguyễn Xuân phản nản :

- Mẹ mới gặp lại bác Tần Cảnh đâu có biết gì nhiều. Con thắc mắc gì cứ hỏi bác ấy thì rõ.

Đông Thư nghẹn cổ lên nhìn bà Nguyễn Xuân :

- Con hỏi thì mẹ và bác ấy cứ cho con là vụn vẹo.

Bà Nguyễn Xuân nghiêm giọng bảo con gái :

- Thật ra con cũng phải tế nhị. Đừng hỏi những chuyện riêng tư, nhiều khi người ta giấu.

Đông Thư liền thoáng :

- Con nghĩ là bác ấy không giấu đâu. Bác ấy còn muốn chia sẻ nữa kia.

Bà Nguyễn Xuân buột miệng :

- Thì con cứ chia sẻ.

- Người mà bác Tần Cảnh cần tâm sự chia sẻ là mẹ chứ không phải là con.

Đông Thư trả lời bà Nguyên Xuân rồi thông thêm một câu nhận xét :

- Con nghĩ bác Tần Cảnh muốn nói lại tình xưa với mẹ.

Bà Nguyên Xuân kêu lên phản đối :

- Con đừng đoán ầu, đoán mò.

Đông Thư lại hỏi :

- Nếu thật thì mẹ nghĩ sao ?

- Mẹ không nghĩ gì cả.

- Mẹ nói thật nghe !

- Ừ !

- Con nghĩ bác Tần Cảnh đang là người đàn ông cô đơn...

Bà Nguyên Xuân vặn lại Đông Thư :

- Con nói năng gì lung tung vậy.

Đông Thư bày tỏ :

- thật ra con rất sợ bác ấy xuất hiện ở nhà mình.

Bà Nguyên Xuân gật nhẹ :

- Mẹ biết ý con ! nhưng biết sao bác Tần Cảnh đến nhà mình cũng đâu có ngăn được.

Đúng vậy, làm sao cản ngăn ông Tần Cảnh được. Ông thích và ông cứ đến và đến với bó hoa Lưu Ly tím ngắt :

- Con bác Tần Cảnh có về đây không mẹ ?

- Chắc có ?

Bà Nguyên Xuân trả lời không chắc. Rồi bà cũng lắc đầu bảo Đông Thư :

- Đừng hỏi những điều không đáng hỏi nữa. Hãy nói những điều đáng nói của con đi.

Đông Thư hỏi lại một cách vô tư :

- Con có điều gì đáng nói đâu ?

Bà Nguyên Xuân nheo một bên mắt với con gái :

- Không à ? Mẹ đang mong cậu thanh niên hoa hoàng hậu xuất hiện ở đây đó !

Nghe mẹ nhắc đến Thường Quân, hồng cầu khắp người Đông Thư tăng lên nữa. Bó hoa hoàng hậu và lời ngỏ bờn cợt không đúng chỗ làm cô nóng phùng phùng mặt mũi :

Mấy hôm nay không thèm nghĩ đến nhiệt độ có phần hạ xuống.

Hôm ấy bà Nguyên Xuân đã cắm những đóa hoa hoàng hậu vào bình cho Đông Thư, vì ăn cơm xong cô phóng xe đi dạy kèm ngay. Cô chỉ mong là chạy đi tìm Thường Quân để hỏi tội anh.

Chứ ai lại hỏi tội những đóa hoa hoàng hậu tím ngắt dễ thương... ?

Bà Nguyên Xuân đã ngừng ăn cơm tự lúc nào, tiếp tục nhận định :

- Máy hôm nay không thấy cậu ta xuất hiện ở cửa hàng mua hoa hoàng hậu.

Đông Thư đồng dạc bảo :

- Anh ta sẽ không xuất hiện nữa đâu.

- Tại sao ?

- Sợ bị con hỏi tội.

Giọng bà Nguyên Xuân ầm áp vang lên :

- Cậu ta làm gì mà bị con hỏi tội ?

Đông Thư đáp tỉnh queo :

- Tội tặng hoa hoàng hậu.

Bà Nguyên Xuân tròn mắt :

- Trời đất, tặng hoa hoàng hậu mà con cho là có tội ư ?

Bà Nguyên Xuân đâu có biết tội của Thường Quân. Cái tội tặng hoa hoàng hậu cho Đông Thư khi anh đã có hoàng hậu rồi. Chẳng lẽ Thường Quân nghĩ mình là vua và có quyền có nhiều... hoàng hậu ? Còn lâu ! Đừng hòng !

Không muốn giải thích dài giòng với bà Nguyên Xuân, Đông Thư khẽ nói :

- Con không muốn anh ta tặng hoa.

- Sao thế ? Có mền mộ, cậu ta mới tặng hoa. Không thấy ca sĩ đó, khán giả ái mộ tặng hoa ôm không hết.

Đông Thư phụng phịu phồng mặt lên khi bị bà Nguyên Xuân so sánh với ca sĩ :

- Con khác ca sĩ chứ mẹ !

Bà Nguyên Xuân nháy mắt với Đông Thư :

- Ủ, thì khác ! Nhưng người ta tặng hoa thì con phải biết quý !

Đông Thư cắc cóc hỏi lại :

- Quý hoa hay quý người hả mẹ ?

Bà Nguyên Xuân nhăn trán :

- Con hỏi kỳ thật đấy !

- Chứ mẹ không thấy kỳ khi bán hoa cho anh ta tặng con sao ?

Bà Nguyên Xuân phân trần :

- Mẹ không lấy tiền nhưng cậu ta đâu có chịu. Theo cậu ta thì phải mua hoa mới có ý nghĩ đó.

Đông Thư lẩm bẩm như nói với chính mình.

- Anh ta biết là anh ta sẽ làm cho con tức mà tại sao vẫn tặng.

Bà Nguyên Xuân đưa ánh mắt hiền từ nhìn Đông Thư Ánh mắt ấm áp của người mẹ đang quan tâm và thắc mắc chuyện của con gái :

Giọng bà nhẹ nhàng phỏng vấn :

- Con quen với cậu thanh niên đó thế nào ? cậu ấy tên gì vậy ?

- Thường Quân mẹ ạ !

Bà Nguyên Xuân cười pha trò :

- Thường Quân à ? thế cậu ta có giống các vị "Mạnh Thường Quân".

- Con làm sao biết anh ta có giống Mạnh Thường Quân hay không ?

- Dường như con không thoải mái khi cậu ta tặng hoa ?

Đông Thư buông gọn :

- Làm sao con thoải mái khi anh ta đã có vợ rồi.

- Hà ?

Bà Nguyên Xuân kêu lên sững sốt rồi phán : - Phải chấm dứt ngay !

Vẫn chưa hả, bà hằn học chỉ trích Thường Quân :

Có vợ rồi mà còn bày trò gì vậy. Đúng là đàn ông tham lam. Nó mà đến cửa hàng mẹ sẽ cho nó một trận.

Đông Thư lên tiếng.

- Con nói rồi, anh ta sẽ không dám xuất hiện nữa đâu.

Bà Nguyên Xuân lại trách móc :

- Thế sao lúc nhận hoa con không nói với mẹ ?

- Con đâu biết anh ta viết gì ? Tại sao tặng hoa cho con ?

Bà Nguyên Xuân kết luận :

- Thôi được rồi ! Từ nay về sau sẽ không có hoa hoàng hậu của cậu ta nữa.

Bà Nguyên Xuân nói và cứ ầm ức. Chính bà đã cấm mấy đóa hoa hoàng hậu của cậu Thường Quân.

Đông Thư hỏi lại với giọng đùa :

- Tức là mẹ không bán hoa hoàng hậu cho anh ta nữa.
- không !
- Anh ta mua tặng vợ thì sao ?
- Cũng không luôn !
- Lần đó con gặp anh ta tặng vợ hoa hồng đó thẩm.

Bà Nguyên Xuân hỏi như truy Đông Thư :

- Biết cậu ta có vợ sao con còn quen ?

Đông Thư đính chính :

- Con đâu có quen, chỉ tình cờ gặp thôi.
- Vậy thì hãy tránh xa đi, vợ cậu ta mà biết thì phiền cho con lắm đó.

Thì tránh xa nhưng Thường Quân cứ đột ngột xuất hiện, hấn ở đâu lù lù hiện ra như có phép, có khi sóng đôi đi cùng vợ. Thật lảng nhách !

Thường Quân không đi cùng Huyền Nhi thì Đông Thư cũng biết hấn có vợ hà.

Bó hồng nung bữa chiều Noel là nhân chứng.

Bà Nguyên Xuân ngồi chép miệng phê bình khan một mình :

- Anh chàng này tính hay thay lòng đổi dạ hay sa vậy ?
- Con cũng không biết nữa !
- Thế sao con biết hấn có vợ ?
- Con gặp vợ chồng hấn mấy lần.
- Vợ cậu ta có nói gì không
- Chỉ muốn giữ rịt hấn ta lại. Đáng lẽ bà vợ phải đóng cửa nhốt hấn ta ở nhà.

Bà Nguyên Xuân tự suy diễn. Thường như vậy mấy ông đàn ông gặp sự tử cái hay Hoạn Thư chỉ muốn vùng dậy thoát ra để chứng tỏ bản lĩnh, chí khí đàn ông. Mà phụ nữ nhẹ dạ sẽ là nạn nhân.

Cảm thấy lo lắng, bà Nguyên Xuân nhìn Đông Thư căn dặn :

- Mẹ nhắc lại, con phải tránh xa đàn ông có vợ. Không nên quen hấn thì an toàn nhất.

Đông Thư cắc có hỏi :

- Nếu anh ta còn đến cửa hàng của mẹ mua hoa thì sao ?

Bà Nguyên Xuân lắc đầu quả quyết :

- Mẹ không bán !

Đông Thư láu lỉnh xúi :

- Mẹ cứ bán và bảo anh ta mang hoa về tặng vợ.

Hình dung vẻ mặt của Thường Quân lúc đó, Đông Thư thấy tức cười. Cô còn thông thêm với bà Nguyên Xuân :

- Nếu anh ta không chịu thì mẹ bảo hãy mua thật nhiều để tặng mấy đứa trẻ làng SOS.

Bà Nguyên Xuân ngăn lại :

- Tặng hoa cho mấy đứa trẻ để con, để con tặng quà bánh còn tốt hơn.

Đông Thư kêu lên :

- Ôi, có ai như mẹ không. bà chủ cửa hàng bán hoa mà không chịu bán hoa cho người ta tặng con nít.

Bà Nguyên Xuân cười bằng mắt :

- Con nít cần quà bánh hơn cần hoa ông già Noel ời !

Hai mẹ con cười ngất như quên hết mọi chuyện phiền phức trên đời.

Phiền phức nào rồi cũng qua đi. Đông Thư chỉ muốn đến niềm vui khi gặp các em nhỏ làng SOS. Những đứa trẻ mồ côi bất hạnh, mỗi lần thấy cô đến là vô vậ hân hoan và đòi

kể chuyện.

Đúng là những đứa trẻ cần quà bánh, cần tình thương hơn những bông hoa kêu hành đất tiền.

Quên mọi chuyện phiền phức, Đông Thư lại đến với các trẻ em làng SOS

Chương 10

Hai người đàn ông Đông Thư không muốn gặp lại mà cứ vẫn gặp.

Ông Tần Cảnh vẫn đến thường xuyên với bó hoa Lưu Ly muôn thưở.

Đông Thư bắt đầu lo ngại. Cô biết ý đồ của ông Tần Cảnh dù ông chẳng nói ra, có hôm ông còn mang bó hoa cắm chướng tươi thắm định lấy lòng Đông Thư đây. Không dễ đâu, cô bật phản ứng ngay :

- Thay vì tặng hoa, bác hãy cho cháu gói quà hoặc gói kẹo.

Ông Tần Cảnh nheo một bên mắt với Đông Thư rồi phả ra một câu nói khiến cô tức khí.

- Ô, bác đâu nghĩ là cháu cần "vật chất" đến thế !

Nhiệt độ tăng lên cao, Đông Thư đối đáp lại ông.

- Vật chất ai mà không cần hở bác ?

Ông Tần Cảnh cười hóm hỉnh và hứa hẹn :

- Vậy lần sau bác mang cho cháu một gói kẹo nha.

Ra đầu tay Đông Thư buông gọn :

- Năm thùng đi bác. bánh nữa !

- Hà ? !

Ông Tần Cảnh mở tròn đôi mắt có nếp nhăn, vẻ ngạc nhiên. Nhưng chỉ mấy phút sau ông chợt khám phá ra chân lý.

- Ô, sinh nhật cháu à ? Được, bác sẽ chúc mừng cho cháu.

Bị hiểu lầm tai hại, Đông Thư kêu lên chặn lại lời ông Tần Cảnh :

- không phải sinh nhật cháu đâu, bác đừng chúc mừng. Nếu bác muốn thì gói năm ký nên mới đủ.

- Cái gì ?

Ông Tần Cảnh lại bật lên câu hỏi mà không hiểu sao cái gì Đông Thư cũng đòi năm, năm !

- Chỉ có mình cháu, sao cái gì cũng đòi năm ?

Đông Thư liếng thoáng :

- Con số năm là con số tròn trịa đó bác !

- Chứ không phải con số năm là con số nhiều sao

Đông Thư gật đầu liên tục :

- Đúng là con số nhiều bởi vì cháu cần nhiều bánh kẹo bác ạ !

- Một mình cháu ăn đâu có hết !

- Cháu ăn có mà bị bệnh béo phì chết !

- Thế ai ăn ? Bạn cháu à ?

- Cháu đem cho bọn trẻ làng SOS.

Ông Tần Cảnh ngạc nhiên :

- Ở đâu ?

- Ở làng SOS. Bác không biết à ? Phải rồi, bác là Việt kiều ở nước ngoài mới về mà.

Đông Thư buông lời nhận xét rồi giải thích :

- Làng SOS dưỡng nuôi trẻ mồ côi đó bác.

Ông Tần Cảnh thú vị hỏi :

- Cháu thường xuyên đến đó hả ?
- Dạ, thỉnh thoảng.
- Cháu làm cho bác rất bất ngờ đấy !
- Cháu có làm gì đâu ạ ?

Ông Tần Cảnh nhìn Đông Thư với ánh mắt hiền từ :

- Bác nghĩ cháu làm được nhiều việc lắm.

Đông Thư lém lỉnh hỏi lại :

- Cả việc bán hoa nữa hả bác ?
- Bán hoa. Nhưng mẹ cháu bảo bán hoa mà cứ vặn vẹo lại khách thì ế chắc.
- Cháu chỉ vặn vẹo mộ mình bác thôi.

Ông Tần Cảnh kêu ca :

- Trời đất, bác có tội gì tình gì mà cháu vặn vẹo ?
- Bác không có tội nhưng bác có tình ý, mà có tình ý là có tội.

Đông Thư muốn nói với ông Tần Cảnh điều đó nhưng chợt nhớ ra là phải lịch sự tế nhị.

Ông ấy có biểu hiện gì khác lạ đâu, có nói gì với bà Nguyễn Xuân đâu. Hay có mà bà không nói với Đông Thư ?

Mắt nhìn ông Tần Cảnh chăm chú, Đông Thư khôn ngoan đáp :

- Bác có tội tình gì làm sao cháu biết được. Bác biết rõ hơn cháu đấy !

Ông Tần Cảnh nói nhanh :

- Bác hoàn toàn vô tội.
- Được rồi, khi nào có tội hãy tính sau.

Thật là một cô gái quá quắt ! - Ông Tần Cảnh nhủ thầm.

- Cháu còn sinh viên hay đã đi làm rồi.

Ông Tần Cảnh cất tiếng hỏi, Đông Thư mỉm cười đáp :

- Cháu còn là sinh viên năm cuối bác ạ !
- Bởi vậy cháu chưa chứng chạc.
- sinh viên là không chứng chạc hả bác.

Ông Tần Cảnh nhận định :

- Chưa là người lớn được.

Đông Thư phản đối :

- Oan cho cháu quá ! Cháu người lớn từ lâu rồi.

Ông Tần Cảnh pha trò :

- Người lớn của mấy đứa trẻ làng SOS chứ gì ?

Đông Thư phồng mặt lên :

- Bác thật là...

Ông Tần Cảnh bật cười sảng khoái :

Vừa lúc đó một người khách xuất hiện. Bó hoa hoàng hậu tím ngắt trong tay.

Hai con mắt Đông Thư mở lớn cũng chưa hết ngạc nhiên. Miệng cô há ra tròn vo mà không nói được gì.

Bởi vì kẻ đảng hoàng đứng đó là Khiết Phong. Nếu Thường Quân đứng đấy chắc Đông Thư không ngạc nhiên bằng.

Tại sao Khiết Phong đi một mình với bó hoa hoàng hậu trong tay ? Thường Quân là Khiết Phong đi với Thảo Trà mà ?

Thảo Trà có lần bảo :

- Anh Khiết Phong muốn gặp mi, phải đi với ta mới chắc ăn. Đồ có dám đi một mình, anh ấy ngán vẻ mặt lạnh lùng của mi lắm !

Thế mà bây giờ Khiết Phong xăm xăm đi vào nhà Đông Thư một mình. Bước đi hăm hở của Khiết Phong bỗng khựng lại. Ánh mắt tóe lửa của hắn chuyển từ Đông Thư sang ông Tần Cảnh. Thì ra là gã đàn ông này.

Thảo Trà thông báo với Khiết Phong rằng :

- Có một gã tặng hoa hoàng hậu cho Đông Thư Anh liệu đấy !

Nghe Thảo Trà nói, Khiết Phong vội vàng mua hoa hoàng hậu đến tặng Đông Thư Anh hy vọng là sẽ nói với Đông Thư thật nhiều điều.

Không ngờ gã đàn ông này lại đến và lần này là bó cẩm chương.

Trước tình huống đáng ghét này, Khiết Phong bức dọc đứng lên, Đông Thư hơi bối rối trước sự xuất hiện của Khiết Phong , và bó hoa hoàng hậu của anh chàng càng làm cho cô thêm khó chịu. Lạy trời bó hoa hoàng hậu đừng mua ở cửa hàng Lưu Ly.

Chẳng lẽ Thảo Trà xúi Khiết Phong mua hoa hoàng hậu tặng Đông Thư Được rồi ngày mai sẽ hỏi tội Thảo Trà...

Thoáng bối rối qua nhanh, Đông Thư trở lại vai trò chủ nhà, cô cất giọng tỉnh queo hỏi Khiết Phong.

- Anh Khiết Phong đi đâu ghé đây vậy ?

Thảo Trà không đi với anh sao ?

Vàng trán phẳng phiu của Khiết Phong nhăn lại.

- Có những lúc riêng tư anh không đi cùng Thảo Trà được.

Đông Thư châm chọc :

- Thế sao Thảo Trà bảo có nó anh mới tự tin ?

Khiết Phong bẻ lại :

- Nói thế mà Đông Thư cũng tin Thảo Trà à ?

- Bạn bè. Thư không tin nó thì tin ai ?

- Thế Đông Thư có tin anh không ?

Vô duyên ! Tự dưng hỏi một câu chẳng ăn nhập gì. Việc quái gì Đông Thư phải tin ông ?

Đàn ông đom đóm, chỉ thích ăn diện chải chuốt, mà theo Đông Thư thì những kẻ hào nhoáng bề ngoài thường không có bề trong. Điều này Đông Thư nói hoài với nhỏ Thảo Trà, vậy mà Thảo Trà chẳng chịu nghe cứ cố ý đẩy ông anh nó đến đây.

- Không có Thảo Trà đi với anh, tôi chẳng biết nói chuyện với ai đây ?

Nghe Đông Thư phát biểu mà Khiết Phong bất mãn. Anh đến đây mà Đông Thư chẳng biết nói chuyện với ai.

- Đông Thư với Thảo Trà ngày nào cũng đến trường mà chẳng trò chuyện bên nhau. Sao cứ đòi có Thảo Trà mới được ?

Nghe Khiết Phong nói, Đông Thư nghiêm giọng đáp :

- Tôi muốn nói chuyện là để tôi hỏi tội Thảo Trà !

Ông Tần Cảnh này giờ ngồi yên như khán giả. Nhìn Đông Thư và Khiết Phong ông khẽ mỉm cười. Đông Thư lúc nào cũng muốn hỏi tội người khác. Không muốn ở đây làm ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện của đôi bạn trẻ, ông Tần Cảnh đứng lên nói lời tạm biệt Đông Thư rồi ra về.

Khiết Phong liếc mắt nhìn theo và cất giọng bình phẩm :

- Bố già biết điều đó. Lẽ ra ông phải biết ông không có chỗ ngồi ở đây.

Đông Thư trừng mắt nhìn Khiết Phong :

- Anh nói cái quái quỷ gì thế ?

Khiết Phong chặc lưỡi phát biểu tiếp : - Anh không hiểu sao Đông Thư lại có thời gian và chịu khó ngồi nói chuyện với ông ta !

Đông Thư liếc một cái muốn dứt lưỡi Khiết Phong :

- Anh có biết ông ấy là ai không mà nói năng bừa bãi thế ?

Khiết Phong ưỡn ngực ra vẻ ta đây biết :

- Ông ta là kẻ tặng hoa cho Đông Thư, bó cẩm chương còn sờ sờ đây nè.

Đông Thư thản nhiên :

- Thì sao ?

Khiết Phong buông một câu có vẻ độc tài :

- Anh chỉ muốn Đông Thư nhận hoa của anh thôi. Hoa hoàng hậu đẹp hơn hoa cẩm chương biết bao nhiêu.

Cơn tức dâng lên tới cổ Đông Thư, giọng cô cao ngạo đáp trả :

- Tôi không thích hoa hoàng hậu và sẽ không nhận bó hoa của anh đâu.

Ánh mắt Khiết Phong nhìn Đông Thư với vẻ điệu cợt :

- Chẳng lẽ Đông Thư thích nhận hoa cẩm chương của một ông già tặng ?

Khiết Phong nói với ẩn ý gì ? Đông Thư nhìn anh ta rồi lại nhìn bó hoa hoàng hậu. Tự dưng cô thấy ác cảm với loài hoa gây phiền phứt cho cô.

Khiết Phong thông thêm một câu nữa :

Hãy nói cho anh biết Đông Thư thích hoa gì anh sẽ tặng !

Câu hỏi đầy vẻ khẩn thiết của Khiết Phong khiến Đông Thư muốn bật cười. Nhưng cô không cười mà buông giọng nghiêm túc :

- Hoa gì tôi cũng thích cả. Anh quên là mẹ tôi có cả một cửa hàng hoa sao ?

- Đó là hoa dành cho tất cả mọi người. Đông Thư phải có riêng cho mình một thứ.

Vô tình Đông Thư đưa tay chỉ bó hoa cẩm chương :

- Tôi thích hoa cẩm chương này !

Mặt Khiết Phong sa sầm lại, giọng anh rắn đang :

- Nghĩa là lão già đó biết Đông Thư thích hoa cẩm chương mà đem tặng ? Lão già hay thật !

Giọng điệu kè nả nhặn của Khiết Phong làm Đông Thư phật ý :

- Ông phải biết tôn trọng người khác chứ !

- Của cô thì cứ tôn trọng đi. Còn tôi không thể ưa ông tã Già rồi mà còn đi tranh giành với bọn trẻ !

Đông Thư tròn mắt :

- Anh nói cái gì vậy ?

- Tôi nói cô thừa hiểu !

Nói xong Khiết Phong hằm hằm đứng dậy :

- Tôi sẽ hỏi xem Thảo Trà nghĩ gì về việc này ?

Một sự hiểu lầm tai hại mà còn hỏi Thảo Trà nghĩ gì ? Đông Thư bức dọc muốn đánh chính về ông Tần Cảnh. Nhưng chợt nghĩ Khiết Phong có gì là của cô đâu mà cô phải đánh chính, phân bua !

Mi xúi ông anh quý hóa của mi mang hoa hoàng hậu đến cho ta hả ?

Gặp Thảo Trà ở sân trường, Đông Thư hỏi tội ngay.

Thảo Trà mỉm cười khai :

- Ta chỉ thông báo là có kẻ tặng hoa hoàng hậu cho mi, thế là anh ta lật đật chạy đến.

Rồi Thảo Trà nheo một bên mắt với Đông Thư :

- Sao có nhận không ?

Đông Thư nổi dóa :

- Ai thèm nhận chứ.

Thảo Trà xúi giục :

- Mi hãy nhận hoa hoàng hậu của anh Khiết Phong đi ! Anh ấy độc thân, còn kẻ kia nguy hiểm lắm !

Đông Thư cự nự Thảo Trà :

- Mi đừng có vô duyên !

- Ta lo tương lai hậu vận cho mi !

- Khỏi ! Mi lo kiếm người cho ông anh họ của mi đi !

Thảo Trà cười cười :

- Ta đang kiếm nè.

Đông Thư đập vai Thảo Trà :

- Ta nói bao nhiêu lần rồi, ông anh họ của mi với ta, hai người hai thế giới khác nhau, không thể tồn tại chung.

Thảo Trà lè lưỡi :

- Mi nói gì thấy ghê vậy !

Đông Thư hầm hè :

- Mi không được xúi bảo anh Khiết Phong của mi tặng hoa cho ta nữa nghe chưa ! Ta không thích !

Thảo Trà châm chọc :

- Chẳng lẽ người thích nhận hoa của gã trời đánh đòi là "vua" đó ?

- Ai nói ta nhận ?

Thảo Trà ngạc nhiên :

- Thế nào lão vua đó cũng nhờ dì Nguyên Xuân gởi đến cho mi bó hoa trạng nguyên chúc mi thi đậu ra trường và bó hoa xác pháo mừng mi đám cưới.

Đông Thư gật đầu và điềm nhiên đáp :

- Ta sẽ nhận hết !

Thảo Trà lại hăm he :

- Coi chừng vợ hắt đòi lại đó. Mi không nhớ đã gặp mẹ Hoạn Thư đó rồi hay sao ?

- Mặc kệ mẹ Hoạn Thư !

- ta thấy mi với anh Khiết Phong là an toàn.

Đông Thư giơ ngón tay lên môi ngậm ngăn chặn Thảo Trà :

- Hai thế giới khác nhau, mi nghe chưa ?

Thảo Trà chế giễu :

- Chẳng hay mi ở thế gian nào ? Thiên đường, trần gian hay hạ giới

Đông Thư buông gọn :

- Ta ở ba nơi !

Thảo Trà nhoen miệng cười :

- Ba nơi thì mi phải có một nơi để ở chung thế giới với anh Khiết Phong.

- Còn lâu ! thế mà anh ấy ở là không có ta.

- Như vậy mi ở dưới hạ giới thì đúng hơn.

Rồi Thảo Trà châm chọc :

- Mà không sao ! ma quỷ với người ta cũng thường sống chung. Không chừng ở dưới mi đi chợ tình còn gặp anh Khiết Phong đấy.

Đông Thư phán gọn :

- Gặp ông anh của mi là ta tránh xa một triệu cây số.

Thảo Trà chép miệng :

- Mi đúng là không có mắt nên mới chê ông anh họ của ta.

Đông Thư trả đũa lại :

- Mi có mắt thì cứ khen ông ấy đi.

Thảo Trà nhướn mắt nhìn Đông Thư rồi buông giọng hăm dọa :

- mi kén chọn quá coi chừng gặp Trương Chi, gặp thằng gù ở nhà thờ Đức Bà đây.

Đông Thư cao giọng đáp :

- Trương Chi với thằng gù đã có đối tượng rồi nghe.

Thảo Trà tiếp tục tiên tri :

- Vậy Mi gặp Hàn Mặc Tử ở giai đoạn cuối hay gặp Trịnh Hâm, Lý Thông... cho biết.

Đông Thư nháy mắt với Thảo Trà :

- Có một mình ta sao gặp nhiều người được ? Cho mi gặp ké đó.

Thảo Trà nhăn nhó :

- Ta đâu có kén chọn, khó chịu như mi mà gặp phải những hung thần.

- Vậy là mi thích thiên thần hả ?

- Thiên thần thì ai mà không thích gặp.

- Ta cũng hy vọng cho mi gặp một anh thiên thần.

Thảo Trà ác miệng hăm Đông Thư nữa :

- Còn mi sẽ gặp toán những hung thần ác quỷ. Ai bảo cứ chê anh Khiết Phong mãi.

Đông Thư thần thiên :

- Ai đáng chê, ta chê hà.

- Thế có ai đáng cho mi khen ?

- Chắc không phải mi rồi.

Thảo Trà hất mặt lên :

- Ta để cho người khác khen chứ chẳng cần gì đến mi.

- Ta đang tự hỏi anh chàng nào khen mi đây ?

- Bí mật !

Đông Thư vặn lại :

- Chuyện của ta mi ta biết, sao chuyện của mi lại bí mật ?

Thật ra Thảo Trà và Đông Thư chẳng có gì bí mật cả. Hai cô bạn thân luôn kể cho nhau nghe chuyện vặt vãnh đời thường.

Thảo Trà thường bảo :

- Khi nào thành đạt, có sự nghiệp vững vàng rồi mới nghĩ đến việc lập gia thất.

Đông Thư hất mũi cười nhạo Thảo Trà :

- Nghe nói cứ tưởng mi là một gã đàn ông chân chính.

- Ta là phụ nữ nghe chưa ?

- Phụ nữ thì cần gì đợi thành danh mới lập gia thất.

Thảo Trà lý giải :

- Ta chỉ sợ lập gia thất rồi, chưa làm công việc phải đành bỏ, uống công ăn học.

- Ai bắt mi bỏ ?

- Không ai bắt nhưng lúc đó "con đeo, con theo, con bông" rồi có làm được gì.

Đông Thư cười xúi :

- Giao bà nội giữ dùm.

- Mi cứ giao đi.

Thảo Trà trả lời rồi bật cười bảo Đông Thư :

- Còn đi học chưa ra trường mà lo noi chuyện mười lăm năm sau.

- Nói bây giờ thì vừa.

Thảo Trà bỗng lên tiếng hỏi Đông Thư :

- Cuối cùng thì mi có nhận hoa của anh Khiết Phong tặng không ?
- Ta bảo mẹ ta có cả rừng hoa. Ông anh của mi khỏi tặng. Anh ta bảo sẽ tặng hoa nào ta thích nhất.

Thảo Trà gật :

- Phải đấy, mi phải thích một loại hoa chứ ?
- Ta thích tất cả.
- Thích sao không nhận hoa hoàng hậu ? mi chê của gã đàn ông đó rồi lại chê của anh Khiết Phong luôn.

Mặt Đông Thư nhăn nhó :

- Ta ghét mấy gã đàn ông ham làm vua và bắt ta làm hoàng hậu.

Thảo Trà pha trò :

- Không chịu làm hoàng hậu vậy mi làm nữ hoàng nhé ? Ta về bảo anh Khiết Phong mua hoa nữ hoàng, nữ vương...

Đông Thư xua tay :

- Cầm hần mang bất cứ hoa gì đến cho ta.

Thảo Trà nhìn Đông Thư dài giọng chỉ trích :

- Chết bai đi đến lúc chết già cũng không ma nào mang tặng cho một bó hoa đâu ?

Đông Thư lại nhăn mặt :

- Mi độc mồm độc miệng quá đi.

Thảo Trà nháy mắt :

- Ta nói thật đó.

Sự thật có như Thảo Trà nói không ? Có phải chẳng có ma nào mang tặng cho Đông Thư một bó hoa không ?

Ôi điều đó cũng chẳng sao, lúc nào nhà Đông Thư cũng có hoa. Trong lòng Đông Thư luôn đầy hoa nở...

Chương 11

Lớp của Đông Thư đi thực tập ở một bệnh viện lớn. Bác sĩ Lâm trưởng khoa giải phẫu hướng dẫn. Hôm đầu tiên đến bệnh viện, người Đông Thư gặp không phải bác sĩ Lâm mà là bác sĩ Thường Quân.

Trời ạ ! Sao đi đâu Đông Thư cũng gặp hần. Vô bệnh viện thì Thường Quân cũng lù lù ở bệnh viện. Trong chiếc áo bluse trắng toát trông Thường Quân chừng chạc, đạo mạo nghiêm túc vô cùng.

Thường Quân là bác sĩ ư ? Gã đàn ông bốn cột ranh ma với Đông Thư là bác sĩ ư ? Bác sĩ là lương y, mà lương y như từ mẫu. Có bây giờ Đông Thư thấy Thường Quân nhân từ đâu, Thường Quân chẳng có phong cách của một bác sĩ chút nào. Dưới mắt Đông Thư thì như vậy.

Cứ như là trêu người vậy. Đông Thư xuất hiện ở bệnh viện với tư cách là tân bác sĩ, cô thực hành học hỏi để trở thành bác sĩ, thì Thường Quân cũng xuất hiện trong lớp áo bác sĩ.

Có thật sự Thường Quân là bác sĩ không ? Hay đang hóa trang ? Buổi dạ vũ đêm Noel đã ám ảnh Đông Thư rồi !

Thường Quân đã cải trang làm hoàng tử thì bây giờ anh vẫn có thể cải trang làm bác sĩ được vậy. Cũng như Đông Thư đã làm ông già Noel đó !

Đông Thư chăm chăm nhìn bản tên nơi ngực áo "Lê Thường Quân" bằng tên ai mà chẳng làm được.

Đông Thư hậm hực, Thường Quân cố tình làm bác sĩ giả để chọc phá Đông Thư đây.
Dường như hẳn luôn có khả năng làm nhiệt độ trong người cô tăng cao
Mặt mũi Đông Thư phùng lên rồi đấy. Cô dụi mắt thật kỹ để nhìn thật kỹ... Thường Quân !

Thú vị trước tia nhìn như đèn pha chiếu sáng của Đông Thư và cũng đọc được suy nghĩ của cô, ta nhe hàm răng trắng tinh cùng màu áo blue trắng, cười ranh ma :

- Đúng là tôi đây ! Thường Quân đây, cô nhìn không lầm đâu.

Còn tự hào vỗ ngực xưng danh nữa. Đông Thư lừ mắt với Thường Quân. Hắn phớt lờ. Giọng hí hờn như đang có điều vui lắm.

- Xin chào đồng nghiệp !

Đông Thư phản ứng ngay :

- Không chắc đồng nghiệp đâu. Tôi nghĩ anh đang hóa trang.

Thường Quân đáp tỉnh rụi :

- Nếu Đông Thư hóa trang thì tôi cũng vậy. Mình gặp nhau ở vũ hội rồi đó.

Lại còn bày đặt nhắc chuyện cũ. Thường Quân tưởng nói thế Đông Thư không truy cứu tội của anh à.

Đông Thư hừ mũi một cái :

- Chuyện đêm vũ hội hóa trang với hôm nay khác.

- Bởi khác nên tôi không gặp ông già Noel.

- Hôm nay không có ông già Noel mà chỉ có bác sĩ tương lai Đông Thư.

Đông Thư đáp rồi nhún mạnh với Thường Quân :

- Tôi thực sự là bác sĩ chứ không có hóa trang như anh đâu.

Thường Quân nheo một bên mắt với Đông Thư rồi hỏi :

- Cô nghĩ tôi đang hóa trang ư ?

- Bởi vì anh ưa bông đùa bốn cột.

- Trái lại tôi nghĩ Đông Thư là cô gái thích đùa.

Lời nhận định của Thường Quân làm Đông Thư phật ý :

- Tôi nghiêm túc có thừa. Làm việc gì cũng nghiêm túc. Tôi đã nói với anh tôi làm khoa học. Anh không tin sao ?

Thường Quân đâu nghĩ Đông Thư là sinh viên y khoa. Trông Đông Thư vui nhộn thể kia nhất là khi hóa trang thành ông già Noel đầy hài hước. Có ai nghĩ rồi cô sẽ là một bác sĩ đạo mạo.

Bất ngờ thật khi hôm nay gặp Đông Thư đi thực tập ở bệnh viện. Sau ngày gởi bó hoa hoàng hậu tới nay Thường Quân mới gặp lại Đông Thư, Thường Quân muốn hỏi điều đó nhưng chưa tiện.

Trước mặt anh là cô sinh viên đang thực tập làm bác sĩ rất ham hồ, Thường Quân rất vui khi Đông Thư là đồng nghiệp của anh. Ông già Noel sắp làm bác sĩ !

Thường Quân gật đầu với Đông Thư :

- Tức nhiên tôi tin Đông Thư nghiêm túc. Ông già Noel sắp làm bác sĩ mà !

Đông Thư ngẩng đầu lên một cách kiêu hãnh.

- Vậy xin anh vui lòng chỉ cho tôi phòng của bác sĩ Lâm ở đâu. Chúng tôi được bác sĩ Lâm hướng dẫn.

Thế là không được nói chuyện riêng nữa rồi, Đông Thư rất rạch ròi. Thường Quân đành chấp nhận thông báo.

- Tôi được phân công phụ giúp bác sĩ Lâm về hướng dẫn thực tập. Hôm nay bác sĩ Lâm

bận họp.

Đông Thư ngăn ra bọc dọc vô cớ. Thường Quân hướng dẫn cô ư ? Quỉ tha ma bắt hấn đi ! Ai bảo cô chui đầu vô đây để gặp Thường Quân ?

Ông trời thật khéo sắp đặt trên người. Cô học ngành y thì Thường Quân là bác sĩ. Cô thực tập thì Thường Quân hướng dẫn.

Còn gì nữa không ? Đông Thư bán hoa thì Thường Quân mua hoa. Đông Thư vào quán ăn kem với Thảo Trà thì Thường Quân đi ăn kem cùng... vợ. Đông Thư là ông già Noel thì Thường Quân là hoàng tử.

Đông Thư chỉ muốn dặm chân kêu trời. Thường Quân hướng dẫn cô thực tập. Hấn lên mặt dạy đời cho mà biết. Con người cao ngạo có thừa này đâu có để cho Đông Thư yên.

Làm sao Đông Thư hỏi tội hấn đây ?

Nghĩ đến bó hoa hoàng hậu và bài hát, Đông Thư muốn nổ ngay tức khắc với hấn. Nhưng Đông Thư phải kìm chế. Không phải Thường Quân hướng dẫn thực tập mà Đông Thư bỏ qua chuyện đó đâu. Việc Thường Quân làm đá cũng đổ mồ hôi, hưởng hờ Đông Thư bằng xương bằng thịt có hàng tỉ hồng cầu sục sôi trong máu. Rồi cô sẽ tính sổ với Thường Quân ! Chờ đó !

Cổ giấu vẻ bất nhẫn, Đông Thư hỏi lại Thường Quân :

- Anh hướng dẫn thực tập gì ?
- Tôi thế bác sĩ Lâm hướng dẫn một số thủ tục.

Đông Thư thở phào. Thường Quân nhắc lại :

- Sao cô không hài lòng hả ?
- Tôi có ý kiến gì trong việc chung này đâu.

Đông Thư đáp nhanh rồi nhấn mạnh :

- Nhưng việc riêng tôi có ý kiến và giải quyết triệt để đó.

Hiểu ý Đông Thư Thường Quân nheo mũi chọc cô :

- Không phải lúc nào cũng giải quyết được đâu. Chờ dịp khác đi Đông Thư !

Đông Thư cao giọng :

- Tôi không muốn chờ dịp nào cả.
- Không chờ cũng đâu có được.
- Tôi chỉ muốn cho anh một trận ngay bây giờ.

Chiều cho Đông Thư tia nhìn tinh quái, Thường Quân vờ hỏi :

- Đông Thư trả lời hả ? Tôi chờ nghe đây !

Đông Thư đồng dục tuyên bố :

- Tôi trả bó hoa hoàng hậu và bài hát lại cho anh, kèm theo một câu nguyên rủa.
- Ồ !...

Như để chấm dứt câu chuyện riêng Đông Thư nghiêm giọng hỏi :

- Xin bác sĩ cho biết sinh viên thực tập phải làm gì đây ?
- Những bạn nào thực tập phẫu thuật chuẩn bị tôi dự ca này !

Chấm dứt những chuyện linh tinh ngoài rìa. Thật ra đó không phải là chuyện linh tinh mà là chuyện bức mình của Đông Thư. Không biết chừng nào mới cho hấn một trận đây ?

Đông Thư nhủ thầm vào ra chồn này nhiều lần, thế nào cô cũng có những phút giây bùng nổ với Thường Quân. Đông Thư đầu cam tâm để cho Thường Quân đùa cợt rồi có thái độ dương dương tự đắc với cọ.

Bây giờ Đông Thư phải quẳng chuyện riêng qua một bên để lo việc thực tập. Nếu không sẽ rớt tốt nghiệp, khỏi ra trường.

Chương 12

Hết giờ làm việc, Đông Thụ phóng xe rời khỏi bệnh viện cùng Thảo Trà.
Dường như đã chờ sẵn, Thường Quân phi nhanh theo Đông Thụ chặn cô lại.

- Về nhà ăn trưa có gì gấp đâu mà cô chạy như ma đuổi vậy ?

Liếc Thường Quân một cái muốn rụng tim, Đông Thụ châm chích :

- Anh mới gấp về nhà ăn cơm với vợ chưa tôi có gấp gì đâu.

Phớt lờ câu châm chọc của Đông Thụ, Thường Quân nhếch môi cười nửa miệng :

- Không gấp mà chạy như ma đuổi.

Đông Thụ gật đầu :

- Ma ở bệnh viện đuổi theo tôi đó.

- Bệnh viện làm gì có ma ?

- Có yêu ma !

Thảo Trà đứng yên nghe ngóng rồi vô một câu độc địa.

Thường Quân nhăn mặt :

- Yêu ma có mặt ở khắp nơi, chứ không phải ở bệnh viện đâu.

Thảo Trà tinh nghịch :

- Thế à ? Vậy anh cũng công nhận mình là yêu ma.

Thường Quân buông gọn :

- Tôi là bác sĩ.

- hết giờ làm việc rồi còn vỗ ngực xưng danh.

Thảo Trà lên tiếng phê phán rồi bảo Thường Quân :

- Anh bác sĩ cần gì cứ rầy la Đông Thụ. Nó là đứa học trò siêng năng nhất lớp đấy.

Nói xong Thảo Trà phóng xe đi mất. Thường Quân thoải mái mời Đông Thụ :

- Xin được dùng bữa với tôi.

Cơ hội đã đến. Đông Thụ không muốn từ chối nhưng cô vẫn hỏi :

- Anh không về nhà ăn cơm với vợ anh sao ?

Đôi mày Thường Quân cau tít lại :

- Chỉ có cô nói tôi có vợ thôi, chứ cả nước này và pháp luật chưa công nhận.

- Vì tôi đã thấy anh với Huyền Nhi !

Thường Quân buông chậm rãi từng tiếng một :

- Huyền Nhi vẫn ở nhà cô ấy, chẳng liên quan gì đến tôi.

Liên quan hay không chỉ anh biết, ông trời biết. Mặc kệ Thường Quân muốn nói gì chẳng được.

Nhưng Thường Quân không nói đến chuyện đó nữa. Anh nhẹ nhàng năn nỉ Đông Thụ :

- Đi ăn nhé Đông Thụ, tôi có chuyện muốn nói.

- Người muốn nói là tôi, còn anh thì phải nghe.

Mắt Thường Quân cười lấp lánh :

- Được, tôi sẽ nghe, tôi còn muốn nghe Đông Thụ nói cả đời nữa kìa.

- Hả !

Đông Thụ mấp má môi :

- Nói thế mà nghe được à ?

Thường Quân cười thản nhiên :

- Tôi nói gì tôi nghe cũng được cả.

Đông Thụ nhăn đôi mày thanh tú mềm mại.

- trái lại tôi không nghe được câu nào cả.

Giọng Thường Quân đầy vẻ ngang tàng :

- Tôi vẫn cứ nói. Sẽ có ngày Đông Thụ nghe được.

Đông Thụ vênh giường mặt trái xoan mỹ miều của cô lên.

- Còn lâu mới nghe.

Đến cửa hàng ăn, Thường Quân dừng xe, Đông Thụ dừng theo. Gửi xe rồi cả hai người ung dung đi vào.

Chiếc bàn ăn trải khăn màu tím biếc như chờ đợi hai người. Trên bàn bình hoa cắm một đóa hoa hồng bạch xinh xinh. Không phải hoa hoàng hậu :

Thường Quân hăm hở tiến lại chiếc bàn đang chờ đợi. Đông Thụ khoan thai bước theo anh. Mắt cô cứ chiếu vào bình hoa. Nếu bình hoa hoàng hậu chễm chệ trên chiếc bàn chắc Đông Thụ sẽ trở ra. Cô dị ứng với hoa hoàng hậu rồi.

- Ngồi đi Đông Thụ.

Thường Quân kéo ghế cho Đông Thụ rồi chia thực đơn ra :

- Đông Thụ ăn gì, chọn đi.

Cầm tờ thực đơn nhưng Đông Thụ không đọc.

- Chiếu theo nghề nghiệp, anh hãy chọn thức ăn đầy chất dinh dưỡng.

Thường Quân hóm hỉnh đáp :

- Thức ăn nào cũng đầy chất dinh dưỡng.

- Anh cứ gọi hết.

- Dạ dày cô không cho phép đâu.

- Có sao đâu ! Tôi ghép thêm dạ dày.

- Điều Đông Thụ ảo thuật chứ không ảo thuật được đâu.

- Gì cũng được. Miễn có thêm dạ dày để ăn hết thức ăn.

Trong khi chờ đợi Đông Thụ ghép dạ dày, ta ăn trước một số đi.

Thường Quân gọi phục vụ mang thức ăn đến.

Bữa ăn thịnh soạn có súp cua, gỏi bò, lẩu chua... chỉ có hai người. Đông Thụ tự hỏi không biết Thường Quân đã đưa vợ đi ăn bao lần rồi ? Cô đến đây chưa ?

Đông Thụ đưa mắt nhìn quanh. Cửa hàng đông nghịt người và cũng chẳng ai quan tâm tới ai. Đông Thụ đến đây một lần thôi, để giải quyết chuyện với Thường Quân.

Thường Quân múc súp cho Đông Thụ rồi bảo :

- Bà chủ của Đông Thụ khó ghê, bà ấy cứ sợ cô bị bắt mất.

- Anh nói ai ?

- Bà chủ của cô ở cửa hàng bán hoa đó. Mỗi lần thấy tôi, nét mặt bà ấy đằng đằng sát khí !

- Anh phải làm sao bà ấy mới như vậy.

- Tôi không làm gì cả.

Đông Thụ bĩu môi :

- Không à ? Anh nhớ lại đi.

Thường Quân đặt chén súp xuống, gãi gãi đầu :

- Tôi đã nhờ bà ấy gởi bó hoa hoàng hậu cho Đông Thụ Bà ấy làm dịch vụ mà.

- Thì làm dịch vụ.

- Bà ấy cũng đâu cấm nhân viên bán hàng nhận hoa.

Đông Thụ thờ ơ đáp :

- Đâu có cấm.

Thường Quân chợt thắc mắc hỏi :

- Sao Đông Thụ không đi bán nữa ? Bà ấy cho nghĩ hả ?

Đông Thụ từ tốn giải thích :

- Tôi bận quá, đâu có bán hoa. Chỉ thỉnh thoảng trông coi cửa hàng giúp mẹ tôi thôi.
Thường Quân ngạc nhiên :
- Ủa, bà chủ cửa hàng là mẹ Đông Thư à ? May ghê ! Nếu không tôi mắc lỗi rồi.
Đông Thư lém lỉnh :
- Anh có nói gì đâu ? Chỉ phàn nàn mẹ tôi thôi à.
Thường Quân buột miệng nhận định :
- Tôi cứ ngỡ Đông Thư là sinh viên, đi làm thêm dịch vụ. Việc gì cô cũng làm được.
Đông Thư nhanh miệng đáp :
- Có một việc tôi không làm được đó.
- Việc gì ?
- Tôi không muốn nhận hoa của anh.
Thường Quân chăm chú nhìn Đông Thư, kêu lên :
- Nhận đi Đông Thư, bó hoa hoàng hậu là cả tấm lòng của tôi đó.
Đông Thư nóng mũi :
- Anh đừng có bốn cột với tôi.
- Ồ, tôi đâu có bốn cột.
Đông Thư múc một muỗng súp cho hạ cơn tức xuống :
- Anh đã có vợ rồi mà dám ngang nhiên tặng hoa cho tôi, và viết bài hát nhăng nhít nữa.
Chiếu ánh sáng trung vào mắt Đông Thư, Thường Quân cất tiếng hỏi :
- Đông Thư thấy gã đàn ông nào đã có vợ rồi mà còn tặng hoa và ngỏ lời với cô gái khác không ?
Đông Thư liếm môi đáp :
- Có anh chứ ai ?
- Đến bao giờ thì Đông Thư mới tin Huyền Nhi không phải là vợ của tôi ?
Đông Thư lắc đầu đáp một cách mạnh mẽ :
- Tôi chẳng bao giờ tin.
Thường Quân bung ly nước cam lên uống ực một hơi như để thông giọng :
- Đông Thư hãy tin tôi đi. Tôi luôn nói đúng sự thật.
- Tôi chẳng tin dự thật của anh.
Thường Quân vẫn tiếp tục phân trần :
- Sự thật Huyền Nhi không phải là vợ của tôi.
Ánh mắt Đông Thư nhìn Thường Quân chăm chặp như cố tìm kiếm xem sự thật nào trong lời nói của anh.
Chẳng tìm thấy gì, Đông Thư dài giọng nhận xét :
- Không phải mà hai người gắn bó, khấn khít với nhau như bóng với hình.
Rồi Đông Thư hỏi dồn :
- Hay là không phải là vợ mà là vợ sắp cưới.
Giọng Thường Quân vang lên chắc nịch :
- Tôi không cưới Huyền Nhi đâu.
- Đó là chuyện của anh.
Thường Quân gật đầu ngay :
- Vâng, đó là chuyện của tôi.
Rồi thường Quân giục :
- Đông Thư ăn đi chứ ! Thức ăn nguội cả rồi.
Hai tay chống cằm, Đông Thư kiêu hãnh vịn lại Thường Quân :
- Anh tưởng tôi đồng ý đi ăn rồi...

Thường Quân nhếch mép cười :

- Không đồng ý, Đông Thụ cũng đã đến đây ngồi cùng với thức ăn rồi.

Đông Thụ tức tối :

- Tôi chỉ muốn cho anh một trận vì dám bốn cột với tôi. Bó hoa hoàng hậu và bài hát nhăng nhít của anh làm cho tôi phát khùng.

Thường Quân vẫn nhắc lại :

- Đó là tấm lòng của tôi.

Đông Thụ muốn hét lên nhưng trong nhà hàng, giữa chốn đông người cô không thể hét lên được. Tóc độ nhỏ nhưng giọng cô đầy phần nộ.

- Tôi chẳng thấy tấm lòng anh đâu cả mà chỉ thấy anh nhạo báng và xúc phạm tôi.

Thường Quân điềm nhiên bảo :

- Có ai như Đông Thụ không ? Lời trần tình, tỏ bày mà cho là nhạo báng, xúc phạm.

Mặt Đông Thụ răn đanh lại :

- Anh trần tình với Huyền Nhi chứ. Chẳng lẽ anh nhảm tôi với cô ấy ?

- Huyền Nhi ơi Huyền Nhi, Đông Thụ là Đông Thụ Không bao giờ tôi nhảm lẫn, và tôi biết mình nói chuyện với ai mà.

Thường Quân răn rồi đáp, rồi trầm giọng kể :

- Đông Thụ có biết không ? Huyền Nhi là con của dì Ngọc bạn của mẹ tôi. Dì Ngọc bị bệnh ung thư, trước khi qua đời dì gởi gắm Huyền Nhi và mong muốn ba mẹ tôi cưới Huyền Nhi cho tôi. Ba mẹ tôi đã hứa với người chết và bắt tôi thực hiện.

Đông Thụ bình thản tiếp lời Thường Quân :

- Và anh đã thực hiện.

- Tôi không thực hiện.

- Tại sao ? Chính anh cũng đã hứa với người chết ?

- Đơn giản là tôi không yêu Huyền Nhi !

Mặt Đông Thụ nhìn Thường Quân như tìm một lời giải đáp :

- Huyền Nhi và anh rất thân thiết gắn bó với nhau. Sao lại không yêu ?

Thường Quân nhăn mày giải thích :

- Thân thiết gắn bó đâu có nghĩa là phải yêu nhau ?

- Tại sao không ?

- Tôi chỉ xem Huyền Nhi như người bạn.

Đông Thụ buông giọng rất đơn giản :

- Bạn cũng yêu nhau được vậy.

Mặt Thường Quân nhìn xoáy vào Đông Thụ như muốn đốt cháy cô, giọng chùn thấp :

- Đơn giản là tôi yêu người khác. Đông Thụ, em có biết không ?

Đông Thụ bối rối lẩn tránh tia nhìn của Thường Quân :

Và anh lại tiếp tục giọng ầm mọt mà hơn :

- Đông Thụ, lẽ nào em không thấy, không hiểu được tấm lòng anh, tình yêu của anh dành cho em. Bó hoa hoàng hậu và bài hát thay lời anh, thay con tim anh bày tỏ. Anh muốn nói từ lâu nhưng vẫn chưa có dịp.

... Có em đâu ngàn bảo tố.

Thì anh cũng đã vua rồi.

... Hãy giữ nguyên màu tím Huế

Chờ anh... vu sẽ quay về.

Anh mong em sẽ là hoàng hậu của vua Bài hát và bó hoa anh gởi cho em rồi, anh cứ thấp thỏm chờ em, chờ tiếng nói của em.

Thường Quân tuôn một hơi dài muốn hụt hơi, Đông Thư nín thở chờ nghe, Đông Thư đang tỉnh hay mơ đây.

Lời tỏ bày của Thường Quân vang lên trong cửa hàng ăn. Đột ngột khiến Đông Thư tê liệt mọi cảm giác. Không thể tin những lời bày tỏ dành cho Đông Thư Cô chưa tìm được sự phản ứng thì Thường Quân lại nói tiếp về say sưa.

- Sau lần gặp em trong lớp áo ông già Noel đầy ấn tượng, anh cứ nghĩ ngợi về em. Anh biết em là một cô gái rất đặc biệt. Dường như ông trời dành em cho anh nên sắp đặt cho anh gặp em hoài. Anh biết là duyên tiền định.

Có phải là duyên tiền định ? Ông trời định ai cho Thường Quân ? Huyền Nhi hay Đông Thư ? Chỉ có ông mới biết ! Thế mà Thường Quân nói rất hay và tự tin.

- Đông Thư, anh muốn nghe tiếng nói của em.

Kèm theo câu nói dịu êm là ánh mắt nhìn đắm đắm Thường Quân gọi cho Đông Thư.

Đột nhiên Đông Thư nói :

- Tôi không muốn có sự cợt đùa.

Thường Quân nói nhanh :

- Anh hoàn toàn nghiêm túc !

Có thể tin sự nghiêm túc của Thường Quân ? Có thể tin lời tin yêu của anh ? Tình yêu tự đến từ lúc nào ? Bỏ hoa tím nhưng nhúc và bài hát " với hoa hoàng hậu" khiến tâm tư Đông Thư bất ổn.

Lúc đầu là sự phản nộ chỉ muốn vứt đi, rồi sau đó lại âm thầm nghĩ đến. Nghĩ đến để khẳng định mình không bao giờ là hoàng hậu vì vua đã có hoàng hậu rồi.

Bỏ hoa tím và lòng Đông Thư cũng hoang mang tím.

- Tình yêu tự nhiên đến là tình yêu chân thành và thánh thiện đó Đông Thư.

Giọng Thường Quân rót mật vào tai Đông Thư diễn giải :

Đông Thư lúng túng chớp mi

- Anh làm cho Đông Thư không nghĩ gì được cả.

Thường Quân cười phấn chấn :

- Để anh nghĩ thế cho Đông Thư.

- Đông Thư đâu lười để người khác nghĩ thế cho mình.

- Đông Thư cứ nghĩ đi.

Đông Thư lắc đầu bướng bỉnh :

- Bây giờ Đông Thư không nghĩ được gì cả.

Thường Quân đắc ý bảo :

- Còn anh thì nghĩ đến đêm Noel hôm ấy.

- Đêm Noel qua rồi.

- Qua rồi nhưng "ông già Noel" còn hiện diện. Đêm đó em hát thật hay Đông Thư ạ.

Đông Thư tỉnh nghịch :

- "Ông già Noel" hát chứ ?

- Ừ. "Ông già Noel" hát.

Thường Quân nói rồi đề nghị Đông Thư.

- Noel tới Đông Thư hát bài "Đêm giáng sinh cầu nguyện" nữa nhé ?

Đôi môi hồng thắm màu cánh sen của Đông Thư điểm nụ cười nhẹ :

- Đông Thư đâu phải là ca sĩ, anh cũng không phải là ông bầu show mà mời hợp đồng trình diễn.

Thường Quân hỏi dồn :

- Tức là Đông Thư không muốn hát cho anh nghe.

Đông Thư lý giải :

- Đông Thư chỉ hát cho số đông nghe thôi chứ không phục cá nhân.

Thường Quân ranh ma đáp lại :

- Vậy anh hát phục vụ cá nhân nghe ? Bài " với hoa hoàng hậu" đó.

Đông Thư nhìn quanh quất rồi ré lên :

- Anh hát hả ?

- Ủ, ngay bây giờ.

- Anh không phải là ca sĩ, phục vụ nhà hàng ăn không ổn đâu. Coi chừng bị mời ra đấy.

Thường Quân chẳng hề nao núng trước lời hăm he của Đông Thư :

- Anh chỉ làm ca sĩ một lần và phục vụ một người thôi.

Đông Thư lắc đầu :

- Không ai yêu cầu đâu.

- Không yêu cầu anh vẫn hát...

Nói xong Thường Quân gọi nhân viên nhà hàng yêu cầu để đĩa hát. Bài " với hoa hoàng hậu" vang lên :

" Sao lại tên là hoàng hậu

Khi em chỉ đứng một mình

Đợi vua chắc từ lâu lắm

Nên mãi tìm màu thủy chung... "

Chương 13

Cắm những bông hoa hoàng hậu tím vào bình, rồi Đông Thư lui ra nghiêng đầu ngắm nghía. Chợt nhớ tới bà Nguyễn Xuân, Đông Thư không biết mẹ sẽ nghĩ sao khi nhìn thấy bình hoa hoàng hậu này.

Hôm nọ bà đã la Đông Thư khi thấy bó hoa hoàng hậu để trên bàn :

- Thằng Thường Quân lại cả gan đem hoa hoàng hậu tặng con hả ?... Không nó thì ai ?

Bó hoa hoàng hậu nằm sờ sờ ngoài bàn kia.

Đông Thư lại một phen diễn giải :

- Của anh Khiết Phong, anh họ của Thảo Trà bọn con đó mẹ.

Bà Nguyễn Xuân ngạc nhiên :

- Lại thêm một đứa nữa tặng hoa hoàng hậu cho con à ? Tụi này nghĩ gì mà cứ tặng hoa hoàng hậu nhì ?

- Con có biết đâu, Thảo Trà xúi anh nó tặng con đó mẹ.

Bà Nguyễn Xuân chép miệng :

- Lạ nhì ? Ai đến nhà này cũng tặng hoa.

Đông Thư nhovn miệng cười :

- Bởi vì mẹ là bà chủ cửa hàng bán hoa mà.

Hôm nay con gái bà chủ cửa hàng bán hoa khoan khoái ngắm nhìn. Đông Thư đem bình hoa vào phòng riêng để bà Nguyễn Xuân khỏi thấy. bà thấy thì phải giải thích mất công. Hết đợt thực tập Thường Quân tặng Đông Thư bó hoa hoàng hậu, anh bảo chúc mừng cô hoàn thành tốt đẹp việc thực tập. Và anh hào hứng chọc Đông Thư.

- Vậy là em đang hoàng trở thành bác sĩ rồi đó !

Đông Thư nhéo mũi :

- Chưa thi ra trường mà trở thành bác sĩ.

- Xong đợt thực tập rồi em trở về trường học một thời gian ngắn nữa thì thi tốt nghiệp thì thành bác sĩ ngay.

Đông Thư lắc đầu :

- Rủi em thi rớt thì sao ?

Thường Quân búng mũi Đông Thư :

- Nghe đồn em chăm học lắm mà tho rớt tốt nghiệp à ?

- Trục trặc vẫn rớt như thường.

Thường Quân nhìn Đông Thư cười tinh quái :

- Vậy là em có vấn đề gì nên sợ trục trặc thi rớt phải không ?

Đông Thư tức khí vươn mặt lên :

- Nghe nói, tưởng thật hả ? Còn lâu mới thi rớt. Em thi vô đậu thi ra cũng đậu hà.

- Biết rồi đồng nghiệp ạ.

- Ai dám nhận đồng nghiệp với anh.

Thường Quân nheo mắt hỏi lại :

- Em sắp làm bác sĩ sao không chịu đồng nghiệp với anh ?

- Anh là bác sĩ tài giỏi, em đâu dám sánh.

- Anh đâu có tài giỏi bằng ai.

- Bác sĩ Lâm khen anh hoài.

Thường Quân cười tỏ vẻ hiểu chuyện :

- Bác sĩ khích tướng các tân sinh viên, tân bác sĩ đó mà !

Đông Thư bẻ lại Thường Quân ngay :

- Anh đừng tưởng bác sĩ Lâm mang anh làm gương mà mừng nghe.

Thường Quân vờ tiu nghỉu nét mặt :

- Em mới khen anh rồi lại chê.

- Ai bảo anh không chịu khiêm tốn.

Thường Quân nháy mắt với Đông Thư :

- Rồi anh sẽ khiêm tốn.

Đông Thư ngẩng cao đầu kiêu hãnh tuyên bố :

- Em làm bác sĩ hơn anh nhiều.

Mắt Thường Quân nhìn Đông Thư cười pha lẫn sự chế giễu :

- Tất nhiên rồi, hậu sanh khả quý mà !

Đông Thư đâm vào vai anh :

- Anh chẳng nghiêm túc chút nào. Em không bao giờ nghĩ anh là mạo bác sĩ đạo mạo nhân từ.

Thường Quân đáp ứng ngay :

- Anh cũng không bao giờ nghĩ em học ngành y.

Đông Thư tò mò :

- Anh nghĩ em học ngành gì ?

- Ngành nghệ thuật sân khấu.

Đông Thư bĩu môi phật ý, Thường Quân nhìn thấy và phì cười giải thích thêm :

- Mỗi lần anh thấy em là một khác nên anh tưởng em đang thực tập diễn.

Đông Thư tặng cho Thường Quân một cái hứ dài :

- Anh luôn diễn nên tưởng ai cũng giống anh.

Thường Quân đính chính ngay :

- Lúc nào anh cũng thành thật chứ không diễn đâu, tin anh đi.

Câu nói đầy ngụ ý, Đông Thư gật nhẹ :

- Cứ tạm tin anh vậy.

- Tin luôn, tin thật chứ đừng tin tạm.

- Còn phải nghiên cứu nữa chứ !

Và giờ đây, Đông Thụ vừa ngắm những bông hoa hoàng hậu tím vừa nghiên cứu... những lời của Thường Quân nói. Nói cho có nói chứ Đông Thụ không biết mình nghiên cứu điều gì.

Dù những lời nói của Thường Quân là thật sự dành cho Đông Thụ Nhưng Đông Thụ không muốn mình là kẻ xen vào giữa Huyền Nhi và Thường Quân. Nếu không gặp Đông Thụ thì sao ? Thường Quân vẫn yêu Huyền Nhi chứ ? Sao cô không hỏi anh nhỉ ?

Gia đình Thường Quân, bản thân Thường Quân đã hứa với mẹ Huyền Nhi rồi. Thường Quân không thể làm khác được.

Có yêu Huyền Nhi hay không Thường Quân vẫn phải cưới. Gia đình Thường Quân không để cho phản bội lời hứa với người đã chết từ lâu. Thường Quân không thể nào làm theo ý mình được.

Trong vấn đề phức tạp này Thường Quân có đấu tranh được không ? Chắc chắn không ?

Đông Thụ rồi bời. Tại sao cô nghĩ đến thức ăn ? Tình yêu của Thường Quân có sức làm cháy bỏng con tim nhỏ bé của Đông Thụ Con tim của ông già Noel có giá lạnh như cái lạnh của mùa đông băng giá. Không ! Con tim của Đông Thụ là con tim nồng ấm của cô gái xuân thì. Cô gái xuân thì chọn nghề bác sĩ nghiêm túc đạo mạo, chính xác, khô khan. Nhưng Đông Thụ không đạo mạo khô khan. Những cơn sóng ngầm trong cô vẫn âm ỉ nhưng tia lửa trong cô vẫn âm ỉ và sẽ bùng lên bất cứ lúc nào.

Đông Thụ hay phàn nàn cự nự Thường Quân. Giờ lại nghĩ đến anh ? Tại sao ? Có phải tại những đóa hoa hoàng hậu ? Ôi hoàng hậu tím rung rúc ! Ôi hoàng hậu e ấp nồng nàn tình tứ !

Ôi hoàng hậu kiêu sạ Phải chăng hoa đang chờ vua đến ? Trong thức ăn vua đến tự bao giờ ?

- Đông Thụ ơi, ra đây mẹ bảo !

Bà Nguyên Xuân ló đầu vào phòng Đông Thụ sau khi cất tiếng gọi. thấy con gái đang ngắm bình hoa để trên bàn học, bà nhíu mày :

- Hoa hoàng hậu nữa ư ? Của ai tặng con vậy

Đông Thụ xoay qua nhovn miệng cười với mẹ.

- Có lẽ số con chỉ nhận hoa hoàng hậu đó mẹ.

Bà Nguyên Xuân không hưởng ứng lời Đông Thụ mà phàn nàn :

- Ở đây mà nói chuyện hoa cỏ, bác Tàn Cảnh ghé kìa.

Đông Thụ buông gọn :

- Chủ yếu bác ghé gặp mẹ mà ?

Bà Nguyên Xuân thông báo :

- Bác Tàn Cảnh mời mẹ con mình đi ăn. Nhưng mẹ thấy về nhà ăn tiện hơn ở bên ngoài.

Đông Thụ nhăn mặt :

- Ôi, sao mẹ không đồng ý đi ăn tiệm để đỡ nấu nướng linh kinh.

- Nấu nhanh thôi mà.

Đông Thụ vẫn phản đối :

- Cả đời nấu ăn cực khổ. Được dịp ăn... khỏi nấu mà mẹ không tận hưởng.

Hai mẹ con ra đến bên ngoài, bà Nguyên Xuân bảo :

- Con ra phòng khách nói chuyện với bác Tàn Cảnh đi ! Mẹ nấu một loáng là xong.

Đông Thụ lắc đầu ngậy ngậy :

- Thôi mẹ Ôi, con mà làm thế ông trời không để cho con sống thọ đâu.

Nói xong Đông Thụ thoăn thoắt chạy xuống nhà bếp.

Bắc nồi cơm điện xong, Đông Thư dọn các thứ trong túi xách ra, chỉ nấu nồi canh chua với cá. Còn các thứ khác đều đã sẵn. Đông Thư chỉ chiên xào lại ngay cho nóng. Tác phong làm việc nhanh nhẹn đã quen nên Đông Thư chuẩn bị bữa ăn không mấy khó khăn.

Bà Nguyễn Xuân rửa rau giá xong, Đông Thư giục :

- Mẹ lên phòng khách đi, bỏ bác Tần Cảnh một mình, bác ấy lại xuống đây kiểm tra là con không nấu nữa đó.

- Con là đầu bếp giỏi lắm sao mà kiểm tra ?

Bà Nguyễn Xuân cười hỏi và bước lên trên. Đông Thư dí dõm nói theo bà.

- Con nấu ăn một mình quen rồi. Có ai dõm nói là cơm sống, canh mặn đó.

Bà Nguyễn Xuân xoay lại :

- Kiểu đó là ể nghe con !

Đông Thư lo nôm nếm nồi canh chua không trả lời bà Nguyễn Xuân.

Một lát sau mâm cơm thơm tất được dọn lên. Ông Tần Cảnh cười vui vẻ với Đông Thư :

- Cô tiểu thư mùa đông có gì để bác phụ với !

Đông Thư đáp nhanh :

- Xong cả rồi bác ạ !

- Làm phiền cháu quá ! Bác mời đi ăn nhà hàng mà mẹ cháu cũng không chịu.

Bà Nguyễn Xuân vẫn bảo vệ ý kiến của mình.

- Ăn ở nhà vẫn tốt hơn ăn ở nhà hàng chứ anh.

Ông thức ăn vờ hỏi :

- Tốt thế nào ?

- Vui vẻ thoải mái, ấm cúng hơn ở nhà hàng nhiều.

Bà Nguyễn Xuân thản nhiên trả lời mà chẳng có ẩn ý gì. Đông Thư thoáng nhìn mẹ phật lòng.

Ông Tần Cảnh nói nhanh :

- Nhưng vất vả cho cô tiểu thư mua đông quá !

Đông Thư nhanh nhẩu đáp :

- Không có chi đâu bác, cháu vẫn nấu ăn hằng ngày mà.

- Vậy hôm nay bác sẽ thưởng thức tài nấu ăn của cháu.

Bà Nguyễn Xuân bảo ông Tần Cảnh :

- Anh hãy kiểm tra xem tài nấu bếp của Đông Thư thế nào ?

- Chắc chắn là Đông Thư nấu ăn ngon rồi.

Đông Thư phóng xuống nhà bếp mang chén đĩa và các thứ linh tinh lên. Vì ông Tần Cảnh là khách nên Đông Thư dọn cơm lên phòng khách. Bình thường có hai mẹ con, buổi cơm tối ở dưới bếp thật gọn, chỉ có một Đông Thư thì gọn hơn nữa. Có khi Đông Thư làm tô mì cũng xong...

Ba người ngồi vào bàn ăn, ông Tần Cảnh nhìn Đông Thư khen ngợi :

- Bác phục cháu đó Đông Thư. Bận rộn bao nhiêu chuyện mà vẫn học tốt.

Đông Thư liền thoáng :

- Cháu không học tốt làm sao trở thành bác sĩ được hả bác ?

Bà Nguyễn Xuân cười chọc Đông Thư :

- Bác Cảnh biết con sắp làm bác sĩ rồi. khôì khoe !

Đông Thư phân trần :

- Con mong mau được làm bác sĩ chứ đâu có khoe với bác Cảnh.

Ông Tần Cảnh nở nụ cười hiền hậu :

- Cháu thi đậu ra trường thì làm bác sĩ ngay, việc gì mà mong
- Cháu mong làm bác sĩ là có lý do bác ạ.

Ông Tần Cảnh tò mò :

- Lý do gì ?

Đông Thụ trả lời với giọng tỉnh rụi :

- Làm bác sĩ trực ở bệnh viện suốt ngày đêm cháu khỏi phải nấu cơm.

Ông Tần Cảnh cười ngất trước lý giải của Đông Thụ Con bà Nguyễn Xuân thì cau mày nhìn con gái vặn lại :

- Con nói bác sĩ không ăn cơm à ?

Đông Thụ lém lỉnh :

- Ăn chứ mẹ, nhưng lúc đó có người nấu cho con.

- Đến chừng đó tính sau. Con mời bác Cảnh dùng cơm đi.

Đông Thụ mời ông Tần Cảnh. Ông mời lại hai mẹ con cô Gấp thức ăn và chan canh, món nào ông cũng gật gù khen ngon. Chẳng biết thức ăn có ngon như thực sự Ông nói không ?

Thái độ Ông Tần Cảnh thật vui. Bà Nguyễn Xuân cũng rất vui, mắt bà lấp lánh nét cười :

Đông Thụ lơ đãng ăn vì mãi nghĩ ngợi. Không phải Đông Thụ nghĩ ngợi đâu đâu mà chuyện trước mắt. Ông thức ăn có tìm về những chuyện xưa cũ với bà Nguyễn Xuân ?

Hai người vẫn quan hệ bình thường hay khác thường. Đông Thụ không sao hiểu nổi.

Tình yêu xưa bây giờ là gì. Hai người có trở thành hai người bạn đơn thuần ?

Đông Thụ bận túi bụi nên không có thời gian tìm hiểu ông Tần Cảnh về nước, cuộc sống và sinh hoạt thế nào ? ông ở đâu, địa chỉ của ông Tần Cảnh, Đông Thụ cũng không rõ.

Thỉnh thoảng ông ghé thăm hai mẹ con Đông Thụ cùng với bó hoa Lưu Ly Ông phả thêm một chút không khí khác lạ cho căn nhà quanh vắng chỉ có hai người phụ nữ. Hai người phụ nữ bận rộn cả ngày. Những chuyện viêng thăm bình thường lại khiến Đông Thụ lo lắng.

- Kia, Đông Thụ ăn đi chứ ! Nghe bác khen mà sao không gấp thức ăn ?

Giọng ông Tần Cảnh vang lên nhắc nhở, Đông Thụ trả lời ông :

- Cháu vẫn ăn đấy bác !

- Chứ không phải cháu tính thử xem làm bác sĩ không ăn cơm có được không hả ?

Đông Thụ chống chế :

- Bác kỳ ! Cháu đâu có thử như thế !

Ông Tần Cảnh vẫn chăm chọc Đông Thụ :

- Cháu tính làm bác sĩ để khỏi ăn để hỏi nấu cơm mà.

- Bác cứ xuyên tạc cháu.

Ông Tần Cảnh nói nhanh :

- Bác vẫn muốn có đứa con gái để xuyên tạc đấy.

Bà Nguyễn Xuân lên tiếng hỏi :

- Anh không có con gái à ?

- Con bé sống với mẹ nó.

Ông Tần Cảnh trả lời và ánh mắt thoáng buồn.

Bà Nguyễn Xuân thôi không hỏi nữa :

Ba người bắt đầu ăn cơm.

Bà Nguyễn Xuân bỗng nhắc đến Đông Thụ :

- Đông Thụ nhớ để bụng để còn ăn bánh bông lan con thích nữa kia !

Đông Thụ ồ lên :

- Mẹ không nói sớm, Con ăn no căng rồi !

- Thế mà bác Cảnh bảo không thấy con ăn ?

Đông Thư cười tinh nghịch :

- Con phải ăn để biết tài nấu nướng của con chứ. Thôi được. Bánh bông lan để tối con ăn.

- Mẹ biết món ruột con đâu có từ chối. Bác Cảnh mua cho con đây !

- Cảm ơn bác, bác biết cháu thích bánh bông lan à ?

Đông Thư vừa dứt tiếng đáp lời ông Tần Cảnh thì có tiếng chuông cửa reo. Cô vội đứng lên, chưa kịp phóng ra ngoài thì thấy Thường Quân lù lù hiện ra.

Điềm tĩnh tự tin. Nụ cười nở trên môi, thức ăn cất giọng :

- Xin chào hai bác. Cả nhà đang ăn cơm, cháu đến thật không đúng lúc.

Bà Nguyên Xuân trở mắt nhìn Thường Quân rồi hướng mắt về Đông Thư Bà chợt nhớ bó hoa hoàng hậu tím ngắt trên bàn Đông Thư Cái thằng này lại cả gan đến đây ư ? Hôm nọ

Đông Thư bảo là của Khuyết Phong anh họ của Thảo Trà. Tại sao ? Tụi này thiệt lạ ?

Bắt gặp tia nhìn dò hỏi không thiện cảm của bà Nguyên Xuân, Thường Quân lý giải sự có mặt của mình.

- Cháu đến gặp Đông Thư có chút việc.

Bà Nguyên Xuân chép miệng :

- Gặp Đông Thư ư ?

Ông Tần Cảnh thì hỏi :

- Bạn hả Đông Thư ?

Thường Quân lại là người trả lời :

- Vâng, cháu là bạn của Đông Thư đó bác !

Thường Quân còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng thấy Đông Thư lừ mắt, anh vội nín thinh.

Không thể ngờ Thường Quân đến đây tìm Đông Thư Tim cô để làm gì ?

Đông Thư là nhân vật chính nhưng này giờ chưa nói câu nào và cũng đến lúc cô phải lên tiếng.

- Anh chờ Đông Thư một chút !

Thường Quân nở nụ cười tươi :

- Em cứ ăn cơm với hai bác đi, anh chờ !

Chẳng kịp phản ứng với câu nói của Thường Quân, Đông Thư vội bước vào trong rửa mặt rồi trở ra bảo :

- Chúng ta ra ngoài này đi !

Hai người bước ra ngoài. Mảnh sân trước nhà sáng sủa, rộng rãi được rợp mát, có đầy đủ bàn ghế, ghế bố, nhiều lúc Đông Thư hay ra đây học bài.

Thường Quân ngồi xuống ghế và đưa mắt nhìn những dây trầu bà xanh mướt bò ra từ mồm mấy vỏ ốc xinh đẹp treo trên vách.

Nhìn theo ánh mắt Thường Quân, Đông Thư châm chích :

- Bộ anh đến đây để ngắm nhìn mấy vỏ ốc đây hả ?

Mắt Thường Quân ánh nét tinh nghịch :

- Nhà anh không có mấy con ốc đó !

Đông Thư dài giọng :

- Tất nhiên rồi vì nhà anh có mấy thứ khác sang hơn nhiều.

- Em chưa biết nhà anh mà.

- Đừng có bảo anh sẽ đưa em đến nhà anh nhé !

- Nếu anh bảo điều đó thì sao ?

- Thì chẳng ai đến nhà anh đâu.

Bỗng dung Thường Quân đáp thật có duyên.

- Biết em chẳng chịu đến nhà anh nên anh đến nhà em trước nè !

Liếc Thường Quân một cái, Đông Thụ vẫn tối :

- Hay nhỉ ? Khi không anh tự động đến đây, em chưa hỏi tới còn khéo bảo chữa.

Thường Quân nhìn sâu vào mắt Đông Thụ :

- Hết đợt thực tập rồi. Em không đến bệnh viện anh chẳng biết tìm em ở đâu, đến trường y đón không được. Ghé cửa hàng hoa càng không thấy. Anh chỉ còn biết tìm đến đây.

- Sao anh biết em ở đây ?

Thường Quân cà rờn :

- Anh hỏi tổng đài 1080.

- Nơi đó không biết đâu.

- Thì anh hỏi nơi khác.

Thường Quân đáp lời rồi nhe răng cười diễn giải :

- Nói chung hỏi địa chỉ người mình tha thiết gặp thì cũng không khó lắm đâu, kiên nhẫn là được.

Lại tự hào hãnh diện khoe khoang thành công của mình. Đông Thụ lườm lườm Đông Thụ bẻ lại :

- Anh có chắc kiên nhẫn là công không ?

- Chắc chứ !

- Anh quá tự tin !

- Tự tin nên giờ này anh mới có mặt ở nhà em nè.

Đối diện Thường Quân, Đông Thụ đan hai bàn tay vào nhau, giọng anh chùn thấp.

- Anh xuất hiện chỉ làm cho em thêm khó xử.

Nụ cười vẫn nở trên môi. Đôi môi đàn ông ngạo nghễ nụ cười, Thường Quân như có ma lực cuốn hồn Đông Thụ Tim cô một thoáng chao nghiêng.

Thường Quân bình thản đến lạ thường.

- Anh có làm gì cho em khó xử đâu ?

- Không à ? Anh làm cho em không biết giải thích với...

Đông Thụ chưa nói hết câu, Thường Quân cắt ngang giọng hồ hởi :

- Được rồi, để anh vào giải thích với ba mẹ em hiểu mối quan hệ của chúng ta trong sáng chứ có mờ ám cả.

Đông Thụ ré lên :

- Trời ơi, anh làm rồi, bác ấy đâu phải là ba em.

Thường Quân nghĩ thật đơn giản :

- Không phải, sao ngồi ăn cơm chung với gia đình.

- Bác ấy là khách là bạn của mẹ em.

- Thế thì anh nói cho mẹ em biết.

Đông Thụ lắc đầu :

- Mẹ anh hằm hừ anh lắm. bà sẽ cho anh ra khỏi nhà đó.

Thường Quân gãi đầu :

- Anh có làm gì thất lễ đâu ?

- Hôm anh tặng bó hoa hoàng hậu em nói với mẹ em là anh đã có vợ rồi.

Thật là oan cho anh, thế em có thanh minh cho anh chưa ?

- Em biết sao mà thanh minh ? Anh với Huyền Nhi...

- Huyền Nhi không phải là vợ anh.

- Dù Huyền Nhi chưa phải là vợ anh nhưng quan hệ hai người rất tốt. Em rất ghét làm kẻ

thứ ba chen vào...

Thường Quân đáp rần rỏi :

- Em không phải là kẻ thứ ba chen vào mà em là tình yêu của anh.

Đông Thư hỏi lại :

- Nếu không gặp em anh có yêu Huyền Nhi không ?

Thường Quân khẳng khái đáp :

- Không, Huyền Nhi không phải là một nửa của anh, và anh nhất định đi tìm một nửa của mình.

- Huyền Nhi mà nghe những lời này của anh nói chắc cô ấy sẽ nổi trận lôi đình.

- Dù thế nào anh cũng nói và giải quyết rõ với Huyền Nhi.

Chẳng biết Thường Quân nói và giải quyết như thế nào với Huyền Nhi ? Và anh lại hào hứng rủ Đông Thư :

- Chúng ta ra ngoài đi dạo nhé Đông Thư ?

Đông Thư cũng thích muốn đi dạo phố vào buổi hoàng hôn đẹp thế này. Hôm nay không phải làm sư gia, ít có buổi tối nào rảnh rỗi, Đông Thư tận dụng ngay lúc này, cô xin phép bà Nguyễn Xuân rồi vọt nhanh vì biết rõ có ông Tần Cảnh, bà sẽ không phàn nàn cô.

Thường Quân chạy xe lòng vòng trên phố đêm.

- Làm việc ở bệnh viện căng thẳng nhiều lúc anh thích được đi dạo thanh thản như thế này.

Một lát sau, Thường Quân dừng xe trước một quán cà phê rực rỡ ánh đèn, vào quán an gọi cà phê và yêu cầu mở nhạc. Giọng người ca sĩ cất lên bài " với hoa hoàng hậu".

Khuấy chiếc muỗng khuấy lạnh canh vào ly cà phê sữa đá cho Đông Thư, Thường Quân vui vẻ thông báo :

- Bác sĩ Lâm khen bài thu hoạch đợt thực tập của em viết khá nhất đấy.

- Em chỉ viết lại những gì em học hỏi được.

- Tinh thần học hỏi của em rất tốt.

Đông Thư chun mũi lại :

- Thôi đi ! Anh không phải là bác sĩ hướng dẫn, đừng làm bộ khen em.

Thường Quân bung ly cà phê hớp một ngụm :

- Anh khen thế bác sĩ Lâm. Ông ấy khó lắm đấy.

- Khó dễ gì em cũng đã xong đợt tập huấn rồi.

- Mai mốt ra trường về bệnh viện thế nào cũng gặp bác sĩ Lâm.

- Làm gì em được vô bệnh viện lớn ở thành phố.

- Học tốt như em chắc được thôi.

Đông Thư pha trò :

- Chuyện đó để hỏi sau sẽ rõ.

Thường Quân gật :

- Phải ! Bây giờ nói chuyện chúng mình đi.

- Chuyện chúng mình em sợ bế tắc.

- Không bế tắc đâu, anh chờ em ra trường.

Thường Quân đáp rồi hạ giọng thì thào :

- Vua sẽ chờ hoàng hậu...

Tiếng thì thào vừa dứt, hai mái đầu chạm vào nhau thì một bóng người xuất hiện.

Giọng đàn ông cất lên gay gắt :

- Thường Quân, cậu ở đây mà Huyền Nhi đâu ?

Thường Quân ngẩng đầu lên thấy gã đàn ông, anh cau mày :

- Chào anh Lâm Huy.

Bực dọc nhưng Thường Quân vẫn nhũn nhặn chào. Lâm Huy cười khẩy :

- Tường cậu không nhớ tới tôi chứ, Chẳng bao giờ cậu ghé qua nhà.

Ghé qua nhà để nghe anh ta thán, ca cẩm phàn nàn cuộc sống thiếu hụt rồi đòi hỏi đủ thứ.

Thường Quân còn lạ gì tính khí của ông anh Huyền Nhi.

Lâm Huy nhìn Đông Thư chòng chọc. Ánh mắt đầy vẻ khó chịu, khiến Đông Thư quay đi chỗ khác.

- Ai đây ? Cậu có thời gian rảnh đi uống cà phê với... đồng nghiệp hả ?

Lâm Huy cất giọng mỉa mai Thường Quân. Anh điềm tĩnh giới thiệu :

- Đây là Đông Thư bạn tôi.

Rồi anh nói với Đông Thư :

- Đây là anh Lâm Huy.

Lâm Huy cao ngạo vắn vẹo :

- Sao cậu không nói rõ tôi là anh vợ cậu.

Thường Quân đối đáp lại :

- Việc đó tôi có công nhận đâu.

- Cậu nói lạ. Mọi việc người lớn đã quyết định.

Lâm Huy hằn học với Thường Quân :

- Thôi không nói với cậu nữa. Tôi chỉ nhắc cho cậu nhớ là cậu có Huyền Nhi đấy.

Thường Quân nghiêm giọng đáp :

- Anh không nhắc tôi cũng biết Huyền Nhi là em của anh. Nhưng giữa tôi và Huyền Nhi không có quan hệ gì !

Lâm Huy gắt gỏng :

- Hừ ! Nói thế mà nghe được à ?

Chẳng muốn tiếp xúc với Lâm Huy nữa, Thường Quân đứng dậy nói với Đông Thư :

- Đi Đông Thư ! Anh còn phải về bệnh viện nữa.

Nói rồi anh nhanh nhẹn gọi tiền cà phê và cùng Đông Thư rời khỏi quán, chỉ gật nhẹ chào

Lâm Huy :

Lâm Huy tức tối chỉ muốn chạy theo Thường Quân :

Thường Quân bực dọc trước cuộc chạm trán bất ngờ với Lâm Huy Hấn ở trong quán cà phê lúc nào mà anh chẳng thấy, thật phiền phức.

Suốt buổi đi về, Đông Thư hoàn toàn im lặng, Thường Quân rất hiểu tâm trạng của cô

Giọng anh đều đều phân trần :

- Ông anh Lâm Huy của Huyền Nhi lúc nào cũng kiếm chuyện làm phiền anh cả. Em đừng để ý đến anh ta làm gì.

Sao Đông Thư không chú ý đến Lâm Huy được nhỉ ? Anh ta là anh của Huyền Nhi . Hấn là mối đe dọa của Đông Thư.

Chuyến đi dạo đầy hào hứng nhưng trở về lại bất ổn khó chịu...

Chương 14

Trong bữa cơm cùng với gia đình, Thường Quân bị bà Hương Kiều chất vấn :

- Những lời thẳng Lâm Huy nói có đúng không ? Con trả lời đi.

Rõ ràng Lâm Huy đã tố với bà Hương Kiều rồi, Thường Quân tặc lưỡi :

- Anh ta nói gì mặc kệ anh ta.

Bà Hương Kiều nhúu đôi lông mày đã tia cẩn thận :

- Nó liên quan đến con với Huyền Nhi mà mặc kệ à ?

Ông Thường Văn đặt chén cơm xuống cần nhần :

- Bà này ! Để yên cho cha con tôi ăn cơm, sao lại gạn hỏi lung tung vậy ?

Bà Hương Kiều thần nhiên :

- Ông cứ ăn, tôi chỉ hỏi Thường Quân thôi.

- Sao không hỏi lúc khác ?

Bà Hương Kiều nóng nảy :

- Suốt cả ngày có lúc nào tôi nói lung tung đâu mà hỏi.

Thường Quân chép miệng :

- Mẹ đừng nghe Lâm Huy nói lung tung mà nhận xét con.

Ánh mắt bà Hương Kiều lập tức sáng lên :

- Tức là không có gì hết hả con ? Mẹ biết ngay mà. Mẹ nói với Lâm Huy là con trực ở bệnh viện, Con đi uống nước với đồng nghiệp mà nó không chịu.

Ông Thường Văn tò mò :

Bà Hương Kiều lật đật kể nhanh :

- Lâm Huy bảo Thường Quân vào quán cà phê với một cô gái. Hai đứa chụm đầu vào nhau rù rì mãi. Lâm Huy đến bên cạnh cũng không hay biết. Con cũng không thèm chào nó nữa.

Thường Quân thần nhiên dùng cơm. Còn bà Hương Kiều đã buống đứa vì phải lo chất vắn con trai.

Thường Quân nhún vai :

- Lâm Huy nói gì, con cũng chẳng quan tâm.

Bà Hương Kiều hỏi dồn :

- Nhưng con có đi uống nước với đứa con gái chứ ? Lẽ ra con phải đi với Huyền Nhi.

- Mẹ lúc nào cũng Huyền Nhi.

- Mẹ phải nhắc cho con nhớ là con có Huyền Nhi !

Bà Hương Kiều lại nói giống Lâm Huy. Ai cũng bảo nhắc nhở Thường Quân. Mắt anh cau có :

- Ai cũng nhắc Huyền Nhi ! Con với Huyền Nhi chẳng là gì cả.

Ông Thường Văn lên tiếng nhắc nhở :

- Thôi được rồi, lo ăn cơm đi. Đừng bàn nữa.

Bà Hương Kiều cau kinh đáp lời ông :

- Sao không bàn không nói nữa. Tôi muốn biết đứa con gái ấy là ai ?

Rồi bà nhìn Thường Quân chằm chằm lạnh lùng hỏi :

- Đứa con gái đó là ai ? Tại sao con đi uống nước với cô ta ?

Đã đến lúc Thường Quân phải nói, phải đối đầu với sự thật :

- Cô ấy là Đông Thư, người con yêu. Con mong ba mẹ chấp nhận cho con.

- Trời đất !

Bà Hương Kiều thét lên như bị điện giật, rồi lấp bắp :

- Con không... đùa chứ ?

Thường Quân nói nhanh :

- Con nói thật, con yêu Đông Thư Yêu ngay lần gặp gỡ đầu tiên. Cô ấy là sinh viên ngành y. Cuối năm nay ra trường, con sẽ cưới Đông Thư.

Bà Hương Kiều phản đối quyết liệt :

- Mẹ không chấp nhận Đông Thư nào cả.

Thường Quân khẳng khái nói tiếp :

- Đông Thư với con rất hợp nhau, hiểu nhau. Cô ấy lại là đồng nghiệp của con nữa.

Bà Hương Kiều bỗng trở gọng nhẹ nhàng hơn :

- Phải chi con không có Huyền Nhi thì tốt.
- Mẹ cứ đem chuyện Huyền Nhi ra áp đặt con. Con sẽ cưới Đông Thư chứ không phải Huyền Nhi.

Mặt bà Hương Kiều rần đánh lại, giọng thách thố :

- Mẹ không đồng ý, con chẳng làm gì được. Con đừng mong cưới cô ta.

Thường Quân đáp với giọng chắc nịch :

- Con đã lớn rồi, chuyện đời của con do con quyết định. Con không làm theo mẹ được.

Ông Thường Văn đứng về phía con trai :

- Thường Quân nói vậy thì bà để nó suy tính đi. Chúng ta hãy tìm hiểu xem Đông Thư là cô gái như thế nào ?

Bà Hương Kiều bĩu môi :

- Thường Quân khen hết lời nhưng tôi thấy cô ta không được rồi. Tôi không ưng thuận.
- Bà chưa gặp cô ta ?
- Nếu gặp tôi sẽ cho một trận đấy.
- Bà thật lạ ! tại sao lại cứ hậm hực với cô gái đó.
- Vì cô ta quyến rũ Thường Quân. Tôi nói thẳng như vậy đó.

Mặt Thường Quân nhăn nhó phản ứng :

- Mẹ đừng nói vậy, Đông Thư rất hiểu biết.

Bà Hương Kiều nhếch môi cười nhạt :

- Cô ta biết thì tốt. Mẹ sẽ bảo cô ta cắt đứt với con để con cưới h.

Ông Thường Văn đưa ý kiến :

- Nếu Thường Quân không hợp với Huyền Nhi , mình sẽ tìm cho nó một nơi khác.

Bà Hương Kiều lừ mắt với ông :

- Ông nói thế mà nghe được à ? Huyền Nhi như dâu con trong nhà mình rồi.
- Chúng nó vẫn chưa cưới hỏi gì mà. Thậm chí cưới rồi, người ta vẫn còn từ hôn.

Bà Hương Kiều buông gọn :

- Tôi thì coi trọng lời hứa với chị Huyền Ngọc.

Thường Quân phản ứng :

- Con không có hứa. Mẹ cũng đừng vì lời hứa mà làm hỏng mất hạnh phúc của con.

Bà Hương Kiều cầu nhàu :

- Mẹ vì hạnh phúc của con chứ có làm hỏng đâu ?

Thường Quân buông chậm từng tiếng :

- Nếu vì hạnh phúc của con, mẹ hãy để cho cưới Đông Thư !

Đó cũng là câu kết luận. Sau khi nói xong, Thường Quân bật dậy rời khỏi mâm cơm.

Ăn xong ông Thường Văn cũng đi vào phòng Thường Quân :

- Con suy nghĩ kỹ chưa, con nhất định cưới Đông Thư hả ? Con quen với cô ấy thế nào ?

Ông Thường Văn hỏi Thường Quân một hơi. Anh kể rõ mọi chuyện cho cha nghe rồi khẳng định :

- Đông Thư là một cô gái rất có cá tính, nhạy bén luôn quan tâm đến mọi người, chứ không như Huyền Nhi, Huyền Nhi chỉ là con búp bê rỗng, sống với Huyền Nhi làm sao con chịu nổi ?

Ông Thường Văn gật đầu đưa ý kiến :

- Đàn ông phải chọn đúng người phù hợp với mình.

Rồi ông mỉm cười bổ sung :

- Nghe con ca tụng mà ba cũng muốn gặp Đông Thư.

Thường Quân gật nhẹ :

- Hôm nào con sẽ giới thiệu Đông Thư với ba.

Lâm Huy cảnh báo Huyền Nhi :

- Mà đừng lo giữ Thường Quân, tao thấy nó lẳng nhăng lém phéng với đứa con gái khác đó !

Huyền Nhi hỏi dồn :

- Anh thấy ở đâu ?

- Trong quán cà phê, hai đứa công khai ngồi tán tỉnh.

- Anh có nói gì không ?

Nghe em gái hỏi, Lâm Huy ưỡn ngực một cái rồi cười khẩy về đặc ý :

- Tao phải " bắt tận tay day tận cánh" nó chứ. Nếu không nó chối.

Huyền Nhi muốn gào lên :

- Trời ơi, con nhỏ đó thế nào ?

Lâm Huy đáp khẽ :

- Nó còn giới thiệu với tao con nhỏ đó là Đông Thư bạn nó.

Huyền Nhi nghiêng răng :

- Đông Thư ! Đông Thư Con nhỏ đó thế nào ?

- Mà đi mà hỏi thằng Thường Quân và bắt nó tránh xa con nhỏ đó đi ?

Huyền Nhi tức khí, Đông Thư - đó chính là lý do mà Thường Quân hờ hững với cô Đông Thư có phải cô gái mà Huyền Nhi đã gặp trong quán kem. Cô ta rất kênh kiệu và cố tình chăm chọc làm cho Huyền Nhi tức tối !

Còn tự xưng là bác sĩ sản khoa nữa chứ. Chẳng lẽ cô ta là đồng nghiệp của Thường Quân ?

Không đành lòng được nữa, Huyền Nhi đi nhanh đến nhà Thường Quân. Anh trực ở bệnh viện còn cô lu loa với bà Hương Kiều.

- Bác xem đó, anh Thường Quân không xem con ra gì cả, ngang nhiên có bồ khác.

Bà Hương Kiều cố trấn an Huyền Nhi :

- Con hãy bình tĩnh đi! Chắc không phải vậy đâu.

Huyền Nhi nhăn nhó :

- Bình tĩnh gì được ? Anh Hai con thấy họ công khai tình tứ bên nhau.

Bà Hương Kiều hỏi lại :

- Con có biết cô ấy không ?

- Cô ta tên Đông Thư ! Con có gặp rồi !

Huyền Nhi đáp chắc gọn, rồi mè nheo với bà Hương Kiều :

- Bác phải giải quyết chuyện này cho con !

Bà Hương Kiều gật đầu hứa hẹn :

- Được rồi ! Hai bác cháu mình sẽ tìm cô ta.

Huyền Nhi tiếp lời bà Hương Kiều :

- Phải cho cô ta một trận !

Huyền Nhi vừa nói vừa hé môi cười nham hiểm :

Bà Hương Kiều chợt hỏi :

- Con có biết nhà cô ta không ?

- Con chỉ gặp cô ta đi với bạn chứ không biết nhà.

Huyền Nhi đáp rồi căn dặn bà Hương Kiều :

- Bác hỏi kỹ anh Thường Quân về cô Đông Thư rồi mình sẽ đến nhà cô ta.

Bà Hương Kiều phân vân :

- Bác sợ là Thường Quân sẽ giấu không nói rõ địa chỉ của cô ta.

Huyền Nhi hiền kể :

- Bác vờ tán thành, hỏi thăm đủ thứ về cô ta Thế nào anh Thường Quân cũng khai báo hà.

Chẳng biết Thường Quân có khai báo không ? Bà Hương Kiều thở ra :

Không hiểu nổi Thường Quân ? Tại sao đã có Huyền Nhi mà còn đeo bông cô Đông Thư nào đó nữa. Lại còn lý do này nọ. Gắn bó bao lâu nay giờ lại bảo không yêu Huyền Nhi Chết bai không hợp. Bà Hương Kiều Không biết Đông Thư có ma lực gì mà Thường Quân yêu và không nghĩ đến Huyền Nhi Đã mấy lần Thường Quân đề cập đến điều này nhưng bà lơ đi chẳng mấy quan tâm. Bây giờ Lâm Huy đã chứng kiến và Thường Quân cũng không chối cãi mà cương quyết đòi cưới Đông Thư Mà Đông Thư là ai nhỉ ? Bà Hương Kiều chỉ muốn biết ngay mặt mũi cô ta.

- Con thấy cô ta thế nào

Nghe bà Hương Kiều hỏi, Huyền Nhi muốn gào lên trút giận :

- Đáng ghét lắm bác ạ ! Lúc đó con với cô ta cãi nhau kịch liệt.

Bà Hương Kiều ngạc nhiên :

- Tại sao ? Mới vừa gặp đã cãi nhau rồi à.

Huyền Nhi cao giọng kể lại :

- Không cãi nhau sao được bác. Đang ngồi ăn kem với con thấy cô ta ở bàn bên kia anh Thường Quân nhào đến nói chuyện ngay. Con tức khí chửi cho một trận.

- Thế à ?

Huyền Nhi nhắc bà Hương Kiều :

- Con nhớ có kể cho bác nghe rồi, bác quên à ?

Bà Hương Kiều quên thật, nghe Huyền Nhi léo nhéo kể tội Thường Quân, bà nghĩ tính khí Huyền Nhi đông đánh, thích được nuông chiều.

Huyền Nhi vẫn còn tức khí chuyện cũ :

- Cô ta tự xưng là bác sĩ khoa sản nữa đó bác.

- Tức là nhận là đồng nghiệp của Thường Quân ?

- Con có biết đâu. Chỉ nghĩ cô ta muốn lòe con thôi.

Bà Hương Kiều bảo :

- Thường Quân bảo cô ta sắp ra trường làm bác sĩ, vậy thì đúng rồi.

Huyền Nhi chớp mắt đôi mắt kẻ chì đậm, giọng thoáng lo :

- Phải làm sao đây bác ? Cô ta là đồng nghiệp luôn ở kề cạnh bên anh Thường Quân.

Bà Hương Kiều mím môi nói một cách thân nhiên :

- Con phải tách chúng ra chứ còn sao nữa ?

Tách ra bằng cách nào ? Khi họ đã gắn bó với nhau. Huyền Nhi muốn nổ tung đầu óc.

Khó thật đấy, nhưng Huyền Nhi phải làm được. Nhất định phải đẩy Đông Thư ra kéo Thường Quân về với cô.

Nghĩ đến Thường Quân Huyền Nhi ảm ức trong lòng. Giọng cô có phần phẫn nộ khi nói với bà Hương Kiều :

- Có cô ta nên anh ấy cứ lần lựa mãi, không chịu tổ chức đám cưới với cháu.

Bà Hương Kiều hứa hẹn :

- Lần nào gặp mặt Đông Thư cho ra lẽ, rồi bác sẽ tổ chức đám cưới cho nó với cháu ngay Không cần chờ được nữa.

Nét mặt Huyền Nhi sáng rỡ :

- Thật nghe bác.

- Con nhỏ này chẳng lẽ bác nói đùa ?

Bà Hương Kiều vỗ vai Huyền Nhi trách nhẹ, rồi quả quyết :

- Thường Quân là con chứ không là của ai cả.

Phải, Thường Quân là của Huyền Nhi . Anh có bị ai cướp lấy thì Huyền Nhi phải giành lại cho được.

Thường Quân là hạnh phúc của Huyền Nhi Hạnh phúc của cô không ai được dòm ngó.

Huyền Nhi sẽ ăn thua đủ với kẻ nào muốn cướp phá của cô

Chương 15

Thấy bình hoa hoàng hậu tím tím, ông Tần Cảnh hỏi Đông Thư với giọng hóm hỉnh :

- Cậu nào cũng tặng hoa hoàng hậu cho cháu. Thế tiểu thư mùa đông là hoàng hậu của ai ?

Đông Thư trả lời ông Tần Cảnh một cách khéo léo :

- Cháu sẽ là hoàng hậu của một ông... vua.

- Ông vua nào ?

- Ông vua mà cháu yêu quý.

Ông Tần Cảnh chăm chú nhìn Đông Thư rồi thân thiết hỏi :

- Bác muốn biết ông vua nào được cháu yêu quý.

Đông Thư trầm giọng kể :

- Cháu quen anh Thường Quân vào buổi chiều lễ giáng sinh, khi cháu làm ông già Noel đem quà tặng và đồ chơi cho các trẻ em làng SOS, rồi sau đó có nhiều lần gặp gỡ nữa.

Lần nào bên anh Thường Quân cũng xuất hiện một cô gái. Cháu nghĩ là vợ anh ấy, cho đến lúc Thường Quân tặng hoa hoàng hậu và ngỏ lời, cháu giận dữ phản nộ tưởng anh ấy đùa. Sau mới biết cô Huyền Nhi không phải là vợ mà do gia đình hứa với mẹ cô ta trước khi chết. Anh Thường Quân bảo chờ cháu ra trường sẽ tổ chức cưới. Cháu thật phẫn vờn không biết anh ấy giải quyết với Huyền Nhi thế nào ?

Nghe Đông Thư tuôn một hơi dài bực bực, ông Tần Cảnh gật gù động viên :

- Cậu Thường Quân yêu cháu tất nhiên sẽ có cách giải quyết tốt thôi.

Đông Thư kể tiếp.

- Nghe cháu nói nên mẹ cháu cũng tưởng Thường Quân có vợ rồi, nên mẹ cháu rất khó chịu khi gặp mặt anh ấy và bảo cháu không được nhận hoa.

- Từ từ mẹ cháu sẽ hiểu ra và thông cảm cho cháu. À mà sao cháu không kể chuyện

Thường Quân cho mẹ cháu nghe.

- Cháu mới chỉ kể cho bác nghe thôi.

Đông Thư nhấn mạnh với ông Tần Cảnh rồi thông thêm :

- Anh Thường Quân là bác sĩ ở bệnh viện cháu thực tập đó bác.

Ông Tần Cảnh nháy mắt với Đông Thư :

- Đồng nghiệp. Thế thì tốt quá rồi.

Và ông còn thắc mắc hỏi :

- Thế còn cậu kia, tại sao cũng tặng cháu hoa hoàng hậu ?

Đông Thư háng giọng giải thích :

- Anh ta Khiết Phong, anh họ nhỏ bạn cháu. nghe nhỏ bạn cháu thông báo anh Thường Quân tặng hoa hoàng hậu cho cháu, anh ta cũng lật đật bê hoa hoàng hậu đến, kỳ ghê !

Ông Tần Cảnh tròn mắt :

- Anh chàng kỳ thật.

- Từ lâu cháu đâu có cảm tình với Khiết Phong. Bác thấy đó, anh ta chuồng hình thức quá. Cháu nói thẳng với nhỏ bạn mà nó không nghe, cứ phá.

Ông Tần Cảnh dặn :

- Cháu không nhận hoa của anh nữa là xong.

Nói như vậy đơn giản biết chừng nào. Và Đông Thư cũng mong mọi chuyện đơn giản như vậy. Cô không muốn bị Khiết Phong quấy rầy. Cũng may, từ hôm đó đến nay, anh ta không ghé nữa.

Đông Thư lên tiếng giải bày :

- Ai cũng tưởng cháu thích hoa hoàng hậu, thật ra hoa nào cháu cũng thích chứ không giống như mẹ cháu yêu mỗi loài hoa Lưu Ly.

Ông Tần Cảnh thắc mắc :

- Do đâu mà có hoa hoàng hậu ?

- Do anh Thường Quân đó bác. Đến cửa hàng hoa tìm không gặp cháu, tự dưng anh ấy mua bó hoa hoàng hậu gởi mẹ tặng cháu. Anh ấy tưởng cháu bán hoa cho cửa hàng.

Đông Thư trả lời ông Tần Cảnh rồi nói tiếp :

- Từ đây nhà cháu có hai loài hoa mang sắc tím. Và cháu đã bắt đầu gắn bó với hoa hoàng hậu rồi.

Ông Tần Cảnh hóm hỉnh nhận định :

- Bởi vì tiểu thư mùa đông đã yêu rồi.

Chỉ có ông Tần Cảnh gọi Đông Thư là tiểu thư mùa đông, và cô rất thích tên gọi này.

Tiểu thư mùa đông đã yêu rồi ! Có đúng như lời ông Tần Cảnh nhận xét ? Đông Thư thoáng nao nao. Hình bóng Thường Quân hiện ra trong tâm trí, nhớ lúc tông xe ngoài đường, cự nự... thế mà bây giờ người bị Đông Thư cự nự đang làm cô rối tim...

Có phải Đông Thư là tiểu thư mùa đông nên bất ngờ gặp Thường Quân cũng vào đề giáng sinh mùa đông ?

Ồi mùa đông ! Mùa đông có ánh nến lung linh đêm giáng sinh. Mùa đông có ông già Noel vui tính, có đêm vũ hội hoá trang vui nhộn. Mùa đông có chút gió nhẹ len lỏi vào hồn. Mùa đông ấm áp. Niềm vui đã xoa tan đi cái lạnh lẽo thường tình...

Ồi mùa đông ! Đông Thư lại ngẫu nhiên cất tiếng hát bài "Đêm giáng sinh"

"Mùa đông lặng lẽ ra đi

Mang theo nét ngơ ngác trong mắt nai cô bé

Để đôi mắt tròn xoe mở lớn

Đón mùa đông đến

Rộn rã như tiếng chuông nhà thờ

Trong đêm sinh nhật Chúa

Mùa đông đến ! Mùa giáng sinh... "

Mãi hát mà Đông Thư quên cả ông Tần Cảnh đang ngồi đó, một mắt ông dán vào tờ báo, một mắt nhìn... Đông Thư hát !

Bài hát "Đêm giáng sinh" Khiến Đông Thư nao nao nhớ lại đêm dạ vũ hóa trang. Mùa đông đến chưa nhỉ ? Mùa đông đã qua Mùa đông chưa đến. Bao giờ ông già Noel xuất hiện ?

Thời gian qua bị một quả núi công việc đè nặng. Đông Thư chưa ghé thăm làng SOS !

Hẹn mùa Noel về...

- Đông Thư có khách !

Dường như ông Tần Cảnh gọi lớn Đông Thư mới nghe. Cô giật mình ngẩng lên.

Trước mắt Đông Thư là hai người phụ nữ. Một đường bệ cao sang. Một kiêu cách trẻ trung, cô gái trẻ kiêu kỳ trẻ trung váy xẻ cao áo thun lửng. Đông Thư nhận ra ngay Huyền Nhi Còn người kia. Không phải mẹ Huyền Nhi vì bà ta đã mất, vậy đây đích thực là mẹ

Thường Quân.

Ánh mắt lưỡi dao lam bén ngọt chiếu vào mặt Đông Thư làm toàn thân Đông Thư nổi gai.

Không để chủ nhà lên tiếng trước, Huyền Nhi bắt đầu kênh kiệu cất giọng :

- Cháo cô Đông Thư ! Cô còn nhớ tôi chứ ! Tôi là Huyền Nhi vợ anh Thường Quân nè bác sĩ sản khoa dỏm.

Đông Thư hậm hực nhìn trả lại Huyền Nhi bằng ánh mắt có lửa.

- Chính cô đã mạo nhận là vợ anh Thường Quân , chứ không ai công nhận điều đó.

Huyền Nhi vênh váo :

- Cô nói thế ư ? Có mẹ anh Thường Quân, mẹ chồng tôi nè !

Đông Thư nhìn bà Hương Kiều lịch sự nhả nhận :

- Chào bà ! Mời bà ngồi.

Bà Hương Kiều nhếch môi mỉa mai :

- Tưởng cô quên phép lịch sự tối thiểu khi giao tiếp rồi chứ !

Đông Thư đáp lại :

- Tôi bây giờ cũng biết lễ nghi phép tắc.

Bà Hương Kiều vớ ngay câu nói của Đông Thư :

- Biết lễ nghi phép tắc sao cô lại tội tệ cặp bồ với Thường Quân khi biết nó đã có vợ.

Đông Thư điềm tĩnh trả lời :

- Anh Thường Quân chưa có vợ.

Bà Hương Kiều gắt gỏng kêu lên :

- Chưa à ? Thường Quân đã đính hôn với Huyền Nhi Chúng nó sắp cưới rồi. Cô đừng chen vào phá hoại !

Đông Thư từ tốn giải thích :

- Nếu anh Thường Quân thực sự có vợ thì tôi chẳng dám phá hoại đâu. Tôi không bây giờ làm kẻ thứ ba đâu bà ạ !

- Cô tốt đẹp quá nhỉ tôi không hiểu sao cô cặp bồ với thằng con trai tôi !

Bà Hương Kiều cất tiếng hỏi thẳng thừng, Đông Thư cố nén cơn tức giận đáp nhỏ nhẹ :

- Tình cảm giữa cháu và anh Thường Quân là chân thành tốt đẹp xuất phát từ sự thông cảm hiểu nhau.

Bà Hương Kiều khẳng định :

- Với Huyền Nhi cũng vậy.

Đông Thư buột miệng nói nhanh :

- Anh ấy không yêu Huyền Nhi, chỉ do người lớn ép buộc thôi.

Đang ngồi theo dõi cuộc đối thoại của hai người, Huyền Nhi tức khí muốn nhào khỏi ghế.

Cô không để cho Đông Thư nói mà quật lại ngay.

- Cô nói láo ! Tôi với anh Thường Quân tình yêu nồng thắm. Cô muốn cướp anh ấy à ?

Đừng hòng !

Đông Thư nghiêm giọng phân tích :

- Anh Thường Quân không là gì của cô, và tôi cũng không cướp của ai cả.

Bà Hương Kiều nhìn thẳng Đông Thư rồi cất giọng như gàn xép :

- Cứ xem như cô không cướp Thường Quân vì cô nghĩ nó không có gì với Huyền Nhi

Nhưng hôm nay tôi cho cô biết Thường Quân sắp cưới Huyền Nhi Cô hãy cắt đứt quan hệ với Thường Quân để cho vợ chồng nó được yên.

Nín thinh nãy giờ vì không có ai chào hỏi đến mình, cũng không có chỗ chen vào, bây giờ ông Tàn Cảnh mới lên tiếng.

- Tình yêu là phải có sự đồng cảm giữa hai con tim. Chuyện của con trai bà hãy để cho cậu ấy giải quyết !

Liếc xéo ông Tần Cảnh một cái, bà Hương Kiều gằn giọng :

- Tôi là mẹ tôi giải quyết thay con tôi. Chuyện của nó cũng chính là chuyện gia đình tôi.

Ông Tần Cảnh lộ vẻ khó chịu :

- Chuyện của gia đình bà thì ở nhà mà giải quyết !

- Bởi vì nó liên quan đến con gái ông nên tôi mới đến đây. Bộ tưởng tôi ham đến đây lắm sao ?

Bà Hương Kiều trả lời ông Tần Cảnh rồi còn lên giọng nhắc nhở khuyến cáo :

- Còn ông xin làm ơn nhắc nhở con gái ông hãy chọn người độc thân chứ đừng nhào vô mấy người có gia đình rồi gây rắc rối phiền phức lắm và còn mang tiếng nữa !

Hết con trai nghĩ ông Tần Cảnh là cha Đông Thu đến bà mẹ cũng hiểu lắm như thế !

Nhưng sự hiểu lầm chẳng tai hại, ông Tần Cảnh chẳng màn dính chính.

Đông Thu nhú mày khi thấy bà Hương Kiều động đến ông Tần Cảnh. Cô ngại ông bị vạ lây vì bà cứ tưởng ông Tần Cảnh là cha cô.

Huyền Nhi đầu môi lên :

- Cô quan hệ với anh Thường Quân mà không sai trái à ?

Rồi Huyền Nhi còn nhắc lại :

- Ngay từ đầu cô đã biết anh Thường Quân với tôi mà vẫn cố ý nhào vô.

- Điều đó cô hãy hỏi lại anh Thường Quân.

- Tôi cần gì hỏi anh ấy, cô tính chiếm đoạt anh ấy hả ? Không dễ đâu. Của tôi, tôi quyết giữ !

Huyền Nhi buông giọng chắc nịch rồi ngoác Đông Thu với vẻ đắc ý.

Còn bà Hương Kiều vẫn giữ giọng đề nghị :

- Không cần nói nhiều nữa, tôi yêu cầu cô cắt đứt quan hệ với Thường Quân ngay, nếu không thì...

Ông Tần Cảnh cắt ngang lời bà Hương Kiều:

- Nếu không thì sao ? Bà đừng bày đặt hăm dọa !

Bà Hương Kiều nóng nảy ngoác ông Tần Cảnh nhưng không để bà lên tiếng, vội bồi tiếp :

- Bà đừng can thiệp thô bạo vào chuyện con cái. Bọn trẻ có lý, có tình yêu của chúng.

Hãy để con bà quyết định chuyện của đời nó.

Mắt bà Hương Kiều muốn tóe lửa :

- Để nó quyết định, để con ông tần tị với nó à ? Ông là cha mà không biết dạy con, không ngăn cản hành động xấu của nó, lại còn xúi bẩy !

Ông Tần Cảnh nhăn mày vặn lại :

- Bà cứ bảo Đông Thu xấu, nó có làm gì sai đâu ?

Bà Hương Kiều nhếch môi cười khẩy :

- Không thấy sai à ? Hay con ông ông bệnh ?

Ông Tần Cảnh khẳng định :

- Tôi chỉ nói theo lẽ phải thôi.

Bà Hương Kiều bẻ lại :

- Con ông lén phét với thằng Thường Quân nhà tôi mà ông cho là lẽ phải à ?

Ông Tần Cảnh nói một hơi :

- Trai chưa vợ, gái chưa chồng quen biết tìm hiểu nhau và yêu nhau là chuyện thường tình, là hợp lý, không có gì sai trái cả.

Bà Hương Kiều vẫn riết róng :

- Tôi cho là vô lý và sai trái đó.

Rồi bà đưa tay chỉ Huyền Nhi :

- Ông không thấy Huyền Nhi đây sao ? Chúng nó xong cả rồi. Con gái ông từ đâu đến phá đám mà.

- Vấn đề là Thường Quân chưa chính thức với cô ta.

- Hai bên gia đình chúng tôi tác hợp từ lâu rồi !

Dường như ông Tần Cảnh đã lọt vào vòng chiến và bây giờ ông với bà Hương Kiều cãi nhau kịch liệt :

Đồng Thư nóng mũi nóng mặt. Vì một người đàn ông mà mọi người cãi vã xâu xé nhau.

Cũng may không có bà Nguyễn Xuân chứng kiến. Bà mà có mặt ở đây này giờ chắc

Đồng Thư sẽ lãnh đủ, sẽ bị mẹ la rầy mãi không thôi.

Đối đáp với ông Tần Cảnh có lẽ bà Hương Kiều thấy chẳng ăn thua gì nên quay qua

Đồng Thư tấn công mạnh :

- Cô Đồng Thư trẻ đẹp thế này, hãy tìm cho mình một người đàn ông khác, đừng bám theo con trai tôi nữa !

Đồng Thư nhìn bà Hương Kiều trả lời thẳng thắn :

- Chuyện tình cảm không thể gọi là bám theo hay chạy theo đâu bà...

Bà Hương Kiều vẫn còn cao giọng phán :

- Cô hãy rút lui cho Thường Quân được yên :

Đồng Thư chép miệng :

- Bà hãy nói chuyện này với anh Thường Quân !

Bà Hương Kiều tức khí :

- Cô khỏi phải dạy khôn tôi, tôi biết tôi phải làm gì.

Rồi bà dài giọng mỉa mai Đồng Thư :

- Cô không chịu rút lui chứ gì ? Cô bám theo Thường Quân vì biết nó là con một, gia đình giàu sang danh giá.

- Những điều đó bà nói với tôi là không đúng !!

- Thế à ? Vậy để chứng tỏ mình là người lương thiện chẳng vụ lợi, tôi yêu cầu cô phải rời khỏi con trai tôi ngay. Nếu cô còn lén lút quan hệ với nó thì cô coi chừng đấy !

Tuôn một hơi dài đầy hăm dọa Đồng Thư xong, bà Hương Kiều quay sang Huyền Nhi :

- Về con ! Chúng ta không cần nói nhiều với những kẻ không biết điều.

Đồng Thư nghiêm giọng :

- Bà không được mặt sát chúng tôi !

Bà Hương Kiều hừ giọng :

- Tôi nói như thế đấy ! Cô biết điều thì hãy làm theo tôi, bằng không thì đừng có trách.

Huyền Nhi cong cớn đôi môi son đỏ bổ sung thêm lời nói của bà Hương Kiều :

- Cô nghe mẹ tôi nói rồi đấy ! Chúng tôi rất biết điều với cô hãy liệu mà giữ lấy thân, đừng lén phét với anh Thường Quân nữa.

Huyền Nhi vừa dứt thì cô và bà Hương Kiều cũng quày quả rời khỏi nhà Đồng Thư . Ào ào khi đến và ào ào khi bước ra.

Đồng Thư thở dài hỏi ông Tần Cảnh :

- Họ nói thế là sao hả bác ?

- Họ hăm dọa theo thói thường tình của người phụ nữ đấy mà, không sao đâu.

Rồi ông nhắc nhở Đồng Thư :

- Theo bác thì cháu nên kể chuyện này cho Thường Quân nghe để cậu ấy tự giải quyết !

Ánh mắt Đồng Thư đăm chiêu nghĩ ngợi :

- Cháu biết gia đình anh Thường Quân không đồng ý. Vương vào là gặp rắc rối, khó khăn và bế tắc nữa.

Ông Tần Cảnh cười trấn an cô:

- Gì mà bi quan dữ vậy tiểu thư mùa đông ? Thường Quân đường đường là một bác sĩ có bản lĩnh. Cậu ấy sẽ giải quyết chuyện tình cảm của mình chứ không nghe theo gia đình đâu.

Đông Thư than vãn :

- Cháu chỉ sợ anh ấy bị gia đình ép buộc.

- Cậu ấy có quyền quyết định cuộc hôn nhân của mình.

- Áp lực gia đình nặng lắm bác ơi !

Ông Tần Cảnh ôn tồn giải thích :

- Còn có pháp luật bảo vệ con người, cháu đừng lo !

Làm sao Đông Thư không lo ? Yêu Thường Quân là Đông Thư phê lưu mạo hiểm, ngay từ đầu cô đã thấy, đã biết có trở ngại, Huyền Nhi là hình ảnh của sự bất ổn.

Đông Thư không biết phải làm gì đây. Tình yêu đầy ngọt mật hay vị đắng cay ?

Không thể kể cho Thảo Trà nghe được, Thảo Trà sẽ không chia sẻ với cô mà thế nào cũng chì chiết :

- Ai bảo mi từ chối anh Khiết Phong. Yêu gã ấy làm cho thêm rắc rối khổ sở.

Thái độ, những lời nói của bà Hương Kiều và Huyền Nhi cứ ám ảnh Đông Thư mãi.

Cô dằn vặt ray rức khuôn nguôi. Lúc đầu Đông Thư cho là Thường Quân đùa cợt nhưng rồi cô đón nhận tình anh. Lẽ ra cô không nên đón nhận.

Lẽ ra, phải chi ! Nhưng tình yêu tự đến rồi. Trong tim cô tình yêu đã đến tự bây giờ !

Ai bảo Đông Thư làm ông già Noel ? Ai bảo Thường Quân làm hoàng tử cao sang ? Ai bảo đêm vũ hội hóa trang diễn ra để hai người gặp gỡ ?

Chương 16

Trong góc khuất một quán cà phê, Đông Thư và Thường Quân ngồi đối diện nhau.

Giọng Đông Thư chùn xuống như than :

- Mẹ anh và Huyền Nhi đến nhà dạy dỗ và hăm dọa khiến em khổ tâm quá. Bác ấy cứ hiểu lầm bác Tần Cảnh là ba em nên chì chiết đủ điều.

Thường Quân khuấy ly ca cao cho Đông Thư :

- Anh không mẹ anh và Huyền Nhi đến nhà em gây phiền phức như thế.

- Em chỉ sợ từ nay đến làm ảm ỉ mỗi ngày. Mẹ em biết chuyện, em khó mà yên với bà.

Nghe Đông Thư cất giọng lo lắng, Thường Quân lên tiếng trấn an cô.

- Anh sẽ thuyết phục mẹ anh để bà không đến kiểm chuyện với em nữa.

Đông Thư thở dài buông giọng chán nản :

- Khó mà thuyết phục mẹ anh. Em nghĩ chúng ta nên chấm dứt mối quan hệ.

Thường Quân hớp một ngụm cà phê đắng ngắt, mặt nhăn lại :

- Anh bảo với ba mẹ anh sẽ cưới em, còn em đòi chấm dứt, không thể như thế được !

Đông Thư thoáng ngậm ngùi :

- Em biết làm sao hơn ? Anh đã có Huyền Nhi, người lớn đã tính xong rồi. Anh không thay đổi được gì đâu.

Thường Quân quả quyết đáp :

- Anh phải thay đổi chứ, anh không chấp nhận áp lực của người lớn đâu.

Đông Thư uống ly ca cao mà chẳng thấy hương vị ngọt ngào.

- Anh phải làm theo gia đình, người lớn đã sắp đặt rồi.

- Không ! Anh phải giải quyết theo ý mình.

Đông Thư liếm môi :

- Khó mà giải quyết theo ý anh.

Mắt Thường Quân nhìn Đông Thư thật âm áp, giọng anh vô vàn thiết tha :

- Anh là một bác sĩ, anh đã trưởng thành, anh có quyền. Anh quyết định cưới em mà không ai ngăn được anh.

Lời lẽ Thường Quân thật cứng rắn. Liệu anh có thực hiện được điều mình nói không

"Thường Quân sẽ giải quyết được chuyện này. Anh phải biết mình nên làm gì". Câu nói của ông Tần Cảnh vẫn còn văng vẳng bên tai Đông Thư :

Đông Thư lắc đầu lại khê hỏi :

- Liệu có được không ? Em thấy khó quá.

Bàn tay Thường Quân nóng bỏng xiết mạnh bàn tay Đông Thư động viên.

- Yên tâm đi, anh nhất định thực hiện điều anh nói.

Thế là tin. Thế là quên hết mọi phiền lụy Đông Thư cũng như mọi cô gái thường tình đang bước vào yêu. Gặp phiền phức khó khăn thì thoáng lo nhưng nổi lo chóng phôi pha.

Thường Quân còn động viên Đông Thư :

- Uống nước đi Đông Thư ! hãy quẳng gánh lo đi mà vui sống.

Đông Thư khê chớp hai rèm mi mượt mà :

- Anh nói giống lời khuyên của bác sĩ ghê !

Thường Quân cất giọng pha trò :

- Lời thư tình nghịch đều có lợi cho sức khỏe.

Đông Thư tình nghịch hỏi lại :

- Thế anh có sức khỏe không ?

Thường Quân ưỡn ngực đáp nhanh :

- Đủ sức khỏe để sống hai trăm năm.

Đông Thư cười khanh khách :

- Anh tham lam quá vậy ? Người ta một trăm năm đã dư một đời rồi.

Thường Quân nháy mắt với Đông Thư giải thích :

- Người ta sống một đời, còn anh muốn sống tới hai ba đời lận.

- Lý do ?

Thường Quân ranh mãnh đáp :

- Để được sống mãi bên em và anh khỏi hẹ kiếp sau gặp nữa, gặp nữa.

Giọng Thường Quân ngọt như ướp mía :

- Điều gì anh thích, anh muốn thì em cũng giống vậy hà !

Đôi môi hồng thắm của Đông Thư hé nở nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu.

- Để kiểm tra lại xem !

Thường Quân lắc đầu :

- Khỏi ! Sự thật hiển nhiên trời đó !

Giọng Đông Thư ấm mượt như nhung :

- Em chẳng có sở thích nào giống anh ?

Thường Quân vờ châm chọc :

- Tại em không dám thừa nhận ?

Thường Quân nhe răng cười hì hì :

- Bởi vì giống anh tuyệt quá, em sợ mang tiếng là bắt chước.

- Ai cho anh bắt chước.

Đông Thư trịnh trọng bảo :

- Đừng nên bắt chước ai điều gì cả !

Thường Quân vờ gật gù :

- Lời khen chí lý ! Anh sẽ nghe theo em.

Cả hai cùng cười vang quên hẳn quán cà phê đầy khách. Đông Thư bùng ly ca cao lên, nước đá tan thành vũng trên bàn. Hớp ngụm ca cao nhạt tẻch.

Hai mái đầu kề nhau tiếp tục trò chuyện. Đầu hay rằng phía bàn bên kia có một bóng người đang chĩa ánh mắt hằn học nhìn sang.

Khiết Phong hẹn Thường Quân ở một quán cà phê Vội về mặt hầm hầm, Khiết Phong chất vằn Thường Quân.

- Tao nghe Lâm Huy nói mày cặp bồ với Đông Thư có đúng không ? Mày định bỏ Huyền Nhi hả ?

Thường Quân ngạc nhiên trước thái độ khó chịu củ Khiết Phong. Anh với Khiết Phong là bạn nhưng không thân lắm.

Lần đó chính Khiết Phong rủ :

- Nhà nhỏ em họ tao có tổ chức vũ hội hóa trang, khỏi cần vé mời. Mày tham gia cứ đến tham gia, rủ cả Huyền Nhi nữa !

Thường Quân cau mặt trả lời Khiết Phong :

- Chuyện riêng của tao, mày hỏi làm gì ?

Khiết Phong cau kinh :

- Đông Thư là của tao, mày không biết sao ?

Thường Quân đồng dặc bảo :

- Làm gì có chuyện đó. tao chưa nghe Đông Thư nhắc đến mày bây giờ.

Khiết Phong châm điếu thuốc cài lên môi, thả khói bay lảng đãng, giọng rất hằn học với Thường Quân :

Thường Quân nhăn trán :

- Mày thật lạ ! Tao và Đông Thư yêu nhau chẳng liên quan gì đến mày.

Khiết Phong rít một hơi thuốc nói tiếp :

- Thì ra mày là kẻ tặng hoa cho Đông Thư, thế mà tao cứ tưởng lão già chết triệt ấy !

Thường Quân cựa quậy trên ghế ngồi :

- Mày nói cái quái gì vậy ?

Khiết Phong hừ mũi :

- Tao nói lão già đến nhà Đông Thư , mày có biết lão ấy sao ?

- Mày đừng có xúc phạm đến bác ấy nghe chưa !

- Ôi trời ông già hắc ám đó tao cũng chẳng muốn nói tới làm gì. Tao chỉ muốn nói tới Đông Thư thôi.

Khiết Phong nhấn mạnh rồi thẳng thừng bảo Thường Quân :

- Tao không muốn mày quan hệ với Đông Thư !

Giọng Thường Quân nặng nề phản đối :

- Mày đừng có vô lý, Đông Thư không là gì của mày cả.

Khiết Phong lộ vẻ phản nộ :

- Đông Thư là của tao ! Mày đã có Huyền Nhi rồi sao còn lém phếng nữa. Định bắt cá mây tay nữa hả ?

Mặt rần lại, Thường Quân luôn chậm từng tiếng :

- Huyền Nhi không là gì của tao cả. Tao đã nói với cô ấy rồi. tao yêu Đông Thư và sẽ cưới Đông Thư.

Khiết Phong gằn mạnh :

- Mày cưới Huyền Nhi chứ !

- Chuyện tình yêu của tao mày đừng nên chen vào !

Khiết Phong ra vẻ hiểu biết :

- Tao đâu muốn chen vào làm quái gì. Nhưng có liên quan đến Đông Thư của tao.

- Cứ Đông Thư của mày. Nói mãi mà không biết ngượng.

Thường Quân dài giọng chế hạo Khiết Phong :

Khiết Phong trả đũa lại :

- Mày là thằng không biết điều phản bạn, tham lam. Phải chi mày không có ai, Huyền Nhi sờ sờ ra đây sắp cưới rồi, lại đi cua bồ người khác nữa.

Thường Quân chậm rãi phân trần :

- Tao không phải như mày nói. Tao với Đông Thư yêu nhau, Đông Thư không phải của mày, mà Huyền Nhi chẳng phải của tao ! Đừng cho tao là thằng không biết điều phản bạn !

Thường Quân nói nghe hay lắm. Nhân danh tình yêu. Khiết Phong hậm hực nhìn Thường Quân. Hắn hơn gì Khiết Phong thế mà Đông Thư yêu hắn !

Đông Thư ơi là Đông Thư Chẳng lẽ cô thích cái mã bác sĩ của Thường Quân. Cô cũng là một nữ bác sĩ, cần gì địa vị của Thường Quân :

Nghĩ đến Đông Thư thì cơn tức tối nổi dậy mạnh mẽ trong lòng Khiết Phong. Công anh đeo đuổi chẳng được gì. Đông Thư kiêu

kỳ từ chối anh để yêu Thường Quân :

Thường Quân là cái thá gì mà cứ luôn gặp vận đỏ, ông trời dành mọi ưu đãi cho hắn. Gia đình sang giàu địa vị bác sĩ , có sẵn cô vợ để đính hôn, Huyền Nhi đâu đến nỗi tệ mà Thường Quân còn đeo bông tìm cô gái khác. Tìm ai không tìm với ngay Đông Thư - Mục tiêu của Khiết Phong.

Đau như bị Ong chích, Khiết Phong đâu cam tâm ngồi im hay đứng nhìn.

Khiết Phong hậm hực uốn lượn cả phê đắng ngắt. Mắt nhìn Thường Quân đăm đăm như đang nghĩ ngợi điều gì.

Khiết Phong nghiêm giọng nói với Thường Quân :

- Mày nói nghe hay lắm ! Bây giờ tao chỉ yêu cầu mày một điều.

- Điều gì ?

- Mày đừng dính líu đến Đông Thư !

- Mày nói nghe nực cười...

Thường Quân chưa dứt câu, Khiết Phong buông giọng ngạo nghễ :

- Tao đang chinh phục Đông Thư, cô ấy là của tao !

Bây giờ thì Thường Quân đã rõ, Khiết Phong đeo đuổi Đông Thư Hắn bị Đông Thư cự tuyệt, bây giờ quay ra cay cú với ta :

Thường Quân nhẹ nhàng bày tỏ với Khiết Phong :

- Tình yêu chân chính tự đến với mỗi người, của ai người đó hưởng. Tao không giành giật với mày.

Khiết Phong hậm hừ :

- Mày dành Đông Thư của tao !

Thường Quân nói thẳng :

- Chẳng qua mày đeo đuổi Đông Thư mà không được.

Khiết Phong cay cú :

- Tại mày chen vô, nhưng tao không thua mày trong trận chiến này đâu.

Thường Quân xẵng giọng đốp chát lại :

- Tao không chiến đấu, trang dành gì của ai cả. tao và Đông Thư đến với nhau bởi tình

yêu, mày nghe rõ chưa.

Mặt Khiết Phong nặng nề u ám :

- Tao không cần biết điều đó, tao cảnh báo là mày đừng dính líu với Đông Thụ nữa !

Thường Quân tức khí :

- Mày không có quyền ngăn cản tao !

Khiết Phong nhếch môi cười ngạo mạn :

- Rồi mày xem ! Đông Thụ là của tao. Tao có quyền !

Thật trơ trẽn, Khiết Phong vô duyên, vô liêm sỉ như thế, một cô gái thông minh nhạy bén như Đông Thụ từ chối hẳn là phải.

Nếu Đông Thụ mà gắn bó với hẳn thì chẳng khác gì "con chim phượng đậu nhánh tre khô" hay "cây quế giữa rừng để cho thằng mán thằng mường nó leo".

Từ quán cà phê với Khiết Phong về, Thường Quân phóng xe về nhà Đông Thụ ngay.

Dường như không gặp Đông Thụ không nói chuyện với cô là anh chẳng yên tâm. Những lời của Khiết Phong vẫn còn văng vẳng bên tai, Thường Quân không tin Khiết Phong nhưng vẫn muốn nghe chính miệng Đông Thụ xác nhận.

Là một gã đàn ông thường tình. Thường Quân cũng chỉ muốn Đông Thụ là của anh.

Không có người đàn ông nào được đeo đuổi Đông Thụ Thái độ của Khiết Phong làm cho Thường Quân nổi dóa. Con người trơ trẽn nham hiểm như thế mà đòi chinh phục Đông Thụ.

Khiết Phong bảo em là của hẳn. Hẳn không cho anh quan hệ với em, có đúng không ?

Gặp Đông Thụ, Thường Quân dồn dập hỏi ngay.

Đông Thụ nghiêng đầu nhìn thẳng vào Thường Quân hỏi lại :

- Thế anh có tin Khiết Phong nói không ?

Thường Quân thở nhẹ mỉm cười :

- Anh tin em là một cô gái thông minh.

Đông Thụ khẽ chớp rèm mi cong vút mượt mà.

- Vậy mà cũng nói...

Mắt Thường Quân sáng lấp lánh :

- Anh nói có đúng không ? Gã Khiết Phong trăn tráo đó mà chinh phục được em thì thế giới này loạn. Em có mắt nhìn, em đâu có chọn hẳn.

Đông Thụ kể sơ :

Khiết Phong là anh họ của Thảo Trà, anh ta đeo đuổi em nhưng em cự tuyệt.

Thường Quân vờ trách móc :

- Sao em không kể cho anh nghe !

Đông Thụ vắn lại :

- Chẳng lẽ em kể với anh là em có những cái đuôi bám theo.

- Nhưng anh cũng phải biết là Khiết Phong đang tấn công em mà ?

- Anh đâu cần biết điều đó.

- Anh biết đề phòng.

Đông Thụ lắc đầu :

- Anh chẳng có gì phải đề phòng cả.

Thường Quân nói lại :

- Anh biết đề tấn công em ráo riết hơn.

Đông Thụ phồng mặt lên :

- Nói thế mà nghe được ? Ai ai cho anh tấn công ráo riết.

Thường Quân vùng tay lên :

- Nghe Khiết Phong nói anh tức cảnh hông muốn cho hấn một trận.

Đông Thư nhe răng cười chế nhạo :

- Và thui không lại nên về thui lại em hả ?

- Anh không bây giờ có tư tưởng đó.

- Tường anh giận cá chém thớt chứ ? Khiết Phong hênh hoang đáng ghét lắm.

Đông Thư chợt hỏi :

- Khiết Phong là bạn anh hả ?

- Bạn nhưng không thân lắm. Nó là hàng xóm với Huyền Nhi...

Đông Thư bật cười bỗng nhớ lần đầu gặp Huyền Nhi :

- Em thấy Huyền Nhi có điểm giống Khiết Phong. Hai người tương xứng đấy !

Thường Quân kêu lên :

- Thôi thôi hãy lo cho thân em đi ! Đừng lo cho người khác.

Đông Thư nhìn Thường Quân mỉm cười hưởng ứng lời anh :

- Em đừng lo không biết mai mốt làm bác sĩ sẽ làm thế nào đây ?

Thường Quân nói với Đông Thư bằng giọng tinh quái.

- Làm bác sĩ em biết học hỏi mà đâu có đáng lo ! Chuyện khác đáng lo hơn.

Đông Thư vô tư hỏi :

- Chuyện gì ?

Thường Quân đưa một ngón tay lên môi rồi hạ giọng bảo :

- Em nên lo xem làm vợ, làm mẹ sẽ như thế nào...

Mặt mũi Đông Thư nóng rần, cô phụng phịu nói với Thường Quân :

- Hừ ! Ai mà thêm làm... vợ ! Em làm bác sĩ hà !

Thường Quân nhe răng cười châm chọc Đông Thư :

- Em không chịu làm hén. Anh sẽ để cho người khác làm nghe !

Đông Thư tức khí đập vào vai anh :

- Để ai. Để ai ?

Thường Quân cười hì hì :

- Sợ rồi hà ?

- Ai thêm sợ ?

Ánh mắt Thường Quân nhìn Đông Thư thật nồng ấm :

- Vậy em làm hoàng hậu nhé ! Chờ vua ! Vua sẽ quay về.

Đông Thư cắc có hỏi :

- Vua đi đâu mà phải quay về ?

- Vua làm trong bệnh viện...

Hai người mãi trò chuyện quên cả thế giới chung quanh :

Huyền Nhi bước vào, giọng tru tréo cất lên :

- Trời ơi, anh Thường Quân giờ này không về nhà mà ở đây hú hí với nó à ?

Đông Thư quay ra nhìn thấy Huyền Nhi Cô ăn mặc cực kỳ mát mẻ. Chiếc áo hở cổ. Hai sợi dây thật nhỏ hờ hững trên vai. Đông Thư nhẵn mặt không quan tâm Huyền Nhi ăn mặc thế nào. Điều cô quan tâm là phải chỉnh câu nói của Huyền Nhi :

Nhìn thẳng Huyền Nhi, Đông Thư nghiêm giọng :

- Yêu cầu cô nói năng cẩn thận hơn !

Huyền Nhi hất mặt lên vẻ như thách thức :

- Tôi thấy sao nói vậy, cô nhột à ? Có tật thì giật mình chứ gì ?

Đông Thư đáp trả ngay :

- Tôi chẳng làm gì phải nhột, phải giật mình.

- Không à ? Cô hỏi lại bản thân mình coi ! Đúng là vô liêm sỉ, không biết điều mà còn phá hoại người khác.

Thường Quân lên giọng trách móc Huyền Nhi :

- Huyền Nhi, cô thật quá đáng. Ai cho cô vào đây làm âm ỉ thế này ?

Huyền Nhi cong cớn đôi môi tô son đỏ chót :

- Tôi biết mấy người đâu mà đâm vào đây. Lén lút nên sợ bị bắt gặp.

- Hừm ! Ai làm gì mà lén lút ?

Huyền Nhi khinh khỉnh nhìn Thường Quân chất vấn :

- Tôi hỏi anh, tại sao hết ca trực ở bệnh viện anh không về nhà mà còn mò đến đây hện hò với nó ?

Đúng là giọng điệu của kẻ lém văn hoá. Thường Quân bẻ lại Huyền Nhi :

- Cô thật vô lý, nhà tôi, tôi muốn về lúc nào mà chẳng được.

Mặt Huyền Nhi vênh váo lên :

- Nhưng anh không được đến đây và đi với nó.

Thường Quân gần mạnh :

- Cô không được quyền ngăn cản tôi, cô có là gì của tôi chứ ?

Huyền Nhi cao giọng tuyên bố :

- Chúng ta là vợ chồng đã hứa hôn rồi, cò người lớn tác hợp, sao anh lại phủ nhận.

Mặt Thường Quân sa sầm lại. Giọng anh rần đanh vang lên :

- Chuyện người lớn đã hứa không liên quan đến tôi. Tôi đã nói với ba mẹ tôi, tôi sẽ cưới Đông Thự Giữa cô và tôi không có quan hệ gì. Cô cứ tự lo cho bản thân cô.

Huyền Nhi hét toáng lên :

- Trời ơi, anh nói với tôi như thế à ? Tôi không cam tâm để anh bỏ tôi theo nó đâu.

Rồi Huyền Nhi quay sang ném cho Đông Thự cái nhìn tóa lửa :

- Cô đẹp mặt đẹp mày thế này sao lại lấy chồng người khác.

Thường Quân vung tay lên gạt nạt Huyền Nhi :

- Cô đừng nói bậy nghe. Tôi là chồng cô hồi nào ?

Huyền Nhi thản nhiên :

- Anh không nhận nhưng hai gia đình nhận, tôi nhận !

- Mặc cô !

- Mặc em sao được. Anh phải có trách nhiệm với em chứ !

Thường Quân lắc đầu về dứt khoát :

- Tôi chẳng có trách nhiệm gì với cô cả ? Cô im đi !

Huyền Nhi ghé sát tai Thường Quân nũng nịu :

- Anh phải có trách nhiệm với em, lo cho em, lo cho con chúng ta.

Thường Quân trợn mắt :

- Cô nói cái gì vậy ?

- Con chúng ta !

- Cô điên à ?

- Em đâu có điên. Chúng mình gần bó như thế, em có con là chuyện thường tình.

Thường Quân hét lớn :

- Cô đừng nói bậy ! Tôi không hề quan hệ với cô ! Tôi không muốn cô nói gì nữa, cô về đi !

Huyền Nhi bù loa bù la lên :

- Trời ơi, anh tính chối bỏ trách nhiệm ư ? Anh tàn nhẫn quá !

Mặt Đông Thự tái lại khi nghe Huyền Nhi Họ có con với nhau ư ? Cô thấy trời đất tối

sầm lại :

Huyền Nhi nghiêng răng nói như tát nước vào mặt Đông Thư :

- Tại vô tất cả, đồ vô liêm sĩ phá hạnh phúc người khác, tôi không thể để cô yên đâu.

Cả người Đông Thư như bị Ong chích. Giọng cô lạc đi.

- Yêu cầu cô đừng nói gì nữa, cô ra khỏi nhà tôi ngay đi !

Huyền Nhi thả một chuỗi cười dài ngạo mạn :

- Ai thèm ở đây ?

Rồi cô buông một câu đe dọa :

- Coi chừng gương mặt đẹp của cô trở thành gương mặt phù thủy đó.

Thường Quân bất mãn la Huyền Nhi :

- Cô không được hăm dọa người khác nghe chưa !

Rồi anh quay sang trấn an Đông Thư :

- Đừng lo gì cả Đông Thư ! Anh về rồi anh sẽ lại đến !

Huyền Nhi gằn mạnh :

- Hừ ! Ai cho anh đến nữa ?

- Cô im đi !

Thường Quân dùng dùng lao ra khỏi nhà Đông Thư, phóng xe thật nhanh.

Huyền Nhi cũng chạy theo anh :

Nhưng là một bác sĩ, Thường Quân biết điều khiển tốc độ, biết luật giao thông. Ra đường anh chạy xe chậm lại.

Nghĩ đến lời đe dọa của Huyền Nhi mà anh thấy ghê rợn. Thường Quân thấy lo cho Đông Thư.

Đông Thư bất mãn nhìn theo Huyền Nhi, thở phào khi thấy bóng cô gái kiêu kỳ chưa ngoa mất hút.

Nỗi buồn trĩu dâng. Chuyện tình cảm Đông Thư và Thường Quân sẽ ra sao ? Đám mây mù ngày càng giăng dướng như bết tắc. Thường Quân không giải quyết được gì. Đông Thư cảm thấy bất ổn, xốn xang...

Chương 17

Đông Thư có tâm mắt nhìn, có đầu óc suy luận. Chắc chắn cô đã nhận ra chân tướng của Khiết Phong.

Thường Quân nín thính cho Khiết Phong ba hoa :

Bỗng dưng Khiết Phong cất tiếng hỏi Thường Quân :

- Ai ve vãn tấn công Huyền Nhi mà có để yên không ? Có chấp nhận không ? Không chứ gì ? Vậy thì mà đừng làm điều đó với tao !

Thường Quân lắc đầu :

- Nói mãi, mà chẳng chịu nghe ra. Tao không còn gì để nói với mày nữa.

Nói xong Thường Quân đứng dậy gọi người vụ đến tính tiền cà phê thuốc lá.

Khiết Phong bất bình nhíu trán :

- Tao chưa nói hết mà.

Thường Quân hất đầu lên :

- Đủ quá rồi. tao còn về trực bệnh viện nữa.

Khiết Phong đành hậm hực bước theo ra cùng với Thường Quân và thông thêm một câu răn đe :

- Đông Thư là của tao ! Mày nhớ đấy có gì đừng bảo là tao không nói trước.

Rời khỏi bệnh viện, Thường Quân lướt nhẹ xe trên phố. Lòng chùng xuống khi nghĩ đến

Đông Thụ.

Lúc này Đông Thụ học ráo riết để chuẩn bị thi ra trường, Đông Thụ rất tập trung khi học. Nhưng Thường Quân biết Đông Thụ cũng bị chi phối bởi sự quấy nhiễu của Huyền Nhi. Thường Quân quên căn dặn Đông Thụ phải cẩn thận đề phòng. Là bác sĩ anh đã từng chữa trị bao cảnh hành hung vì ghen. Dã man nhất là những vụ tạt axit gây thương tật chết người.

Thường Quân không tin là Huyền Nhi không dám làm thế như Huyền Nhi có ông anh bán trời không nỡ thiên lời.

Lâm Huy cờ bạc, ăn chơi, thường tụ tập với bọn bất lương. Cô vợ Lâm Huy không chịu nổi đã đâm đơn ly dị. Lâm Huy trông mong đã Huyền Nhi cho Thường Quân để... nhờ.

Gia đình giàu có, bản thân Thường Quân là bác sĩ :

Có lẽ vì biết rõ Lâm Huy mà Thường Quân không mặn nồng với anh em họ !

Đầu óc Thường Quân, trái tim Thường Quân giờ đây dành trọn cho Đông Thụ Chắc phải chờ đến ngày Đông Thụ ra trường, Thường Quân sẽ tổ chức đính hôn ngay Dù biết vấp phải trở ngại là bà Hương Kiều nhưng Thường Quân nhất định tiến tới chứ không bỏ cuộc.

Theo pháp luật, Thường Quân có quyền quyết định cuộc hôn nhân của mình. Và lại Thường Quân còn được sự hậu thuẫn của ông Thường Văn. Được cha ủng hộ, Thường Quân yên tâm phần nào.

Anh sẽ thuyết phục bà Hương Kiều lần cuối cùng, Thường Quân ám ức có sao bà Hương Kiều lại cứ nghe Huyền Nhi mà không chịu nghe anh. Tiếng nói của con trai không có giá trị gì với bà sao ?

Bà làm cho Huyền Nhi cậy thế dựa vào và hống hách với Thường Quân :

Hôm nọ Huyền Nhi đồng đánh tố cáo với bà Hương Kiều về việc anh ghé nhà Đông Thụ Bà la hét gất gông Thường Quân dữ dội, còn xúi bảo Huyền Nhi :

- Con cứ cho nó một trận. Xã hội không ai lên án Hoạn Thụ đâu.

Thường Quân ngao ngán trước những lời dao to búa lớn của mẹ :

Bà Hương Kiều chưa tiếp xúc với Đông Thụ nên không nhận thấy Đông Thụ là cô gái tốt, Đông Thụ hơn Huyền Nhi về nhiều mặt.

Chẳng lẽ vì lời hứa mà bà bắt Thường Quân cưới Huyền Nhi, cô gái không có chiều sâu tâm hồn. Sống với Huyền Nhi hống hách đồng đánh làm sao anh chịu nổi.

Bỗng rầm !

Thường Quân chưa kịp hoàn hồn xem chuyện gì đã xảy ra. Có mấy chiếc xe lạng lách phía trước, phía sau Thường Quân và một chiếc tông mạnh vào anh, Thường Quân văng ra khỏi xe không còn biết gì nữa.

Thường Quân được đưa đến bệnh viện cấp cứu. Các bác sĩ đồng nghiệp tận tình cứu chữa và gọi điện thoại báo tin cho gia đình anh.

Ông Thường Văn và Hương Kiều hấp tấp đến bệnh viện.

Sốt ruột ngồi chờ ở phòng cấp cứu, bà Hương Kiều gọi điện cho Huyền Nhi hai lần vẫn không nghe trả lời. Bực dọc bà trả về phòng ngồi.

Hôm sau bà Hương Kiều tiếp tục gọi cho Huyền Nhi Lần này cô tiếp điện thoại. Khiết Phong vừa đến rồi Lâm Huy đi ăn nên hẳn nghe rõ cuộc trò chuyện.

- Chuyện gì mà Huyền Nhi căng thẳng vậy ?

- Mẹ anh Thường Quân báo anh ấy bị tai nạn giao thông, nhấn em gấp lắm.

Khiết Phong phụ họa :

- Phải đấy ! Em đến bệnh viện nuôi hấn đi.

- Rồi anh chàng nữ nụ cười nham hiểm :

- Từ nay Thường Quân bác sĩ nằm một chỗ, hẳn là của riêng em đó. Em tha hồ ở bệnh viện chăm sóc hẳn.

Huyền Nhi trở mặt nhìn Khiết Phong :

- Anh nói cái gì ?

Khiết Phong thản nhiên nói tiếp :

- Thường Quân bị thương liệt cả hai chân nằm một chỗ sẽ không ai giành với Huyền Nhi nữa đâu.

Huyền Nhi lùng bùng hai tai :

- Anh nói gì, Thường Quân là bạn mà sao anh trù anh ấy ?

Khiết Phong ra vẻ nghiêm túc :

- Anh nói thật mà. Anh vừa mới nghe tin Thường Quân bị tai nạn giao thông. Anh định đến báo cho em với Lâm Huy biết nè.

Rồi Khiết Phong chép miệng, vẻ thương xót :

- Thường Quân là bác sĩ, nó chạy xe cẩn thận mà cũng bị xe đụng. Đúng là tai nạn giao thông không chừa ai cả.

Huyền Nhi cất tiếng hỏi Khiết Phong :

- Anh nghe tin thế nào ?

Khiết Phong trả lời rất thản nhiên :

- Anh nghe nói Thường Quân trực ở bệnh viện về. Nó chạy lơ mơ thế nào bị xe tông té bất tỉnh, chắc bị chấn thương sọ não, hai chân bị liệt.

- Hà !

Huyền Nhi hét lớn. Khiết Phong còn cố ý châm chọc :

- Huyền Nhi tới bệnh viện lo cho nó đi. Sẽ không ai giành với em đâu.

Huyền Nhi quát mắt lên nhìn Khiết Phong như nhìn đối thủ :

- Tức là bây giờ Thường Quân trở thành kẻ tàn phế, nằm liệt một chỗ.

Khiết Phong gật đầu :

- Đúng vậy ! Nằm liệt một chỗ mới là Huyền Nhi.

Huyền Nhi lắc đầu cả chục cái :

- Không bây giờ. Lúc anh ta khỏe mạnh bay bướm thì ung dung đi chơi với con quỷ đó.

Giờ nằm một chỗ bắt tôi gồng à ?

Lâm Huy ra đến nghe cuộc nói chuyện đã hưởng ứng lời em gái :

- Đúng ! Huyền Nhi không thể chôn vùi tuổi thanh xuân của nó bên thằng đàn ông nằm một chỗ phải nuôi.

Khiết Phong cà rờn :

- Có lẽ ông trời thương xót Huyền Nhi Thấy Huyền Nhi khổ sở vì Thường Quân bị tranh giành nên cho hẳn bị nạn để thuộc quyền sở hữu chủ Huyền Nhi.

Huyền Nhi tức tối đập vai Huyền Nhi.

- Anh đừng có nói bậy nghe ! Nếu Thường Quân tàn phế, em để cho con Đông Thu nó hưởng.

Khiết Phong kêu lên :

- Đâu có được !

- Sao không được ? Anh đừng hòng chiếm lại Đông Thu.

Khiết Phong hát cao đầu cao ngạo đáp :

- Đông Thu là của anh. Anh phải chiếm lại chứ.

- Hãy để nó cho Thường Quân nằm một chỗ đi.

Khiết Phong phản đối :

- Giữa anh điển trai khỏe mạnh đầy nam tính và một gã bại liệt, chẳng lẽ Đông Thư chọn gã bại liệt đem về nuôi.

Lâm Huy chen vô :

- Biết vậy, sao mày còn xúi Huyền Nhi.

Khiết Phong vô tư một cách đáng ghét :

- Vì Thường Quân là của Huyền Nhi, ông trời giành lại cho cô ấy.

Lâm Huy sùng sộ :

- Mà đừng nói ông trời giành lại cho Huyền Nhi mà tao phát tức.

Huyền Nhi đế vô :

- Anh ấy có tình yêu, có ngó ngang gì đến em đâu. Bây giờ nằm một chỗ là của em à ?

Còn lâu !

Lâm Huy nói tiếp :

- Giành lại như vậy là ông trời bất công. tao còn không đồng ý, nữa là Huyền Nhi.

Khiết Phong cười hềnh hếch :

- Chưa gì mà coi bộ anh em mày quýnh lên, bất mãn dữ !

Huyền Nhi nổi dóa :

- Không bất mãn sao được. Suốt ngày Thường Quân cứ đi du hí tình tự với con quỉ đó, giờ nằm một chỗ tàn phế như đồng thệch đó. Đưa cho em làm gì. Em đâu có ngu mà hy sinh cuộc đời mình.

Khiết Phong trấn tráo :

- Hưởng gia tài của hần.

- Em không ham, gia tài của ba mẹ hần có phải của hần đâu.

- Họ sẽ đền bù cho cô khi lấy thằng con bại liệt của họ.

Huyền Nhi trừng mắt với Khiết Phong :

- Giàu có em cũng không ham ! Trời ơi hần hạ tên bại liệt đó suốt đời, thà em chết còn sướng hơn.

Khiết Phong cười nham nhở :

- Phải vậy thôi, Huyền Nhi phải hần hạ chăm sóc cho tên bại liệt còn hơn lo cho đứa bé nữa.

Huyền Nhi hét toáng lên :

- Anh đừng nói nữa châm chích :

- Của em thì ông trời trả lại cho em. Giống như Hàn Mặc Tử vậy. Lúc vàng son thì bao cô gái giành giật, khi trở bệnh phong cùi là của Mai Đình, khỏi ai giành.

Huyền Nhi giậm chân :

- Anh nói nghe ghê.

Khiết Phong hạ một câu :

- Đâu có gì ghê, Huyền Nhi lấy tên bại liệt nằm một chỗ, muốn làm gì thì làm, nó có biết đâu. Trước sau gì nó cũng chết, cô luôn tự do làm chủ đời mình.

Lâm Huy gờ tay ngăn :

- Mày thật là độc mồm đó Khiết Phong !

Khiết Phong nháy mắt với Lâm Huy :

- Tao tính cho anh em mày, còn là tao à ?

- Thôi đi ông, đề tôi tính, Thường Quân bại liệt nằm một chỗ, không điên gì để Huyền Nhi gánh chịu.

Khiết Phong còn phát biểu ác độc hơn :

- Tao nghĩ nó bị chấn thương sọ não, mất trí nhớ suốt đời luôn rồi.

Rồi Khiết Phong xúi giục :

- Huyền Nhi đến bệnh viện lo cho nó đi !

Huyền Nhi hoảng hốt bịt chặt tai lại :

- Ghê lắm ! Em không đến đó đâu. Hai anh đi đi !

Lâm Huy lên tiếng :

- Tao với mày đến đó xem sao.

Khiết Phong cao giọng :

- Khỏi nói tao cũng biết nó sao rồi. Ông trời phải công bằng chứ. Nó đâu hơn mình mà gặp vận đỏ mãi được.

Lâm Huy chép miệng :

- Gia đình có tiền, nó sẽ qua tất cả.

Khiết Phong nhún vai triết lý :

- Chưa chắc ! Có những thứ đồng tiền cũng không giải quyết được, phải đành chịu chết thôi.

Nói rồi Khiết Phong rủ Lâm Huy :

- Tao với mày đi ăn...

Định nói ăn mừng, nhưng hần kịp ngưng lại, Huyền Nhi bảo :

- Cho em đi với, ở nhà buồn chết được.

Khiết Phong lắc đầu :

- Bọn anh còn đến bệnh viện nữa.

Huyền Nhi thoải mái đáp :

- Thì các anh cứ đến độ Em đi chỗ khác.

Lâm Huy lên tiếng :

- Cho Huyền Nhi đi chung đi. Giờ này không ghé nhà thằng Thường Quân, nó cũng chẳng biết đi đâu. Thằng Quân đã nằm viện rồi...

Huyền Nhi nhăn mặt :

- Anh làm như em không có điểm.

Khiết Phong tươi cười :

- Huyền Nhi có điểm cứ đi ! Anh với Lâm Huy còn bàn nhiều chuyện và đi linh tinh đi lắm.

Huyền Nhi thắc mắc bẻ lại :

- Hai anh bàn chuyện, em không nghe được sao ?

- Chuyện bí mật của đàn ông. Em nghe chi ?

- Em góp ý cho !

Khiết Phong nhún vai :

- Cám ơn ! Em hãy góp ý cho chuyện của em đi.

Huyền Nhi lắc đầu :

- Chuyện của em đã ổn, có gì phải góp ý đâu.

- Em không vào bệnh viện với Thường Quân thật à ?

- Không !

- Ít ra là vào thăm.

Huyền Nhi tức tối :

- Anh ta có tình nghĩa với em đâu.

- Thì phải vào thăm để thấy mình bao dung rộng lượng.

- Em không rộng lượng với kẻ bỏ rơi em chạy theo người khác. Đồ có mới nới cũ.

Khiết Phong phì cười :

- Em sợ bị bắt nuôi Thường Quân hả ?

Huyền Nhi trề môi :

- Xí ! Ai thèm nuôi anh ta.

Khiết Phong vẫn chọc :

- Nó nằm một chỗ rồi phải nuôi chứ.

- Bây giờ anh ta có giỏi chạy theo cô ả Đông Thư nữa đi.

- Bây giờ hết chạy mà nằm rồi, và cần đến Huyền Nhi !

Khiết Phong buông câu pha trò nhưng Huyền Nhi thì tức tối :

- Đừng nói cần Huyền Nhi ! Con người vô lương tâm đó để cho con quỷ Đông Thư đáng nguyên rủa đó nuôi. Em căm thù nó muốn biến cái mặt nó thành mụ phù thủy gớm giếc.

Khiết Phong ngăn lại :

- Ôi đừng làm !

Huyền Nhi nhìn Khiết Phong bằng ánh mắt chế giễu :

- Anh sợ nhìn thấy bộ mặt phù thủy gớm giếc của nó hả ?

- Mặt phù thủy ai mà không ghê.

Huyền Nhi nói một câu đầy ẩn ý :

- Đáng sợ nhất là mặt phù thủy do người khác làm nên kia.

Lâm Huy kêu lên :

- Thôi hai người đừng nói chuyện đâu đâu nữa.

Huyền Nhi trả lời anh trai :

- Nói chuyện quan trọng mà anh.

- Quan trọng là chuyện trước mắt kia.

- Chuyện gì ?

- Đi ăn với Khiết Phong !

Lâm Huy trả lời em gái rồi phân công.

- Khiết Phong chờ Huyền Nhi đi. Tao đi một mình cho khỏe.

Khiết Phong vặn lại :

- Anh em sao không anh không chờ Huyền Nhi.

Lâm Huy vỗ vai Khiết Phong một cái mạnh :

- Tao để Huyền Nhi cho mày chờ là có ý tốt đó.

Khiết Phong chưa kịp hỏi thì Lâm Huy thẳng thừng bảo Khiết Phong :

- Lâu nay cứ nghĩ Huyền Nhi là của thằng Thường Quân mà không tính gì cả. Tao với mày thân thiết, tao gả Huyền Nhi cho mày đó.

Khiết Phong cười hì hì :

- Đùa hả ông ?

Lâm Huy nghiêm giọng :

- Thật đó ! Ưng nó đi !

Huyền Nhi bèn lên đập lưng anh trai :

- Anh kỳ quá !

Lâm Huy bật hỏi Khiết Phong :

Mày nghĩ sao hả Khiết Phong ?

Khiết Phong nham nhở đáp :

- Để xem tao với Huyền Nhi có cảm tình không ?

- Tao thấy mày với Huyền Nhi rất hợp nhau.

Nháy mắt với Huyền Nhi, Khiết Phong hỏi :

- Mình có hợp không Huyền Nhi ?

Huyền Nhi cười, ánh mắt tình tứ ngó Khiết Phong :

- Ai biết !

Lâm Huy giục :

- Thôi đi ăn đi rồi biết có hợp không ?

- Đi thì đi !

Ba người cùng phóng xe lên đường. Không cần quan tâm đến Thường Quân đang nằm ở bệnh viện, tình hình như thế nào ?

oOo

Đông Thư vừa chuẩn bị đi công việc thì Khiết Phong lù lù xuất hiện, hần im hơi lặng tiếng bấy lâu, nay ngang nhiên đứng đó nhìn Đông Thư với ánh mắt khác thường.

Nụ cười nửa miệng vừa như ngạo nghễ vừa như chế giễu khiến Đông Thư thấy bất an :

Giọng hần pha đường dẻo quẹo :

- Đi đâu đó để anh đưa em đi.

Đông Thư trả lời cộc lốc :

- Tôi không đi đâu cả.

Khiết Phong tiến tới bên Đông Thư nhìn xoáy vào mắt cô :

- A ! Anh biết rồi, em ở nhà chờ đợi Thường Quân đến hả ?

Rồi hần trịnh trọng nói chậm từng tiếng :

- Báo cho em biết bác sĩ Thường Quân bị xe tông nằm bệnh viện mấy hôm nay Nặng lắm, bị chấn thương sọ não liệt rồi, bất tỉnh hôn mê, nó không biết gì nữa cả.

Đông Thư bủn rủn tay chân trước những lời thông báo rùng rợn của Khiết Phong. Giọng Đông Thư run run hỏi :

- Anh nói sao ? Anh Thường Quân bị tai nạn à ? Hồi nào ? Sao tôi không biết ?

Khiết Phong ngồi xuống bên Đông Thư :

- Anh không nói sao em biết ? Anh cũng mới biết đây hà ?

Đông Thư lại hỏi như cái máy :

- Thường Quân đang ở bệnh viện nào ?

Khó mà hình dung Thường Quân đang bị tai nạn phải nằm bệnh viện. Cũng không thể hình dung nổi Thường Quân bị liệt nằm bất động hôn mê Bác sĩ Thường Quân từng chữa trị cho bao nhiêu người. Giờ nằm đó để người khác chữa trị.

- Tôi phải xem anh ấy bị ra sao.

Đông Thư đứng bật dậy nói với giọng quả quyết :

Khiết Phong vung tay chặn cô lại :

- Em đừng chờ đợi hy vọng, lo lắng gì cho Thường Quân uống công.

Đông Thư lù mắt với Khiết Phong :

- Anh nói gì lạ vậy ?

Khiết Phong nhếch môi cười nhạt :

- Thường Quân nằm một chỗ có trời đất gì nữa mà em hy vọng.

Đông Thư bất bình nhìn Khiết Phong với ánh mắt lạnh tanh :

- Anh đừng nói những lời ích kỷ quá. Tôi yêu Thường Quân, anh ấy bị nạn thì tôi sẽ chăm sóc anh ấy.

Khiết Phong nheo mắt với Đông Thư :

- Đừng có điên ! Em định chôn vùi tuổi xuân, chôn vùi nhan sắc xinh đẹp mỹ miều bên cạnh nó sao ?

Đông Thư kêu lên :

- Anh đừng nói với tôi những điều đó ! Tôi biết tôi phải làm gì rồi.
- Thường Quân bắt động sống đời thực vật, em có biết không ? Em không được phí cuộc đời bên cái xác chết đó.

Khiết Phong phả hơi thơ nồng nặc mùi rượu bia bên tai Đông Thụ Mất ngẫu dục của hắn nhìn Đông Thụ hau háu, làm cô phát khiếp.

Từ lâu Khiết Phong theo đuổi Đông Thụ mà cô cự tuyệt, từ chối Khiết Phong chỉ vì Thường Quân, Khiết Phong âm ức, trả thù Thường Quân và nhất định phải chiếm đoạt Đông Thụ.

- Có anh lạnh lặn, điển trai bên em mà em thì cứ nghĩ đến Thường Quân. Lo cho nó làm gì ?

Đông Thụ trừng mắt nhìn Khiết Phong. Hắn tiến sát bên cô khiến cô hoảng hốt lùi lại.

Giương mặt đỏ bừng của Khiết Phong kề sát mặt Đông Thụ lảm nhảm :

- Anh yêu em ! Anh sẽ cho em cuộc sống tốt đẹp. Đừng nghĩ đến Thường Quân nữa. Làm sao nó đem hạnh phúc đến cho em.

Đông Thụ phản kháng mạnh mẽ :

- Anh nó bậy quá, anh im đi !

- Anh yêu em ! Đừng lần tránh anh. Thường Quân đâu có hơn anh, nó là xác chết em biết không ?

Đông Thụ sợ hãi nhìn Khiết Phong, nhưng giọng vẫn cứng cỏi :

- Anh không được đến gần tôi ! Anh định giở trò gì vậy ?

Khiết Phong ông choàng Đông Thụ một cách thô bạo :

- Làm vợ anh đi !

- Buông tôi ra !

Đông Thụ hét lớn rồi dùng tất cả sức mạnh đẩy Khiết Phong ra :

Khiết Phong càng siết chặt cô hơn. Càng muốn chiếm đoạt Đông Thụ làm cho hắn hưng khởi hơn nhiều, cảm giác hưng phấn hơn với Huyền Nhi.

Khiết Phong đã chiếm đoạt Huyền Nhi thật dễ dàng. Nói chung là Huyền Nhi dâng hiến cho hắn, Huyền Nhi tức Thường Quân, cô ta bảo Thường Quân ngu không biết hưởng của quý. Và của quý đó thuộc về Khiết Phong.

Tuy nhiên Khiết Phong chưa hài lòng. Hắn còn tức Thường Quân. Mi là cái thá gì ? Tại sao Huyền Nhi, Đông Thụ đều hướng về mi Mi là thối nam châm thu hút sắt hay ánh đèn mà công già Noel thiêu thân bay tới.

Là cả gì cuối cùng Thường Quân cũng chẳng được gì, của Thường Quân nhưng Khiết Phong sẽ hưởng tất cả.

Khiết Phong thật hưng phấn khi nghĩ đến điều đó, Khiết Phong nói với Đông Thụ :

- Làm vợ anh nhé, anh sẽ cho em niềm vui vị của cuộc đời.

Đông Thụ hét lớn :

- Anh im đi ! Buông tôi ra !

Đông Thụ không biết làm sao chống cự với con quỷ dữ Khiết Phong. Hắn như con thú hung hãn tấn công cô.

Đông Thụ cố gắng sức ghì kéo chiếc bàn khi Khiết Phong cô ý lồi cô vào trong. Hắn xô chiếc bàn ra, Đông Thụ dùng móng tay cào cấu vào mặt hắn và hét lớn.

Vừa lúc đó bà Nguyên Xuân về nhà cùng ông Tần Cảnh. Nghe tiếng hét thất thanh của Đông Thụ, ông Tần Cảnh lao tới tát cho Khiết Phong một cái trời giáng.

- Buông Đông Thụ ra, làm gì vậy hả đồ dê tiện xấu xa Tao gọi cảnh sát đến đây đó.

Nghe gọi cảnh sát, Khiết Phong lùi mất ra khỏi nhà.

Bà Nguyễn Xuân run rẩy chạy lại bên Đông Thư :

- Có sao không con ?

Mặt Đông Thư vẫn còn tái xanh :

- Con không sao ! Mẹ và bác Tần Cảnh về thật đúng lúc.

Bà Nguyễn Xuân căn dặn :

- Cái thằng thật là ti tiện. Ti nay con ở nhà phải cẩn thận.

Ông Tần Cảnh cất giọng ôn tồn :

- Đông Thư không sao là mừng rồi. Thằng dê tiện đó không đến đây nữa đâu.

Đông Thư âm ức kể :

- Hắn ta đến đây báo cho con biết là Thường Quân bị tai nạn rồi giờ trò sàm sỡ với con.

Con đã biết hắn là kẻ không ra gì nhưng đâu có ngờ.

Bà Nguyễn Xuân bỗng hỏi :

- Nó nói Thường Quân thế nào ?

- Thường Quân bị tai nạn, anh ta bảo nặng lắm.

Đông Thư trả lời bà Nguyễn Xuân :

- Con phải đến bệnh viện xem anh Thường Quân thế nào.

Ông Tần Cảnh lên tiếng :

- Thằng bất lương đó nói, chẳng biết hư thực thế nào, có đáng tin không ? Để bác đi với cháu.

Đông Thư đồng ý. Cô đang rất lo cho Thường Quân nên muốn nhanh chóng đến bệnh viện :

Thế là hai bác cháu lấy xe lên đường Đông Thư đòi chở ông Tần Cảnh. Ông cười bảo :

- Cháu cho là bác không biết lái chiếc xe máy của cháu sao ?

Đông Thư ngịch ngợm :

- Cháu nghĩ là bác chỉ lái xe con mà đi taxi thôi.

Ông Tần Cảnh cười :

- Chuyện đó là trước kia. Giờ đây cháu không thấy bác đi bộ đó sao ?

- Bác đi bộ là để dưỡng sinh. Sức khỏe tốt là có lợi cho bác. Nói chung tập thể dục là cần thiết cho mọi người, mọi lứa tuổi.

Nghe Đông Thư nói một hơi, ông Tần Cảnh bật cười :

- Bác nói không lại cô bác sĩ tương lai rồi.

- Cháu nói theo những điều đã học.

Ông Tần Cảnh vỗ đầu Đông Thư :

- Thuộc bài như thế là tốt.

Mặt Đông Thư sáng lên :

- Phải chỉ bác là giáo sư của cháu nhỉ ?

Ông Tần Cảnh lắc đầu :

- Bác không có hân hạnh đó đâu.

Đông Thư đề nghị :

- Vậy bác làm quân sư cho cháu nhé.

Ông Tần Cảnh gật đầu pha trò :

- Rồi ! Quân sư quạt mo tur vấn tình yêu cho cháu phải không ?

Đông Thư chép miệng :

- Cháu đang lo cho anh Thường Quân. Chạy nhanh lên bác.

- Xe cô đầy đường từ từ thôi cháu.

Ông Tần Cảnh đáp rồi hỏi Đông Thư :

- Cháu có biết vì sao mẹ cháu đồng ý để cháu đến bệnh viện thăm Thường Quân không ?
- Mẹ cháu biết anh Thường Quân chưa vợ nên yên tâm.
- Bác nói cho mẹ cháu biết và trấn an bà ấy đó. Tình yêu của tuổi trẻ phải tìm hiểu và tác hợp chứ không ngăn cản làm gì. Người lớn đã chịu đau đớn vì sự dở dang rồi.

Đông Thư nhìn ông Tần Cảnh đầy cảm kích. Ông luôn tìm cách giúp đỡ, vun đắp tình cảm của cô với Thường Quân :

Đông Thư chợt hoang mang :

- Cháu không biết những lời Khiết Phong nói có đúng không ?
- Hấn nói gì.
- Khiết Phong nói anh Thường Quân bị nặng lắm, chấn thương sọ não...

Ông Tần Cảnh trấn an :

- Tại sao giao thông không biết đâu mà nói. Cũng có thể Khiết Phong phóng đại quá mức.

À mà sao hấn biết Thường Quân bị nạn ?

- Hấn ở gần Huyện Nhi, Huyện Nhi biết thì hấn biết.

Chà rắc rối nữa đây ! Đông Thư đến bệnh viện không biết có gặp Huyện Nhi không ? Nhưng mà không sao. Ông Tần Cảnh thăm nhủ. Những đối thủ gặp nhau nơi giường bệnh nhân có thể giải quyết mọi chuyện và vấn đề của Đông Thư với Thường Quân sẽ ổn thôi.

Chương 18

Thường Quân bị vẹo mũi và gãy xương hàm mặt. Phải chờ phẫu thuật chỉnh hình sắp xếp xương lại.

Mặt mày sưng húp, đau đớn phải băng kín, Thường Quân không muốn tiếp xúc với ai cả. Tự hào có gương mặt điển trai giống các nam diễn viên điện ảnh, bây giờ Thường Quân bức bối khi bị nạn. Gương mặt của anh sẽ biến dạng như ma.

Cũng may Thường Quân bị chứ không phải Đông Thư Anh cứ lo sợ Đông Thư bị bọn bắt lương tạt ác xít. Thế rồi chính anh lại bị nạn. Làm sao Đông Thư hay biết nếu cô không đến bệnh viện.

Thường Quân nhớ như in lúc bị tông xe. Anh không tin mình bị tông xe đơn giản :

Tỉnh dậy thấy nằm trong bệnh viện. Thường Quân kể cho ông Thường Văn nghe có mấy chiếc xe tấn công anh dường như là bọn đua xe cổ ý.

Lời Thường Quân trùng hợp với lời người đi đường đã đưa Thường Quân vào bệnh viện.

Ông Thường Văn đã báo cảnh sát.

Mấy ngày nằm bệnh viện với Thường Quân dài như bao thế kỷ. Bây giờ Thường Quân mới cảm thấy cảm thông cho những người phải nằm bệnh viện lâu ngày.

Đây là bệnh viện Thường Quân điều trị nên y tá, bác sĩ đều thân thiết. Người nào cũng đến thăm Thường Quân. Nhưng không phải ai cũng có thời gian rảnh rang mà ở bên anh mãi.

Ông Thường Văn vừa vào đến bệnh viện thì bà Hương Kiều bảo tài xế đưa bà về nhà. Bà về tắm rửa, lấy các thứ và mang súp vào cho Thường Quân ăn.

Ông Thường Văn ngồi xem tờ báo nhưng đầu óc bực dọc nên chữ nghĩa cũng chẳng vào.

Khi ông Tần Cảnh và Đông Thư vào phòng thì ông Thường Văn đã ồ lên ngạc nhiên :

- Ủa Tần Cảnh đi đâu đấy !

- Ồ Thường Văn hả ?

Hai người đàn ông reo lên đầy ngạc nhiên thích thú rồi mới trả lời nhau.

- Đông Thu vừa mới vừa hay tin Thường Quân bị tai nạn nên vào thăm. tôi đâu ngờ Thường Quân là con anh.

Ông Tân Cảnh không có thời gian đính chính, và Đông Thu đã cất tiếng hỏi riu rít :

- Anh Thường Quân bị thế nào hả bác ? Mấy ngày rồi ? Có sao không ?

Ông Thường Văn đưa tay chỉ Thường Quân đang nằm trên giường :

- Nó nằm kia, cháu đến mà hỏi chuyện nó.

Rồi ông kéo tay Tân Cảnh đi ra ngoài :

- Ra đây, hai ông bạn già mình nói chuyện.

Đông Thu đến bên Thường Quân, lo lắng bồn chồn. Ông Thường Văn chưa nói cho cô biết Thường Quân thế nào.

Thường Quân không hay Đông Thu đến. Anh nằm đó im lặng, bất động. Có đúng như Khiết Phong nói ? Vậy là anh ta không phóng đại chuyện Thường Quân bị thương rồi.

Đông Thu cất tiếng gọi :

- Anh Thường Quân ! Anh có sao không ?

Mặt Thường Quân quần băng trắng toát, Đông Thu đưa tay sờ khắp người Thường Quân. Là một bác sĩ tương lai, Đông Thu biết xem xét, cô tin là Thường Quân không bị tê liệt, mất cảm giác.

- Anh Thường Quân có nghe em nói không ?

Bàn tay Thường Quân siết nhẹ tay Đông Thu :

Đông Thu mừng rỡ :

- Anh không sao chứ Thường Quân ? Nói chuyện với em đi.

Thường Quân đưa tay chỉ vào chiếc miệng đau. Đông Thu gạt đầu ra vẻ hiểu biết :

- Anh không nói được phải không ? Để em lấy giấy cho anh.

Thường Quân gạt nhẹ mở túi xách lấy giấy bút đưa cho Thường Quân và đỡ anh ngồi dậy.

Thường Quân thuật lại cho Đông Thu nghe diễn biến cuộc đụng xe, rồi nhận định :

- Anh nghĩ là có những kẻ cố tình hại anh. Mấy chiếc xe lượn lơ ép sát xe anh, có chiếc tông anh.

Đông Thu nghiêm giọng :

- Mặc kệ chúng đi ! Anh bình yên là tốt lắm rồi, cả nhà đều mừng.

- Anh rất mong em đến đây.

- Em mới vừa biết tin nhờ Khiết Phong nói.

Giương mặt trắng toát của Thường Quân động đậy và hàng chữ hiện ra trên giấy :

- Khiết Phong cho em biết à ? Hắn đến nhà em à ?

Đông Thu gạt nhưng không dám thuật lại chuyện Khiết Phong sàm sỡ tấn công cô.

- Chẳng nào anh mô ?

- Ba hôm nữa.

- Em sẽ vào với anh.

- Bác sĩ đồng nghiệp bảo sẽ chuyển anh qua trung tâm chỉnh hình.

Thường Quân thông báo rồi biết tiếp:

- Giương mặt anh sẽ trở thành mặt quỷ dạ xoa , mặt phù thủy chứ không còn là mặt hoàng tử nữa đâu.

Đông Thu nhìn Thường Quân, cười trấn an :

- Không sao đâu, anh chỉ bị gãy xương hàm thôi. Nếu có méo mó lệch lạc gì, bác sĩ thẩm mỹ sẽ chỉnh hình lại cho anh.

- thật ra anh không lo gì cho anh mà rất lo cho em. Nghe Huyền Nhi hăm dọa anh sợ em

bị bọn bắt lương hành hung tạt ác xít.

Đọc xong dòng chữ viết thảo nhăng nhật của Thường Quân, Đông Thụ ré lên :

- Anh nói gì nghe ghê vậy !
- thật đó, em đừng để ý mấy lời Huyền Nhi nói sao ?
- Em chỉ nghĩ cô ta nói cho hả trong cơn giận.
- Huyền Nhi có ông anh đáng gờm lắm.

Đông Thụ chép miệng :

- Ôi ! Em đâu có biết.
- Anh rất lo cho em. Anh quên dặn em phải cẩn thận đề phòng bọn bắt lương. Chúng có thể hãm hại mình bất cứ lúc nào. Ở bệnh viện ra, anh định về dặn em điều đó. Đi giữa đường thì gặp nạn, không ngờ lo cho em mà lo cho em mà anh bị. Dù sao anh bị cũng đỡ hơn em.
- Ai bị cũng là điều khổ tâm.
- Thà để anh chịu đau đớn hay mặt anh có bị biến dạng cũng không sao. Anh lạy trời cho em đừng gặp tai nạn gì cả.

Khi không Thường Quân nói đến tai họa, Đông Thụ thấy ghê ghê, cô chỉ mong muốn một cuộc sống bình yên phẳng lặng không có bị biến cố gì xảy ra.

Đông Thụ rất xúc cảm trước sự quan tâm của Thường Quân. Nằm trên giường bệnh mà Thường Quân vẫn lo lắng cho Đông Thụ. Cô nắm bàn tay anh xiết nhẹ :

- Anh hãy lo tịnh dưỡng cho mau lành vết thương. Em biết anh phải chịu đau đớn nhiều lắm. Mặt mày sưng húp, mắt tím bầm, ăn uống không được.

Thường Quân cà ròn :

- Em ăn uống thế cho anh nhé !
- Anh còn giòn được à ?
- Giòn cho quên đi. Em nên nhớ bác sĩ phải lạc quan yêu đời.

Đông Thụ lo lắng nhắc :

- Anh còn phải phẫu thuật để xếp xương lại nữa.

Thường Quân nhìn Đông Thụ với ánh mắt nồng ấm :

- Có em ở bên cạnh anh sẽ không thấy đau đớn gì cả.
- Bác sĩ Lâm mổ cho anh phải không ? Em sẽ xin bác sĩ cho vào phòng mổ.

Hào hứng nói nhưng rồi Đông Thụ đặc ân cho em vào phòng mổ không nữa. Bác sĩ rất nguyên tắc.

Thường Quân lại viết :

- Nguyên tắc nhưng bác sĩ sẽ du di chiều cố đến em, vì sao em biết không ?
- Vì sao ?
- Vì bác sĩ biết em đang yêu... anh.

Đông Thụ chun mũi lại :

- Anh đừng quá tự tin.
- Trong chuyện này anh rất tự tin. Nhất là tin tình yêu của em.

Tình yêu của em. Liệu em có được ở bên anh không ? Hay cuối cùng Huyền Nhi là của anh, Huyền Nhi mới là người phụ nữ được giữ anh bên mình.

Đông Thụ muốn nói điều đó với Thường Quân, nhưng mấy hôm nay hẳn là Huyền Nhi đã ở đây chăm sóc anh. Khắp bệnh viện này mọi người đều biết, anh với Huyền Nhi có quan hệ. Đông Thụ muốn ở đây chăm sóc anh. Mọi người nghĩ thế sao

Đưa mắt nhìn quanh, Đông Thụ cất tiếng hỏi :

- Bác trai bác gái đều bận. Ai ở đây chăm sóc anh ?

- Mẹ anh trực trực, Thing thoảng chị bếp Hậu vô thay Ba anh thường xuyên chạy vô thăm. Buổi tối anh bảo ba mẹ về nhà nghỉ ngơi. Ở bệnh viện không ngủ được. Một lăm.

- Buổi tối anh chỉ có một mình à ? Buồn không ?

- Buồn và nhớ nữa.

Đông Thư sốt sắng đề nghị :

- Tối nay em ở đây trò chuyện để anh đỡ buồn và đỡ nhớ nhé !

Thường Quân từ chối :

- Không được ! Em phải về, ở đây mẹ em không yên tâm đâu.

- Nghĩ đến đêm tối anh ở bệnh viện có một mình, em áy náy quá.

Có bác sĩ trực đồng nghiệp đến trò chuyện với anh. Anh không sao đâu.

Đông Thư tò mò hỏi :

- Có bác sĩ nữ, y tá nữa không ?

- Tất nhiên là có. Bệnh viện đâu thể chỉ có bác sĩ và y tá nam không ?

Câu trả lời của Thường Quân rất tự nhiên, nhưng Đông Thư ngỡ như là anh châm chọc cô.

Đông Thư chun mũi lại :

- Như vậy là anh đâu có buồn và nhớ ?

Thường Quân trả lời thật gọn :

- Có em, anh hết buồn và nhớ rồi.

- Em sẽ đi về.

- Cũng không sao. Em sẽ đến nữa mà ?

- Anh có cô bác sĩ, cô y tá lo và trò chuyện. Em khỏi đến.

- Anh không tin em bỏ anh ở bệnh viện mà ở nhà. Em sẽ không chịu nổi.

- Đó là chuyện của em.

- Thế mà anh biết ! À ba anh đâu rồi. Em vào có gặp ông không ?

Đông Thư nheo mắt với Thường Quân :

- Ba anh gặp người bạn xưa. Hai người đang hàn huyên tâm sự.

Không hiểu sao Thường Quân lại viết :

- Em đừng có nói là gặp bà chủ cửa hàng hoa Lưu Ly nha.

Đông Thư trợn mắt với Thường Quân :

- Hứ ! Làm gì gặp bà chủ cửa hàng Lưu Ly Là bác Tần Cảnh, anh có biết không ? Không ngờ bác ấy và ba anh là bạn thân.

- Em đến đây với bác Tần Cảnh hả ?

- Bác ấy vừa đến nhà, nghe Khiết Phong nói anh bị xe tông là bác ấy đòi đi với em ngay.

- Ôi tuyệt quá ! Bác ấy thật tốt với anh, lại là bạn của ba nữa.

- À ! Khiết Phong có ghé thăm anh không ?

- Ôi ! Nó mà thăm anh à ? Không đâu ! Cả Huyền Nhi cũng không ghé, Huyền Nhi không đến anh càng mừng.

- Huyền Nhi không đến thăm anh à ! Tại sao ?

- Anh không biết ! Nhưng cô ta không đến là điều anh mừng nhất.

Không biết Đông Thư có nên vui mừng như Thường Quân ?

Chương 19

Đông Thư nghĩ học mấy buổi ở bệnh viện trông nom Thường Quân. Đến ngày anh lên ca mổ, cô cũng không rời nữa bước.

Mổ xong tình hình tạm ổn, nhưng Thường Quân còn đau dữ dội, không thể ăn uống gì

được, Đông Thụ kiên trì dứt sữa cho anh uống.

Cô động viên Thường Quân :

- Anh phải ráng uống sữa, ăn cháo, ăn súp... rồi uống thuốc, sức khỏe anh mới hồi phục.

Thường Quân vẫn còn dùng bút đàm với Đông Thụ :

- Anh muốn được nằm hoài để em... nuôi.

Đông Thụ la oái lên :

- Là bác sĩ mà anh nói như thế à ? Ai nằm viện cũng mong mau phục hồi để về nhà.

- Chỉ có mình anh khác phải không ?

- Không ai chiều anh đâu nhé !

- Có em ! Chỉ mình em chiều anh là đủ.

- Ai thêm chiều anh.

- Không chiều mà cứ bắt anh ăn uống.

- Em sợ anh bi... chết đói nên nhắc.

Thường Quân muốn cất tiếng cười, nhưng mặt anh vẫn còn đau nên cố nén. Anh viết và gạch dưới hàng chữ :

- Sức anh rất mạnh mẽ, không chết vì... đói đâu.

Đông Thụ liếm môi châm chọc :

- Không chết vì đói thì anh sẽ chết vì thứ khác.

- Anh không chết đâu. Em quên anh sống thọ lắm sao, hai trăm năm lận.

Đông Thụ bật cười thích thú trước sự lạc quan vui nhộn của anh.

Đông Thụ pha ly sữa và ép Thường Quân uống.

Bà Hương Kiều vào đến. Bây giờ đây bà không còn thành kiến với Đông Thụ. Chứ hôm mới gặp cô tại đây, bà mỉa mai đay nghiến, Đông Thụ dùng dùng tự ái chỉ muốn rời khỏi bệnh viện ngay.

Vì Thường Quân, Đông Thụ ráng chịu đựng bà Hương Kiều. Cô biết bà tức khí hằn học với cô mà cả Huyền Nhi nữa. Huyền Nhi không hề bước chân đến bệnh viện thăm

Thường Quân. Tại sao ?

Đông Thụ không biết tại sao. Nhưng bà Hương Kiều thì biết rõ.

Mấy lần bà gọi điện báo tin cho Huyền Nhi, Thường Quân bị nạn nhưng chỉ một gặp, Huyền Nhi bảo sẽ đến rồi không thấy mặt.

Trong lúc Thường Quân quần quai cấp cứu ở bệnh viện, Huyền Nhi đi chơi đâu. Bà không biết...

Bà mới điện gặp Lâm Huy, hần hần học trả lời bà mới vỡ lẽ :

- Di gọi Huyền Nhi đến bệnh viện hầu hạ Thường Quân à ? Nó bị chấn thương sọ não nằm liệt một chỗ thì đi hãy mượn hộ lý chăm sóc, Huyền Nhi không gánh vác chuyện đó đâu.

Bà Hương Kiều tức tối trước những lời gay gắt của Lâm Huy Nhưng bà cố nén :

Di chỉ muốn Huyền Nhi tới thăm Thường Quân thôi.

Có lẽ đầu dây bên kia Lâm Huy khoát tay :

- Khỏi ! Thăm làm gì phiền phức. Huyền Nhi không có trách nhiệm gì với Thường Quân cả. Lúc nó lành lặn thì chạy theo người khác, bây giờ nằm một chỗ bắt Huyền Nhi đến hầu hạ phục vụ thì không công bằng đâu.

-...

- Huyền Nhi không thể chôn vùi nhan sắc và tuổi thanh xuân bên một thằng đàn ông bất động, sống đời thực vật.

Bà Hương Kiều phân trần :

- Cháu nói gì vậy Lâm Huy, Thường Quân đâu có bị...

Lâm Huy cười gằn qua điện thoại :

- Di khỏi nói tôi cũng biết Thường Quân bị thế nào rồi. Tôi xin nhắc cho di nhớ là di đừng gọi Huyền Nhi Nó phụ bạc Huyền Nhi thì nó gánh lấy hậu quả.

Giọng bà Hương Kiều vang lên :

Thường Quân đâu có phụ bạc Huyền Nhi . Di chuẩn bị đám cưới mà.

- Thôi đi di ơi, muộn rồi ! Di định cưới Huyền Nhi để nó về làm hộ lý sãm sóc thằng con liệt của di hả ? Tha cho Huyền Nhi đi.

- Không có đâu...

Giọng Lâm Huy như gào lên :

- Di tưởng tôi không biết tình hình của Thường Quân à ? Nó bị chấn thương nằm một chỗ. Không hy vọng gì, di mới gọi Huyền Nhi phải không ?

- Không phải vậy mà Lâm Huy.

Giọng bà Hương Kiều đã bị Lâm Huy trấn áp :

- Phải hay không tôi không cần biết, tôi chỉ xin báo với di là hãy để cho Huyền Nhi yên. Nó không hầu hạ thằng con "thực vật" của di được. Cuộc đời nó còn trẻ, còn dài. Nó phải được hưởng hạnh phúc. Di đừng quấy rầy nó nữa. Hiện nay nó đang đi chơi, xem như hưởng tuần trăng mật cũng được.

Bà Hương Kiều xám mặt giận run. Bà không ngờ đứa con gái, con dâu tương lai, bà tin tưởng lại bỏ mặt Thường Quân trong lúc hoạn nạn. Bà không muốn nghe Lâm Huy nói gì nhưng giọng hắn vẫn vang lên trong điện thoại :

- Di hãy gọi cô ả Đông Thư đến hầu hạ Thường Quân. Nó xứng đáng được hưởng điều đó.

-...

- Nó giành giật Thường Quân với Huyền Nhi thì bây giờ một mình nó ăn dọn đi, không ai thêm giành đâu.

- Cháu hãy để di nói chuyện với Huyền Nhi !

- Tôi nói rồi, nó đi chơi không ở nhà. Di đừng gọi cho nó nữa. Hãy để nó tự do Nó không dính líu đến gia đình di đâu.

- Cháu nói vậy thì thôi, di không còn gì để nói.

Lâm Huy nhấn mạnh :

- Tôi nói rõ, di không được trách Huyền Nhi Em tôi xinh đẹp, nó cần phải được hưởng hạnh phúc chứ không sống bên cạnh thằng con nằm một chỗ của di được. Hậu quả này là do con di gây ra đó.

Bà Hương Kiều tức tối kêu lên :

- Thôi đủ rồi ! Im đi !

Và bà cúp máy thật mạnh :

Thế đấy, trong lúc Thường Quân đang nằm viện với vết thương đau đớn, gãy xương hàm trầm trọng. Mặt mũi chẳng biết ra làm sao, khắp cả người đầy thương tích, Huyền Nhi chẳng ghé thăm, chẳng một lời hỏi lại đi chơi. Lâm Huy còn thẳng thừng bảo với bà là Huyền Nhi đi hưởng tuần trăng mật nữa chứ.

Nhưng tất cả những điều đó không làm bà Hương Kiều nổi trận lôi đình bằng việc Lâm Huy bảo Thường Quân bị chấn thương sọ não nằm liệt một chỗ. Quả báo Thường Quân phải gánh chịu.

Cơn tức dâng cao tột độ, bà Hương Kiều kể cho chồng nghe. Ông Thường Văn bảo :

- Ấu đó cũng là cách giải quyết tốt đó bà.

Bà Hương Kiều mím môi gần mạnh :

- Giải quyết cái gì ?

Giọng ông Thường Văn rất bình thản :

- Thì Huyền Nhi đi tìm hướng đi riêng cho nó.

Bà Hương Kiều nghiêng răng :

- Hướng đi riêng gì ? Tôi sẽ hỏi nó cho ra lẽ.

Ông Thường Văn vỗ vào vai vợ nhẹ giọng :

- Bà bình tĩnh đi ! Chẳng có gì phải làm ầm ĩ. Tôi định tìm cho Huyền Nhi một lối khác khi Thường Quân khăng khăng đòi cưới Đông Thư. Chúng ta phải có trách nhiệm với Huyền Nhi. Nhưng nó đã tự tìm rồi thì đỡ cho mình.

Bà Hương Kiều chép miệng :

- Nó bỏ Thường Quân trong lúc bị nạn thế này.

- Nhưng con mình yên ổn, không sao mà bà.

Giọng bà Hương Kiều nặng nề :

- Ông không nghe thằng Lâm Huy nói, không biết tin từ đâu mà nó bảo Thường Quân bị chấn thương sọ não.

Ông Thường Văn thoáng cau mày :

- Thường Quân không sao bà ạ ! Điều đó thật đáng mừng.

- Đúng là nó trù rửa. Nó mong Thường Quân bị như thế mà.

- Mặc kệ nó bà ơi. Lo cho Thường Quân đi ! Con mình không sao là mừng rồi.

Bà Hương Kiều nhăn trán :

- Mừng gì ? Bị thương quần quai, ăn uống không được, chẳng biết mặt mũi nó ra sao ?

Động chạm tới cái mũi là tôi phát sợ.

Ông Thường Văn chầm chọc vợ :

- Bà khỏi lo ! Mũi nó có vấn đề gì đi nữa thì đi thẩm mỹ viện sửa.

- Thẩm mỹ viện chỉ sửa bề ngoài. Cái mũi là con đường thở, tôi sợ nó lâu lành rồi sinh đủ thứ bệnh rồi viêm, rồi nhức đầu khổ lắm.

Ông Thường Văn giơ tay lên :

- Tốt nhất bà đừng nên nghĩ gì cả vì càng nghĩ càng thêm lo sợ.

Bà Hương Kiều chép miệng than :

- Tôi chỉ mong cho Thường Quân mau bình phục. Khi không gặp nạn thật là tức.

Ông Thường Văn ra vẻ triết lý :

- Cứ coi như xui rủi. Trong cái rủi có cái may bà ạ.

Bà Hương Kiều ngược nhìn ông trách móc :

- Ông còn nói may nữa à ?

- Bà không thấy may đó sao ? Có Đông Thư ở bên cạnh chăm sóc, lo lắng cho Thường Quân nó sẽ mau bình phục cho bà coi.

- Tôi có thấy may chỗ nào đâu ?

- Qua đó mình sẽ hiểu Đông Thư, thấy được tình cảm của cô ấy đối với Thường Quân !

Bà Hương Kiều lắc đầu :

- Tôi không thấy gì cả.

Ông Thường Văn phàn nàn :

- Bà đừng có thành kiến với Đông Thư nữa, Đông Thư là bác sĩ cùng lĩnh vực nghề nghiệp với Thường Quân là rất tốt.

Bà Hương Kiều nói băng quơ :

- Tôi thấy có một vị bác sĩ cũng đủ rồi.

- Nói với bà tôi phát tức.
- Thì ông đừng nói nữa.
- Tôi chỉ mong bà đừng ác cảm với Đông Thư nữa. Để cô ấy thoải mái khi ở đây săn sóc Thường Quân. Dù sao cô ấy cũng là bác sĩ tương lai, hơn cả mấy cô hộ lý.
Hơn cả mấy cô hộ lý vì Đông Thư săn sóc Thường Quân với tình yêu nồng thắm trong tim.

Tuy ông Thường Văn thuyết phục nhiều lần, nhưng bà Hương Kiều vẫn không thoải mái với Đông Thư Thái độ xét nét của bà cũng làm cho cô luôn dè dặt.

Bà Hương Kiều vốn là một phụ nữ kiêu kỳ. Bà thấy khó chấp nhận được Đông Thư, cô gái bà đã từng chỉ chiết lên án. Có điều bà phải công nhận là Đông Thư chăm sóc Thường Quân rất tốt. Có Đông Thư ở bệnh viện bà rất yên tâm và chẳng lo lắng gì cả. Nhờ có Đông Thư, bà đỡ vất vả chạy đi chạy về như con thoi như mấy hôm đầu Thường Quân bị nạn. Bà có thời gian tập trung giải quyết chuyện của công ty.

Chẳng lẽ bà không thấy công lao của Đông Thư ư ? Hay thấy đề mà thấy.

Đông Thư cũng không mong bà thấy tương lai của cô, chỉ mong bà hiểu được tình yêu thuần khiết của cô với Thường Quân.

Đông Thư than thở với Thường Quân :

- Mẹ anh khó quá, em rất ngán.

Thường Quân chế nhạo cô :

- Làm bác sĩ, em không ngán sao ngán mẹ anh.

- Em sợ mẹ anh.

- Mẹ anh hiền khô hà.

- Mẹ anh không thông cảm chuyện của chúng mình.

- Em đừng lo ! Rồi mẹ sẽ thông cảm mà.

Biết đến bao giờ bà Hương Kiều thông cảm với Đông Thư đây. Hay sẽ chẳng bây giờ ?

Trong khi đó ông Tần Cảnh gặp Đông Thư đã bày tỏ niềm phấn khởi thay cô.

- Thế là vui rồi nhé ! Ba của Thường Quân đã chấp nhận cháu, ông ấy mến cháu lắm.

Đông Thư chẳng chút phấn khởi :

- Nhưng mẹ của anh Thường Quân còn xét nét với cháu, bà ấy không đồng ý đâu bác ơi !

Ông Tần Cảnh động viên :

- Một người đồng ý là có dấu hiệu đáng mừng rồi. Quan trọng là mẹ cháu đã chấp nhận Thường Quân.

- Mẹ cháu chấp nhận Thường Quân cũng đâu có giải quyết được gì ?

Ông Tần Cảnh cười hóm hỉnh :

- Phải rồi Thường Quân mới giải quyết vấn đề. Chính Thường Quân sẽ tiến tới với cháu.

Ôi Thường Quân có tiến tới với Đông Thư được không ? Chuyện đó còn xa vời !

Chương kết

Thường Quân đã xuất viện về nhà. Tình hình sức khỏe có phần khả quan.

Trước khi đưa Thường Quân ra xe về, bà Hương Kiều đã cảnh báo Đông Thư :

- Thường Quân đã khỏe hẳn cô khỏi lo cho nó nữa.

Tức là bà không muốn Đông Thư tới nhà, Đông Thư sa sầm nét mặt, nỗi buồn tui dăng lên mặt Đã bao nhiêu ngày qua Đông Thư ở bệnh viện cùng Thường Quân, thế mà bà chẳng thấy được thành ý của cô.

Được ! Nếu bà Hương Kiều không muốn Đông Thư đến nhà. Cô chẳng đến làm gì. Cô không phải là hộ lý của Thường Quân.

Đông Thư thoáng nghĩ miên man thì Thường Quân đã lên tiếng phàn nàn mẹ :

- Mẹ nói thế là sao ?

Bà Hương Kiều hát hàm :

- Mẹ nói thế, cô Đông Thư hiểu. Thôi mẹ con mình về.

Đông Thư trao cho Thường Quân bó hoa hoàng hậu chúc mừng anh bình phục.

Bà Hương Kiều ré lên :

- Ôi trời ! Thường Quân bình phục về nhà, sao lại tặng hoa màu tím ảm đạm thế này.

Thường Quân đã ôm bó hoa, mắt anh nhìn Đông Thư sáng lấp lánh, anh lý giải với bà Hương Kiều :

- Hoa hoàng hậu màu tím đẹp. Con rất thích.

Bà Hương Kiều bẻ lại :

- Sao con không thích hoa màu đỏ, màu vàng rực rỡ sáng sủa hơn.

Đến sở thích của con trai bà cũng độc tài ép uống hay sao ? May mà Đông Thư không tặng hoa màu trắng. Nếu không chắc bà cho là tang tóc, la cho một trận rồi.

Thường Quân kéo ta Đông Thư :

- Ra xe cùng về với anh nhé Đông Thư :

Đông Thư lắc đầu :

- Em đi xe của em.

Bà Hương Kiều cần nhẫn :

- Cô ấy có xe, con rủ làm gì không biết !

Rồi bà hối chú tài xế nhanh chóng xách mấy giỏ đồ ra xe.

Đông Thư hỏi hỏi rời phòng bệnh viện :

Thường Quân gọi cô và giơ bó hoa lên :

- Về nhà anh nhé Đông Thư !

Đông Thư không nói gì, chỉ vẫy tay chào tạm biệt anh.

Thường Quân về nhà, tình hình yên ổn. Anh định tuần sau đi làm trở lại.

Thường Quân về nhà đã mấy hôm rồi mà Đông Thư không đến. Trong anh nổi nhớ dâng lên bồn chồn xao xuyến.

Sao Đông Thư không đến ? Dù mẹ anh nói thế nào em cũng phải đến. Bà đâu ngăn cản được tình cảm của chúng ta.

Nhớ Đông Thư quay quắt. Nhớ âm thầm trôi dạt từng phút, từng giờ trong lòng Thường Quân.

Thời gian trống vắng Thường Quân càng nhớ nhung nhiều. Anh mở nhạc, bà "với hoa hoàng hậu" vang lên ầm mựt :

"Sao lại tên là hoàng hậu ?

khi em chỉ đứng một mình.

Đợi vua chắc từ lâu lắm

Nên mãi tìm màu thủy chung

Bấy giờ dù vẫn xa xôi

Em đừng nát lòng như thế

Hãy giữ nguyên màu tím Huế

Chờ vua "anh sẽ quay về"

"Chờ anh ! Vua sẽ quay về". Anh đã nói với em điều đó rồi Đông Thư ! Quên sao ? Đêm vũ hội hóa trang anh là hoàng tử. Hoàng tử cao ngạo chẳng phải của em, nhưng chính anh là của em. Hoàng hậu ạ ! Phải làm một cái gì nếu không Thường Quân sẽ không chịu được...

Thường Quân bước ra hoa viên trước sân nhà. Căn biệt thự của anh có một vườn hoa rực rỡ.

Thường Quân tiếc và tự trách mình chưa lần nào đưa Đông Thư về đây chơi. Và anh chợt nhớ ra Đông Thư không biết địa chỉ nhà anh. Thường Quân chưa bây giờ nói và Đông Thư cũng chưa bây giờ hỏi.

Những ngày dài ở bệnh viện. Thường Quân chỉ trò chuyện với Đông Thư bằng giấy bút. Cô nói nhiều, hỏi nhiều và anh chỉ có nhiệm vụ trả lời. Có lúc Thường Quân viết chữ nguệch ngoạc đọc không được, Đông Thư ré lên :

- Anh viết chữ ầu như bác sĩ ghi toa thuốc vậy, chẳng đọc được.

Và Thường Quân đáp trả :

- Bác sĩ viết chỉ có bác sĩ đọc được thôi.

Đông Thư cắc có hỏi :

- Bác sĩ viết chữ gì ?

Thường Quân viết đậm nét ba chữ in hoa : ANH YÊU EM !

Đông Thư nóng ran mặt mũi :

- Hử ! Đang bị thương ở trong bệnh viện mà tỏ tình.

Thường Quân trả lời văn hoa :

- Bối cảnh đặc biệt thì lời tỏ tình mới linh ứng đó em.

Bây giờ em ở đâu hả Đông Thư ? Ở nhà hay ở trường ? Em đừng nát lòng ! Mình không chia cách đâu nhé ! Chờ anh "vua" sẽ đến.

Cớ sao Đông Thư không hỏi địa chỉ nhà Thường Quân ? Cớ sao anh cũng không nói cho Đông Thư biết. Cả hai đáng trách !

Nhưng Thường Quân trách bà Hương Kiều :

- Tại mẹ ngăn cấm nên Đông Thư không đến thăm con !

Bà Hương Kiều nhìn Thường Quân với ánh mắt thật lạ và đáp lại với giọng bí ẩn :

- Nếu Đông Thư thật sự yêu con thì không ai ngăn cản được cố ấy đến đây.

Sẽ không ai ngăn cản đâu. Em hãy đến thăm anh nhé Đông Thư !

Đông Thư đến, Thường Quân sẽ kể cho cô nghe một tin quan trọng. Sau bao ngày điều tra theo dõi, Cảnh sát đã bắt được bọn đua xe bất lương. Chúng khai Khiết Phong đã thuê bọn chúng tông xe hãm hại Thường Quân. Anh chết thì càng tốt, thảo nào Khiết Phong háo hức báo tin cho Huyền Nhi và Đông Thư biết Thường Quân bị nạn. Lại còn tung tin anh bị chấn thương hôn mê, nằm liệt...

Chuyện xảy ra vừa rồi, Khiết Phong ung dung tự tại đi chơi. Hắn cùng Huyền Nhi đi Nha Trang, Đà Lạt... Hắn cho là mọi chuyện im xuôi không có dấu vết gì cả. Không đề phòng , trốn tránh. Cảnh sát đã lên Đà Lạt bắt hắn về thật ngoạn mục.

Thường Quân không ngờ là bạn bè mà hắn hại anh như thế. Con người xấu xa bị Đông Thư căm ghét ngay từ lúc đầu gặp gỡ là phải thôi.

Tiếng chuông cửa reng... reng...

Thường Quân phấn chấn lao ra mở cổng. Bà Hương Kiều về đến chứ không phải ai khác. Bà ngạc nhiên :

- Sao con mở cổng ?

- Con đang ở ngoài này ! Hai mẹ con nói chuyện qua loa và bà bước vào trong, Thường Quân thơ thẩn.

Ngắm mấy nụ hồng nhưng đỏ thắm, nhà có hoa hồng nhưng anh chỉ thích tặng hoa hoàng hậu tím man mác cho Đông Thư.

Lần thứ hai tiếng chuông cửa reng... reng... Tim Thường Quân muốn rơi ra ngoài.

Đông Thư dắt xe đứng đây, đôi môi hé nở nụ cười tươi thắm.

Đông Thư xuất hiện làm những đóa hồng nhung trong vườn nhà Thường Quân rực rỡ hơn.

Thường Quân mở cổng cho Đông Thư Giọng rồi rít :

- Ôi. Đông Thư ! Anh nghĩ là em sẽ đến. Anh mong em từng phút !

Đông Thư bước vào trong cất tiếng từ tốn :

- Em đâu có biết nhà anh. Phải hỏi thăm bác sĩ Lâm đó.

Thường Quân cười cầu hòa :

- Anh đáng trách mình tệ thật không cho em biết địa chỉ. Nhưng anh biết em thông minh sẽ tìm được.

Tặng cho Thường Quân cái hứ dài. Đông Thư nói tiếp :

- Mấy ngày qua em cũng muốn tới anh lắm nhưng bận thi Vừa chợt nhớ ra thì chỉ còn hai ngày nữa thôi. Anh có biết ngày gì không ?

Thường Quân đưa Đông Thư đến ngồi trên chiếc ghế mây, dưới tàn cây xanh vừa hỏi :

- Ngày gì hả em ?

- Anh không nhớ thật à ?

Thường Quân gãi đầu :

- Ngày đặc biệt ? Có phải ngày sinh của anh đâu ?

Đông Thư trịnh trọng đáp :

- Ngày Chúa giáng sinh !

Thường Quân thích thú reo lên :

Ngày Chúa giáng sinh, đêm đông cầu nguyện. Có ông già Noel xuất hiện trong đêm vũ hội hoá trang.

Giọng Đông Thư ấm mượt như nhung :

- Tưởng anh quên em rồi đó.

- Anh đâu có quên.

Thường Quân trả lời thật hào hứng. Rồi nhanh như tia chớp anh bước đến bên khóm hồng hái một đóa trao cho Đông Thư, giọng trịnh trọng văn vẻ :

- Tặng em nụ hồng trước ngõ nhà anh !

Đông Thư cầm lấy hoa đưa lên môi hôn :

- Anh không tặng em hoa hoàng hậu nữa sao ?

Tia nhìn của Thường Quân dành cho Đông Thư vô vàn thương yêu :

- Em mãi mãi là "hoàng hậu" của anh rồi. "Vua" sẽ đến bên em !

Đông Thư đưa mắt nhìn quanh dè dặt hỏi :

- Mẹ anh đâu ? Em đến thế này sợ bị... mẹ la quá !

Thường Quân trấn an Đông Thư :

- Mẹ anh không la đâu. Bà bảo nếu thật yêu anh em sẽ đến mà không sợ sự trở ngại nào cả. Anh tin điều đó !

Rồi anh kéo Đông Thư đứng lên :

- Vào đây anh cho xem cái này !

Thường Quân cho Đông Thư xem bài báo rồi giải thích vắn tắt về hành động xấu xa của Khiết Phong.

Đông Thư chép miệng :

- Tội cho Thảo Trà ! Nó có biết ông anh họ nó tồi tệ như thế không ?

- Anh ghê sợ thằng bạn như thế. Nhưng thôi, mọi việc đã qua rồi chúng ta không nhắc đến hần nữa !

Đông Thư ngáp ngừng định hỏi Huyền Nhi nhưng vội im bật vì thoáng thấy bóng bà Hương Kiều :

Bà nhìn Đông Thư rồi quay nhanh sang Thường Quân :

- Mẹ nghe chị Hậu bảo Huyền Nhi đến !

Huyền Nhi đến ! Con tìm Đông Thư như muốn vỡ ra. Bà Hương Kiều mong Huyền Nhi đến chứ đâu cần sự có mặt của cô Cầm đóa hoa hồng nhung trong tay cô chỉ muốn vò nát. Huyền Nhi sòng sọc vào nhà như ngày nào. Cô tươi cười với bà Hương Kiều :

- Con ghé thăm anh Thường Quân !

Mặt bà Hương Kiều lạnh như ướp đá :

- Cô ghé coi Thường Quân lành lặn hay nằm một chỗ hả ?

Huyền Nhi kêu lên :

- Sao dì lại nói vậy ?

Giọng bà Hương Kiều đầy vẻ tức giận :

Thường Quân bị nạn cô ở đâu, cô không hỏi thăm một lời. Thản nhiên qua lại với thằng Khiết Phong đã hãm hại Thường Quân.

Huyền Nhi phân bua :

- Con đâu có biết anh ta...

- Cô khỏi nói nhiều. Tôi biết thằng Lâm Huy cầu kết với Khiết Phong. Thường Quân vừa bị nạn, nó sắp xếp cô với Khiết Phong ngay. Nó không muốn cô chôn vùi tuổi xuân xanh bên Thường Quân. Cô cứ sống với Khiết Phong đi !

Huyền Nhi kêu oan :

- Con không biết Khiết Phong là kẻ xấu.

Rồi cô cất giọng năn nỉ :

- Dì cho con trở về với anh Thường Quân !

Bà Hương Kiều nhìn Huyền Nhi chòng chọc, rồi danh giọng :

- Cô nói mới hay nhỉ ? Cô bỏ mặc Thường Quân khi bị nạn đi sống với Khiết Phong, giờ thấy Thường Quân lành lặn thì trở về. Cô bảo tôi chấp nhận à ? Chuyện xảy ra tệ hại như vậy mà xem như chẳng có gì, được không ?

Huyền Nhi cụp mặt xuống :

- Con lỡ dại, xin dì...

Bà Hương Kiều mím môi bảo :

- Nếu Khiết Phong chưa bị bắt, cô cũng không tìm đến đây đâu. Cô là của Khiết Phong rồi, để hắn ta gánh lấy trách nhiệm với cô.

Bà Hương Kiều nói nói bằng giọng dứt khoát. Bà không thể chấp nhận Huyền Nhi được. Bao ngày qua Huyền Nhi đã chung sống với Khiết Phong, bà chẳng thấy ray rức nữa khi không cưới Huyền Nhi cho Thường Quân. Ép uống con trai bà cưới một đứa con gái chẳng còn nguyên vẹn là một điều sai lầm, và khủng khiếp. Bà Hương Kiều không cho phép mình làm điều đó.

Nhìn thẳng vào mặt Huyền Nhi, bà Hương Kiều đồng dục bồi tiếp :

- Tôi biết phân biệt người tốt kẻ xấu. Tôi biết phân biệt cô gái nhân từ phúc hậu với cô gái chẳng gì chứ. Thường Quân yêu Đông Thư chắc chắn Đông Thư sẽ mang hạnh phúc đến cho nó.

Huyền Nhi ê chề. Cô biết không thuyết phục được bà Hương Kiều. Niềm hy vọng không còn. Họ sẽ không chấp nhận cô khi cô đã có thai, Thường Quân là bác sĩ dễ dàng biết được điều đó. Chẳng còn chút hy vọng.

Huyền Nhi cố vớt vát :

- Con biết di rất thương con...

Bà Hương Kiều nghiêm giọng :

- Tôi chỉ có thể giúp đỡ cô khi cô có khó khăn.

Rồi bà chậm rãi thông báo :

- Tôi sẽ cưới Đông Thư cho Thường Quân !

Không đủ ca đảm để nghe, Huyền Nhi phóng ra khỏi cửa như tia điện xẹt.

Tim Đông Thư lại muốn vỡ ra một lần nữa. Nghe cuộc đối thoại của bà Hương Kiều và Huyền Nhi, Đông Thư muốn hụt hơi ngộp thở !

Còn Thường Quân thì muốn bay ra khỏi ghế, giọng anh reo như đứa trẻ:

- Thật hả mẹ ! Ôi mẹ tuyệt vời quá !

Bà Hương Kiều đưa mắt nhìn Thường Quân và Đông Thư :

- Mẹ không hẹp hòi gì ngăn cản tình yêu chân thành của hai con.

Thường Quân quay sang Đông Thư :

- Em có nghe mẹ nói chưa ? Mẹ đồng ý chúng ta... cưới !

Bà Hương Kiều vui vẻ :

- Mẹ nghe ba con và bác Tản Cảnh kể chuyện hai đứa từ lúc đến giờ. Ấu đó cũng là do ông già Noel xui khiến phải không Đông Thư ?

Đông Thư bẽn lẽn mặt đỏ bừng :

Bà Hương Kiều nói xong lịch sự vào trong nhường không gian êm ả cho đôi trẻ :

Thường Quân cầm đóa hoa hồng nói với Đông Thư :

- Cảm ơn ông già Noel nhé Đông Thư ! - Và anh lại trao đóa hồng cho cô.

- Nụ hồng trước ngõ nhà anh !

Đông Thư nũng nịu :

- Người ta thích hoa hoàng hậu tím hà !

- Ừ ! Hồng hậu của anh... kèm theo câu trả lời âu yếm là vòng Thường Quân khít chặt bờ lưng tho thả của Đông Thư.

Tiểu thư mùa đông ngập tràn hạnh phúc trong tay anh.

Đến bây giờ Đông Thư mới thực sự tin Thường Quân là của cô.

Đông Thư mãi mãi là hoàng hậu của Thường Quân. "vua" đã về bên "hoàng hậu".

Cảm ơn nụ hồng đêm Noel !...

Đông Thư ngã đầu vào vai Thường Quân. Áp đôi môi mềm mại lên đóa hồng rực rỡ mà Thường Quân đã tặng cô.

Thường Quân tinh quái hỏi Đông Thư :

- Em thấy môi em đỏ hay đo 1a hồng đỏ ?

Đông Thư chưa kịp đáp thì Thường Quân đã nhanh nhẹn gắn lên môi cô một nụ hôn dài thắm thiết :

Nụ hôn nồng ấm khiến Đông Thư thấy môi cô đỏ hơn đóa hoa hồng đỏ...

Đi hết một vòng lớn, nhưng rồi tình nào cũng là tình của em và anh...

Hết